

ADRIANA SUBIN

**RĂZBUNAREA
UNEI LACRIMI**

ADRIANA SUBIN

**RĂZBUNAREA
UNEI LACRIMI**

ADRIANA SUBIN

RĂZBUNAREA UNEI LACRIMI

Crime story din seria:

MISTERE dintr-o URBE de PROVINCIE

THE REVENGE OF A TEARDROP

a Crime Story from the series:

THE LITTLE TOWN MYSTERIES

Published by ADRIANA SUBIN at SMASHWORDS

Copyright 2016 ADRIANA SUBIN

ISBN:9781310003271

coperta Adriana Subin

Această carte ar trebui citită numai de cel ce a descărcat-o. Desigur, m-aș simți onorată și încântată să știu că ați considerat-o demnă de împărtășit pe email, cu prietenii dvs. Cu toate acestea, v-aș fi și mai recunoscătoare dacă în loc să le trimiteți cartea pe email, i-ați invita și pe ei să o descarce din librăria virtuală favorită și să-și spună acolo, și părerea despre ea. Mulțumesc!

This book should be read only by the one who has downloaded it. Of course, I would feel honored and excited to know that you have considered it worthy to be shared on email, with your friends. Nevertheless, I would be even more grateful if instead of sending it on email, you would invite them to download the book and leave a review at their favorite retailer. Thank you!

MOTTO:

”Until you are broken, you don't know what you're made of.”

MOTTO:

”E așa de stranie viața – o auzi șoptind. Te consideri o ființă perfect rațională, în lumea ta palpabilă și realistă. Apoi, se întâmplă ceva teribil. Primești o lovitură drept în față, nu te mai poți ridica de la pământ și de-acolo, de jos, totul începe să se vadă altfel. Nu numai că ajungi să accepți o altă dimensiune a realității, dar sperii... te rogi... implori ca ea să existe.”

Orașul A. și locuitorii săi nu există în realitate.

Personajele și întâmplările descrise

în acest roman sunt pură ficțiune!

CUPRINS

[PARTEA ÎNTÂIA](#)

[PARTEA A DOUA](#)

[PARTEA A TREIA](#)

[PARTEA A PATRA](#)

[PARTEA A CINCEA](#)

[PARTEA A ȘASEA](#)

[PARTEA A ȘAPTEA](#)

[EPILOG](#)

[ALTE ROMANE DE ACELAȘI AUTOR](#)

Magdei și părinților noștri

PARTEA ÎNTÂIA

1

O fi ațipit, altfel ar fi auzit-o apropiindu-se, oricât de ușor ar fi pășit ea pe prundișul zgrunțuros de pe malul iazului. Se așezase la capătul din stânga al băncii, dar cum el avea obiceiul să se așeze mai spre mijlocul ei, tocmai pentru a descuraja intrușii, ar fi fost de-ajuns să întindă brațul pentru a o atinge. Nici măcar nu salutase. Când te așezi pe banca unui om în vârstă, spui frumos bună ziua, nu mai vorbim de un – vă deranjez?... Tinerii de azi n-au nici un fel de respect pentru nimeni, dar nu e vina lor. Fac exact ce văd la televizor, părinții nu mai au timp de ei și nici în școală nu mai e disciplina de altă-dată... Iritarea fără sens dospi, dar se dezumflă mai repede ca de obicei.

Încercă să nu-și schimbe poziția capului, în timp ce forță o privire cu coada ochiului – era îmbrăcată într-un compleu albastru-deschis, cu buchețele delicate de nu-mă-uita imprimare în nuanță mai închisă pe mătase, iar în picioare avea pantofi de lac alb, cu toc micuț. Fata era neobișnuit de decent îmbrăcată pentru moda ”lor” de azi și parcă prea stătea neclintită, ca un manechin încremenit în vitrină. Se trase puțin mai spre spate, ca s-o poată privi din profil, fără să bată prea tare la ochi. Nu părea să aibă mai mult de 14-15 ani, într-adevăr, o copilă. Părul intens roșcat îi strălucea în lumină, îl purta lung până aproape de talie, cu șuvițe care alunecau pe umeri și piept și-i acopereau puțin din obraz. La început, nu putu desluși decât năsul în vânt plin de pistrui și tenul nefiresc de alb, cu pometele rotund și înalt de păpușă. Stătea cu spatele perfect drept și privea neclintit, peste luciul abia vălurit de adierea vântului. Mult prea patetică pentru vârsta ei expresia de așteptare, sau de căutare, concentrată pe acea întindere de apă din fața lor. Abia după ce o rază rămase captivă ca în luciul unui diamant, își dădu seama că avea lacrimi pe obraz. Îl izbi direct în suflet să vadă șiragul de lacrimi, curgând neîntrerupt pe-aceeași urmă, ca dintr-una singură. Micuța Eva...

Eva – se trezi îngânând confuz, dar nu era o întrebare, ci un soi de descoperire care-l uimea: Tu ești micuța Eva!

Nu era sigur că murmurase vorbele, sau le spusese doar în gând. Fata răsuci pe neașteptate capul cu fața spre el. Mișcarea fu bruscă și oarecum mecanică, executată ca dintr-o înșurubare a gâtului pe un resort interior. Duse mâna stângă la piept, aproape de gât, prinse între degete pandantivul care atârna de un lănișor și trase de el, de parcă ar fi vrut să i-l arate. Bătrânul nu observă forma miciei bijuterii, fiindcă se chinui să înțeleagă vocea care însoți gestul. Buzele fetei se

mișcau ritmic și lent ca ale paiatei unui ventriloc, iar sunetul ieșea deformat ca dintr-un vechi patefon.

- Uite, vezi?... Mi-a căzut o perlă... S-o pună mama la loc.

Nu fu sigur că repetă de mai multe ori ”s-o pună mama la loc... s-o pună mama la loc...” sau era un soi de ecou, în capul lui. Fata întinse brațul stâng spre el și din pumnul deschis, alunecă o mică mărgea sîdefie, de culoare roz. Nu se auzi niciun sunet când lovi stînghia lată din lemn, nici nu se rostogoli, rămase ciudat de imobilă, de parcă s-ar fi lipit acolo, aproape de mîna lui sprijinită cu palma în jos. O urmări nedumerit, apoi ridică iarăși privirea spre fată. Ținea ochii larg deschiși, fără să clipească, în timp ce lacrimile continuau să curgă una sub alta – mici bulboane cristaline, într-un șuvoi neîntrerupt.

- De ce plîngi, Eva? – o întrebă. Spune-mi, de ce plîngi?

Nu primi răspuns. Imaginea fetei tremură și se vâluri, ca acoperită de un strat subțire de apă. Pentru o clipă, chipul adolescentin seamănă cu o mască de carnaval, brăzdată de două dăre mai închise la culoare. Obrajii ușor pudrați, ochii larg deschiși, sticlind ca două pietre de jad verde întunecat, gura micuță, conturată cu ruj aprins. În secunda următoare, masca se topi într-un amalgam sinistru – obrajii alunecară în jos ca o pastă inconsistentă, fruntea se înclină inform peste ochii deveniți o singură pată verde închis, rujul se întinse dincolo de buze, mozolind roșiatic pielea până la bărbie. O metamorfoză mutilantă în cascadă, păstrînd un singur reper neatins - o rană pe tâmpla dreaptă, cu marginile rășfrînte, din care se scurgea un firisor sîngeriu printre șuvițele de păr. Făcu ochii mari, oripilat - rana nici n-o observase până acum.

Se îneacă, scoase un sunet de parcă l-ar fi strîns cineva de gât și l-ar fi împiedicat să tragă aer pe gură. Îndreptă umerii și se retrase instinctiv, sufocat de oroare, deși chipul fetei pieri instantaneu. Toată lumea, așa cum o știa se topi odată cu el, nu mai văzu decât negru în fața ochilor, ameți și se pierdu. Sângele îi zvâcnea în ritmul unui pîntec imens, care-l înghițea și-l rotea ... Îl rotea și-l azvârlea unde nu mai era nimic. Dincolo de timp, dincolo de spațiu. Doar un embrion de gând, o nedumerire, o scînteie pe cale să se stingă...

Se agăță și se târî cumva înapoi, cu senzația că lipsise un timp cât o viață. Ar fi fost uluit să afle că alunecarea îi durase doar câteva secunde. Era sprijinit cu ambele mîini în marginea de lemn a băncii și respira greu, cu gura căscată lacom

după aer, cu tâmplele și pieptul bubuind gata să explodeze. Ațipise și avusese un coșmar. Își aminti confuz, o mătase albastră și profilul unei fete foarte tinere, cu părul lung, roșcat, strălucind în lumină... Nimic, niciun gând coerent.

Visase. Ca întotdeauna, lângă el pe bancă nu era nimeni. Tot colțul lui de parc era pustiu.

Soarele se ridicase sus, începea să se facă prea cald, iar apa iazului răspândea pe zăpușeală un miros greu, de alge putrede. Nici anotimpurile nu mai sunt ce au fost – nici pe vechea lor orânduială nu te mai poți baza. Mâine o să vină mai devreme, să prindă mai multă răcoare. Mâine... Azi, mâine, care e diferența?... Se sprijini iar de marginea băncii și pe jumătate înclinat, văzu ceva sclipind sidefiu lângă mâna lui stângă. Amintirea îl izbi cu o claritate care-l tulbură, tocmai fiindcă se obișnuise cu cețoasele contururi ale imaginilor lui mentale. Un ghemotoc de fetiță, cu obraz de păpușă și părul roșu adunat în bucle firave, prin care zăreai pielea rozalie din creștet... Nasul cârn împânzit de pistrui... Mânuțele sprijinite de genunchiul lui și capul lăsat mult pe spate, ca să-l poată privi atent, cu buzele întredeschise de încordare. Cum s-o fi traducând oare într-o minte de copil, misterioasa înțelegere pe care o citești în ochii lui?... Micuța Eva...

Și-atunci, fata de lângă el, adolescenta cu părul lung și obrazul ud de lacrimi... Rana urâtă, căscată la tâmplă... Eva?

Eva unu, Eva doi... Sau doar mintea lui învălmășea iarăși, totul?

Prinse perla între degete - era diafană și roz, ca o lacrimă înmuiată-n sânge. De unde-i veneau asemenea comparații stranii, care-l depășeau demult?... O strânse în palmă și lipi mâna de piept, chinuit și confuz. Renunță să înțeleagă. Renunțarea de toate felurile îi intrase-n obicei. Era singura formă de apărare, oricând la îndemână când totul în jur îi devenea străin și de neînțeles.

Deschise tare pleoapele, le strânse și le deschise iar. Ca o încercare fizică de-a sparge bariera ce-l despărțea de realitate. Respiră adânc și se încordă din tot corpul, într-o ultimă efortare. Blestemata de ceață îi căpușea mintea, îl izola și îl împiedica să se concentreze. Paraliza în el mai întâi cazna și-apoi, chiar și dorința de-a înțelege ce i se întâmplă. Transforma lumea într-o legiune de năluci. Avea nevoie de toată puterea și voința lui tulbure, ca să se opună cât de cât, mental, pâclei din tunel, spre un capăt care-l absorbea ca o tornadă, fără să se

poată împotrivi. Fără să știe în ce va fi izbit, ce caută sau ce va găsi. Închise iar ochii, încercând să simtă așa, moliciunea sidefului. Nu reuși. Pielea lui era prea bătătorită, pentru finețea catifelată a unei perle. O atinse cu un deget, rotind-o ușor în podul palmei. O atingere abia perceptibilă, un contact fragil dincolo de simțurile a căror acuitate o pierdea. O vibrație absorbită în toată ființa, fără s-o poată desluși, fiindcă nu-i aparținea. Era a altcuiva. Îl cotropi un soi de amărăciune, sau tristețe, sau regretul unei pierderi iremediabile. Sau toate la un loc. Nu putea fi doar vis. Nu totul. O copilă existând aievea pătrunsese cumva, în osânda unui coșmar de om bătrân, doar ca să-i lase o perlă roz.

”S-o pună mama la loc.”

2

Eva!... Numele țâșnise în mintea lui, odată cu lacrimile de pe obrazii ei. Fusese o reacție instinctivă, cu rădăcini pe care nu și le amintea. Dincolo de numele fetei, se căsca un gol imens. Nu știa cine era Eva, nici dacă însemna, sau ce anume însemna ea pentru el.

Și totuși, micuța Eva... Avu un scurt moment de luciditate, pe care imaginile se rostogoliră ca într-un film mut. Încercă să se concentreze, să-și găsească propriul rost acolo, dar asta-i învălmăși și rostogoli gândurile sub țeastă, până le pierdu controlul complet. În asemenea situații, de cele mai multe ori renunța, cu o iritare care se umfla și se molcomea ca apele unui râu, pe măsură ce însuși motivul iritării era dus de val. De data asta, numele Evei rămase și odată cu el neliniștea, nemulțumirea și o apăsare ca un reproș sâcâitor.

Micuța Eva, dintr-o casă veche... O construcție mare și ostentivă, câteva trepte și o ușă grea la intrare, din lemn masiv, închis la culoare... Niște chipuri care irump la suprafață și în clipa următoare, pier. Nu știe cine sunt. Imaginile se succed, se amestecă, îl irită și-l neliniștesc. Dar imaginea casei revine constant. Și a micuței Eva.

Se scursese ceva vreme de când singura adresă pe care o mai nimerea era cea a propriei locuințe. Instinctul îl conducea dus-întors pe drumul dintre casa lui și

aceeași bancă din parc, pe care-l bătea aproape zilnic de ani buni, cu mult înainte ca el și mintea lui să dea semne sinistre și neobișnuit de rapide, de despărțire. Și totuși, acum se îndreptă nu spre casa lui, ci direct spre casa Evei, fără să șovăie, fără să realizeze ciudățenia acestei decizii, sau să se întrebe cum de i se întâmpla una ca asta. Avea ceva dintr-un soldățel, împins înainte de un resort cu cheiță. Picioarele se mișcau dacă nu mai vioi, măcar mai sigure pe ele, ca programate cu o țintă clară, pe pilot automat. Treptele de la intrare îi crează mici dificultăți, noroc de balustrada de pe margine, de care se putu sprijini în timp ce le urca. Pe dinafară, era o clădire anostă ca un cub gri, înregimentată altora asemenea ei din aceeași zonă, dar el nu mai percepea aspectul lumii înconjurătoare decât pe parcele insignifiante, fără să rețină mare lucru. Casa aceea avea intrarea principală direct din stradă, la capătul unui șir de câteva trepte înalte, elegante dar incomode, din marmură netedă, alunecoasă. Nu căutase o adresă anume, de vreme ce nici nu prea mai știa cum s-o facă, pur și simplu se oprise în dreptul ei și nu greșise. Exista și un interfon pe care scria ceva, una din chițibușăriile alea care-l depășeau și pe care nu le mai băga în seamă. Doar în fața ușii ezită câteva momente și-și trase sufletul, înainte de a ridica o mână ca să bată în lemnul solid, dat cu lac de culoare închisă. În pumnul celeilalte strângea grijuliu, perla roz. Aproape imediat, de parcă ar fi așteptat un semnal, îi deschise o femeie încă tânără, cu siluetă fragilă și păr roșcat natural, ușor ondulat și tuns à la belle époque. Trebuie să fi fost foarte feminină și atrăgătoare, cu ceva timp în urmă. Acum, avea obraji supti, palizi și uscați de o suferință care o devora și pe care ea nu putea și nici nu încerca s-o stăpânească, sau s-o ascundă. Ciudat că mintea lui sesiză și înțelese imediat asta, ca pe ceva familiar, bine cunoscut.

- Bună ziua, doamnă – pronunță nesigur. Sunteți mama Evei?

Femeia își mușcă buza de jos, încercând să stăpânească tremurul bărbiei. Făcu semn din cap că da, e mama Evei.

- Eva s-a așezat azi-dimineață lângă mine, pe bancă – bâigui, descumpănit de sentimentul că e ceva în neregulă. I-a căzut o perlă și vă roagă să o puneți la loc.

Era din ce în ce mai dezorientat. Mai spusese asta, cândva?... Când? Cui?... Mintea-i trimitea doar semnale confuze, ca unui rătăcit printr-o buclă temporală.

Femeia duse o mână la piept, iar cu cealaltă se sprijini de rama ușii. Amestecul de fascinație și oroare de pe fața ei era indescritibil. Îi respingea și-i absorbea vorbele, în același timp.

- A lăsat perla pe bancă, lângă mine. ”Mi-a căzut o perlă. S-o pună mama la loc”, așa a zis.

Bătrânul întinse mâna stângă spre ea, cu palma în sus ținută căuș. Palma era goală. Simțise, încă mai simțea moliciunea sidefului, când îl atinsese cu buricele degetelor. Nu înțelegea unde dispăruse. O păstrase cu sfințenie. Își privi buimac o mână, apoi pe cealaltă.

- Poate aici, în haină – se pipăi, năuc.

Simulă probabil din reflex, pipăitul unui buzunar de haină, dar el nu purta nicio haină. Avea o bluză de vară veche, de un albastru decolorat, cu gulerul rămas pe jumătate îndoit înăuntru și pe jumătate răsfrânt, spre descheietura largă din care atârna în ață, un nasture. Pantalonii erau din doc gri, cu câteva pete maroniu-gălbui în jurul prohabului. Purta papuci de casă, cu un picior gol și o șosetă largă, cu călcâiul răsucit ghemotoc în față, pe piciorul celălalt. Nu părea conștient de ținuta lui, dimpotrivă, avea aerul că o consideră cât se poate de decentă. Continuă să-și inspecteze cu același aer perplex din nou mâinile, apoi hainele și în sfârșit, se răsuci cât putu ba spre stânga, ba spre dreapta, și chiar înapoia lui, icnind ușor la fiecare protest al încheieturilor.

- Nu înțeleg, unde oi fi pus-o... N-o mai găsesc.

Era din ce în ce mai iritat, iar iritarea aducea a însuflețire.

- Am ținut perla așa... aici, în mâna asta – gâfâi. Am avut grijă să nu o pierd. Am avut grijă...

Mama Evei părea fascinată de palma întinsă căuș spre ea, dar bătrânul lăsa brațele să-i alunece flasc pe coapse și scânci neputincios, penibil, ca un copil îmbătrânit prematur.

- Nu-nțeleg. Nu mai știu...

Femeia încremenise în rama ușii, cu maxilarele încleștate, ca atunci când faci efort să-ți reprimi orice reacție vizibilă. Strânse pleoapele, ameți și se clătină ușor, dar se redresă și făcu un pas în afară, spre bătrân. Părul roșcat prinse o rază și reflectă lucirea arămie, iar în ochii lui se aprinse o surpriză cu o noimă, care se stinse repede. La fel ca un chibrit care scapără fără flacără, mintea lui uită părul micuței Eva, înainte de a și-l aminti cu adevărat.

- Intrați în casă și trageți-vă puțin sufletul, domnule.

Îl prinse de braț mai ferm decât te-ai fi așteptat și-l ajută să nu se împiedice de pragul spre antreu. Era conștientă că el se lăsa împins și manevrat, mai degrabă fiindcă era incapabil să se opună, decât fiindcă l-ar fi tras așa s-o urmeze. Mai mult din privire decât din mimica destul de săracă, înțelese cât era de temător și rătăcit. Odată aflat în spațiu închis, mirosul pe care-l emana în jur deveni evident și ea se întrebă dacă nu scăpase pipi pe el. Nu că asta ar fi contat. Pe ea n-o interesa decât mintea lui, așa rătăcită cum era.

Strecură ca în treacăt, în timp ce-l conducea de-a lungul casei:

- Cum arăta perla, vă amintiți?

- Lucea. Și avea așa, o culoare ca....

Tocmai traversau holul principal, iar el arătă spre florile diafane ale unei orhidee.

- Asta era culoarea? – îngăimă ea și se opri în loc. O perlă roz?

- Mama s-o pună la loc... Mama s-o pună la loc - repetă bătrânul, mecanic.

Ajunseră în living, iar ea îl ajută să se așeze pe un fotoliu cu spetează înaltă și brațe curbate, cu schelet metalic, modern. În ciuda aparențelor era comod, cu tapițeria groasă, învelită în piele moale, iar bătrânul se rezemă de spătar și oftă cu un soi de ușurare. Era teribil de obosit. Femeia din fața lui avea ceva familiar și în același timp dur, inchizitorial, care-l presa teribil și-l descumpănea.

- De unde i-a căzut perla, v-a spus? – întrebă ea.

- De-aici – făcu el un gest, spre propriul gât.

- De la gât?

- Da.

- Era o cruciuliță?

- Nu știu. N-am văzut... Dar mama s-o pună la loc.

Femeia își apăsase mâna peste gură, cu palma în afară. Înghiți cu greu de câteva

ori și după o vreme, reuși să articuleze suficient de clar:

- Ce altceva a mai spus?

Bătrânul clătină capul. Nu spusese nimic altceva.

- Plângea – își aminti, dintr-odată.

- Plângea?... Eva plângea?

Bătrânul își trecu degetele de-a lungul ambilor obraji, de la ochi până la bărbie.

- Îi curgea o lacrimă... Așa...

Femeia înghiți iar cu greu și se rezemă cu spatele de un scrin. Îi tremurau foarte tare buzele.

- Spuneți-mi, domnule, de unde știți că era Eva? V-a spus ea cum o cheamă? O știți dinainte?

Vocea-i tremura și ea, deși încerca să nu-i transmită bătrânului surescitarea ei. Repetă de două ori întrebarea, dar el n-o lămuri deloc. Ridica din umeri, cu o mimică neajutorată și-n același timp, încăpățânată. Știa că e Eva, fără a ști de unde știe.

- Și totuși, cineva trebuie să vă fi dat adresa mea - insistă ea. Eva... Eva nu putea să o facă, domnule.

Ceva pe figura bătrânului se schimba pe-ncet. Privea tot mai confuz, în gol:

- Eva? – întrebă moale, după ce ea repetă o dată și încă o dată, întrebarea. Părea mirat.

- Fetița mea – izbucni ea. Sustii că s-a așezat pe bancă... Mi-ai spus asta și ieri. Și alaltăieri...

- Eva! – avu el un ultim zvâcnet de memorie. Micuța Eva... era micuța Eva... Dar nu mai era ea, era altfel. Și nu știu de ce plângea. Am întrebat-o, dar nu mi-a spus. Și... Odată m-am uitat și n-am mai văzut-o. Poate că am adormit și a plecat. Așa pleacă și ea, tot când adorm...

- Care ea?
- Știe că sunt supărat pe ea și cum adorm, pleacă...
- Despre cine vorbiți, domnule? Despre Eva?...
- Nu, Eva mi-a dat perla s-o aduc aici. S-o pună... mama...

Femeia se așeză epuizată pe scaun.

- În ce era îmbrăcată Eva azi-dimineață, mai țineți minte?

Vocea continua să-i tremure îngrozitor. Spera să primească un răspuns, de care-i era frică. Bătrânul strânse pleoapele. Uneori, ceva simplu, cum ar fi numele unei culori pe care o știa foarte bine, îi stătea pe limbă, dar nu reușea să și-l amintească. Nu putea face legătura între culoare și numele ei. Dar o putea asemui. Deschise ochii și căută neputincios în jur.

- Așa – arătă spre o vază înaltă cu desene chinezești, așezată direct pe podea.
- Albastru – șopti ea.
- Și cu pantofi albi – izbucni victorios, fericit că-și aduce aminte.

Ochii femeii sticliră de lacrimi. Avea nevoie să înțeleagă ce se petrece, ca să nu-și piardă complet mințile.

Vocea îi sună între scrâșnet și scâncet:

- De unde știi numele fetei mele? De unde știi de perlele ei roz?

Bătrânul strânse capul între umeri. De minute întregi, întrebările se prăvăleau peste el ca niște bolovani de care nu se putea feri. Simți în creștet amenințarea din vocea acelei doamne, făcu un gest fizic de fereală și se aplecă în față. Îl învăluia din nou ceața cenușie și avu o ultimă nedumerire opacă - de fapt, ce căuta el acolo?

- Apa... Se uita la apă - șopti.

Cuvintele ieșiseră aproape fără voia lui.

- Eva? Se uita la apă? ... Ce apă? - întrebă femeia și brusc, se dumiri: Apa lacului...

Bătrânul înclină capul spre umăr și murmură, umil:

- Vreau apă... să beau apă...

Femeia ezită câteva momente, nesigură de ce ar trebui să înțeleagă din toată bolboroseala lui. Atinse una din mâinile bătrânului de parcă ar fi vrut să-și ceară iertare, dar el se feri îmbufnat și fără să mai insiste în vreun fel, ea ieși din cameră. Se întoarse după un minut, cu un pahar mare de apă și constată că adormise, cu capul sprijinit de spetează. Nu-l trezi, puse paharul pe masă, se așează vizavi și observă pentru prima oară atent, trăsăturile tensionate, chinuite și în somn. Obrazul neras de cel mult una sau două zile, părul tuns perie, probabil pentru a nu necesita o îngrijire în plus... Trebuie că exista ceva în viața lui, ceva depășit de problemele cu care se confrunta.

Îi era oare, cunoscut?... Sigur că-i e cunoscut. Nu venea pentru prima oară la ușa ei. Și totuși, figura lui... Oh, Doamne, e posibil?!

Făcu ochii mari, incredulă și continuă să-l studieze, deși era de-acum sigură că nu se înșală. Fusese prea tulburată, prea copleșită de propria durere, altfel l-ar fi recunoscut de la început. Schimbarea era consternantă, tocmai fiindcă-i anulasă cu adevărat doar personalitatea și de-acolo se prăvălise greu, în tot ce ținea de ființa lui. E greu să accepți că ea singură, personalitatea te poate face în anumite momente, chiar și fizic de nerecunoscut. De fapt, cel mai greu de îndurat e gândul ascuns într-un ungher, care-ți șoptește parșiv că toate astea ți se pot întâmpla și ție într-o bună zi, fără ca mintea ta să te întrebe dacă ești de acord, sau nu.

Și-l aminti, așa cum fusese el cu 13 ani în urmă. Un individ spre 60 de ani, cu trăsături în cel mai bun caz comune, scund, destul de rotofei, prea puțin atrăgător ca bărbat, totuși plăcut ca prezență în general și în orice caz, foarte atent la ținuta lui. Un soi de bonom rezervat, probabil un timid nepotrivit cu meseria pe care o alesese, un specimen rar în branșă, sau cel puțin așa i se înfățișase atunci, în perioada primei tragedii din viața ei. Realiză stupefiată, coincidența - oare ținea de un soi de destin, să-l aibă din nou în preajmă, acum? Destinul lui, sau al ei?...

Sau poate, destinul Evei?! El chiar așa o numise la un moment-dat - "micuța Eva"... "Era micuța Eva, dar nu era ea" ... Bineînțeles că nu mai era - trecuseră

13 ani de-atunci. Dar prin ce mecanism miraculos, o fi rămas micuța Eva, în amintirea lui tulbure?

Lacrimile îi șiroiau din ochi și-l zărea acum, ca printr-un geam într-un ropot de ploaie. Își șterse ochii și se aplecă în față spre el. Ce se schimbase într-atât, încât să-l facă de nerecunoscut?... Chiar îmbătrânite, trăsăturile rămăseseră aproape aceleași. Se schimbase acel limbaj al trupului, acum în mare parte scăpat de sub rigoarea minții - mimica feței, postura, mersul, gesturile... Toate acestea făceau din el un alt om. Își șterse din nou lacrimile, cu palmele. Nu-și îngăduia să plângă decât atunci când era singură și în ultima vreme, căuta special singurătatea. Iar acum... Își dădu seama că era ca și singură și asta era foarte trist.

Abia după o vreme se ridică și ieși tiptil, închizând cu grijă ușa. Găsi în agenda celularului numărul pe care-l căuta și-l apelă, spunându-și că nu avea altă soluție. Îi răspunse imediat un bărbat care i se adresă pe nume, semn că la rândul lui, îi reținuse numărul.

- Bună ziua, doamna Martin. Și eu aș fi vrut să stau de vorbă cu dvs. Au intervenit câteva date noi și mă întrebam dacă nu ați fi dispusă să stăm de vorbă.

- Bună ziua, domnule comisar-șef. Da, desigur. Dar eu am un motiv aparte pentru care că deranjez.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu știu. Vă las să apreciați singur. E a treia zi de când un bărbat în vârstă bate la ușa mea, cam la aceeași oră. De fiecare dată, pretinde că de dimineață, Eva a stat lângă el pe bancă, în parc. Azi l-am invitat în casă...

- Nu trebuia s-o faceți – o întrerupse el, nemulțumit. Există tot felul de oameni care profită de asemenea situații. Unde e acum?

- A adormit pe scaun, în camera de-alături. Regret că nu l-am recunoscut din prima clipă. Cred că mi-am pierdut interesul pentru ceea ce se întâmplă-n jurul meu, altă scuză nu am.

- Dar la cine vă referiți, doamnă?

- Un fost coleg al dvs., pe care l-am cunoscut cu ani în urmă. Numele lui era

Ștefan Vișan. Din câte știu, moartea soțului... a primului meu soț a fost ultimul caz anchetat de el.

Un moment de tăcerea grea, apoi vocea de la telefon izbucni imperativ:

- Nu-l lăsați să plece, vă rog. Ajung acolo în câteva minute.

3

Înainte de a-l conduce în camera unde așipise bătrânul, Maura Martin îl reținu pe comisarul-șef în holul principal. Lipsesc doar măsuța hexagonală din mijloc și cele trei scaune din jurul ei și totuși, nimic nu mai e cum a fost – își spuse Varlam, oprit în mijlocul încăperii. Lumina abia pătrundea prin gemurile pătate de ploaie, florile atârnavu jalnic în ghivece, neudate de zile întregi, atmosfera era mohorâtă, apăsătoare, cu umbre fantomatice aruncate prin colțuri. Inexplicabil, dar încă de la intrare te izbea senzația de casă nelocuită. Pe Maura Martin o vedea pentru a treia sau a patra oară în ultima săptămână, de fiecare dată cu obrazul mai supt și mai pământiu și privirea mai amorțită. Observă că de data asta, expresia de pe fața ei se dezmoțise. O undă de interes era pe cale să reînvie și să reînchege niște resturi de om.

- Așa cum v-am spus, e a treia zi la rând când bate la ușa mea - începu ea.

Avea un fel de însuflețire poticnită, de deschidere reticentă, ca atunci când reiei un contact cu o lume de a cărei capacitate de înțelegere, ai motive să te îndoiești. Privea în sus spre Dinu Varlam, incapabilă să atenueze diferența de înălțime, chiar dacă el se aplecase ușor în față pentru a-i veni în întâmpinare. În timp ce o asculta, îi fu greu la un moment-dat să-și dea seama dacă îi solicita subtil, un soi de înțelegere și de sprijin, sau abia aștepta să-l vadă plecat, cu bătrân cu tot. Probabil că nici ea nu-și dădea seama bine ce simte, ce vrea sau ce speră. O copleșea doar nevoia sufocantă de-a percepe dincolo de sentimentul tulburător, pe care bătrânul i-l transmitea fără voia lui.

- Îmi repetă de fiecare dată că Eva a stat de dimineață alături de el, pe o bancă în parc. O bancă de pe malul lacului, fiindcă... fiindcă din descrierea lui, ea

privește apa lacului. În mod ciudat, are de fiecare dată aerul că nu-și amintește vizita anterioară. Prima dată l-am repezit îngrozitor, cred că am și strigat la el, l-am făcut bătrân pervers și i-am trântit ușa.

- Adică alaltăieri?

- Da. Ieri a apărut pentru a doua oară la fel de senin și lucrurile s-au repetat. L-am întrebat cum e posibil să mă chinuiască în acest mod, doar e un om în vârstă... L-am lăsat și prima și a doua oară, nedumerit în fața ușii, dar în timp ce mă răstearm la el mă urmărea cu un aer zăpăcit, de parcă el însuși pricepea din ce în ce mai puțin, cum a ajuns aici... Bolborosea totuși ceva, dar nu i-am dat atenție. Până astăzi.

- Și astăzi, ce s-a schimbat?

Vocea lui trăda politețe, încordare, nerăbdare... Poate și un dram de iritare? Venise să-și ia de-acolo fostul coleg, într-o vreme chiar mentor, pensionar de mai bine de zece ani și cu un Alzheimer evoluând neobișnuit de rapid, în ultimii cinci sau șase. Ce mai era de discutat, în afara unor scuze de rigoare?... Femeia trase adânc aerul și-l ținu mult timp captiv în piept, înainte să-i dea drumul treptat, ca pe-o boare ce-i încălzea buzele înghețate. Nu găsea o cale de comunicare cu el. Nu mai găsea cu nimeni, nici măcar cu ea însăși. Și în nici un caz nu găsea cuvinte potrivite, pentru nedumeririle care o torturau. Când chinul devine insuportabil, jumătățile de măsură sunt imposibile. Se mulțumi să relateze sec, cu un început de epuizare.

- Azi a reapărut, tot în jurul prânzului. Părea obosit, hăituit, îmbrăcat mai neglijent ca în primele două dăți – mai degrabă ca scăpat de la ospiciu, decât ca un om al străzii... Nu l-am mai gonit, l-am lăsat să termine ce are de spus.

- Și?

- A repetat și azi, că Eva stătuse numai ce lângă el pe bancă și că la plecare, îi lăsase o perlă roz...

- Ceee? – exclamă Varlam fără să vrea. O perlă roz!

- Exact. Pretinde că Eva i-a arătat ceva la gât, un obiect din care-i căzuse perla. Și că i-a cerut ”s-o pună mama la loc”... V-am spus că ea purta la gât o cruciuliță cu perle roz, care a dispărut.

- Și ce să pună mama la loc?
- Una din perle, evident. Mi-a repetat această propoziție de câteva ori.
- Doamna Martin... Doamna Martin!
- Da, știu cum sună, dar acesta e motivul pentru care mă tot caută acest bătrân... Să-mi aducă o perlă pierdută de Eva, ca s-o pun la loc în cruciulița ei.
- E cea mai halucinantă poveste pe care am auzit-o vreodată!
- Aici, putem fi de acord. Bătrânul a întins azi-dimineață o mână spre mine, apoi pe cealaltă, dar bineînțeles că nu avea nimic în ele.
- E și normal să nu aibă. Doamna Martin, sunteți sigură că...

Îi fu prea greu să-și ducă ideea până la capăt, iar ea fu liberă să înțeleagă orice voia.

- Sigură că nu mi-am pierdut mințile, domnule comisar-șef? Fac eforturi să nu mi le pierd, dar nu știu în ce măsură reușesc. Iar întâmplarea de azi nu mă ajută deloc.
 - Nu asta am vrut să spun - retractă el, dar femeia nu-l luă în seamă.
 - Tot ce știu sigur e că omul acesta a venit aici de trei ori la rând, dar eu nu l-am ascultat până la capăt, decât azi. Nu a vorbit mult, nu-și aduce aminte mare lucru și uită rapid, chiar și infima amintire. Dar amănuntele se potrivesc - perlele roz, costumașul albastru și pantofiorii albi în care am înmormântat-o... Și mi-a arătat cum îi curgea o lacrimă pe obraz. Îmi puteți explica, de ce și cum ar fi inventat el toate astea?
- Varlam își dădu seama că rămăsese cu ochii cășcați, îndreptă spinarea și-și dresе glasul.
- Păi, dacă nu le-a inventat, ar însemna că... De fapt, ce altă explicație ar putea fi, dincolo de imaginația unui om bolnav?
 - Tocmai pentru că e bolnav, eu nu cred că era capabil să inventeze toate astea și mai ales, să le potrivească așa de bine. Dar aveți dreptate - o explicație

verosimilă, nici eu nu găsesc.

- A mai spus și altceva? Și-a amintit de unde o cunoaște pe Eva, de exemplu?

Tonul cu care pusese întrebarea spunea mai mult decât vorbele. Era dreptul lui să nu creadă o iotă. Problema ei era că nu se simțea în stare și nici nu mai voia să-l convingă.

Și să-l convingă de ce anume, de fapt?... Că bătrânul o cunoscuse pe Eva acum 13 ani, când era doar o găgâlice de nici 2 ani?... Că nu se mai întâlniseră niciodată de-atunci și totuși, el o recunoscuse într-o adolescența îmbrăcată în albastru, așezată alături, pe bancă?... Cum să explici rațional așa ceva, mai ales când fetița aceea... Când Eva fusese înmormântată acum o săptămână.

Gândul se frânse într-o durere care-i tăie respirația. Căută orbește cu mâna un reazem solid, se sprijini cu spatele de perete și rămase nemișcată, cu pumnul stâng apăsător în capul pieptului. Observă pe fața lui Varlam, banala îngrijorare pentru starea ei și realizează cât de departe era el de-a înțelege răul adânc, care o macină. Cât de departe era tot restul lumii de-a înțelege. Sunt poveri pe care ești condamnat să le porți singur. Își umezi buzele, făcu un pas în față, îndreptă spatele și-și adună restul de vlagă.

- Nu a mai spus nimic altceva - închise rece, subiectul. Mi-a cerut un pahar cu apă și până am revenit eu în cameră, adormise pe fotoliu. L-am lăsat dormind și v-am dat telefon. Ar trebui să vedem dacă nu s-a trezit.

O luă înainte și apăsă fără zgomot clanța, făcându-i loc polițistului să privească înăuntru. Bătrânul se trezise și ținea din nou capul vârat între umeri, rotind doar ochii în stânga și dreapta, ca atunci când pândești ce se-ntâmplă, fără să atragi atenția asupra ta. Nu-și amintea cum ajunsese în locul unde se afla, iar necunoscutul, sub toate formele sale îl teroriza.

- Dumnezeuule – băigui Varlam, fără să vrea.

Păși înăuntru și se apropie de silueta ghemuită în scaun. Ridică brațul, ca să se sprijine de speteaza înaltă-n timp ce se apleca în față, dar omul avu o mișcare bruscă de recul, de parcă s-ar fi ferit să nu fie lovit. Consternat, Varlam lăsă brațul jos și rămase aplecat, așa încât celălalt să-l poată privi în voie. Știa că asta nu însemna o garanție.

- Dom'chestor, mă recunoașteți?... Sunt Dinu Varlam. Di-nu Var-lam!

Șoptea aspru, răgușit, aproape silabisindu-și numele, de parcă ar fi vrut să păstreze, absurd, tot penibilul situației numai între ei doi. Omul trăgea scurt și zgomotos aerul pe nas, fixându-l agitat, crispat în scaun ca într-o capcană. După câteva momente, respirația i se mai liniști. Varlam îi stârnise un interes confuz. Scormonea în reminiscențe de memorie, încercând să-și amintească, să asocieze figurii numele și poate, un crâmpeli de viață, nu cu totul pierdute. Reuși ceva, dar nu destul.

- Sigur – șovăi, în sfârșit. Te cunosc, dar...

Nu, nu îl recunoștea. În orice caz, nu era capabil să-i dea un nume, o identitate, iar Varlam înțeluse că orice insistență, cel puțin pe moment ar fi înrăutățit situația. Din cine știe ce motiv, bătrânul îi acordă totuși o încredere instinctivă, îl prinse de mânecă și șopti, aruncând o privire furișă spre femeia rămasă lângă ușă.

- Cine e asta?

- E doamna Martin – șopti Varlam. Maura Martin, mama Evei. Eva! O țineți minte pe Eva?

- Și ce caut eu aici? - veni răspunsul, ignorând total întrebarea. Știi cumva, cum am ajuns aici? Unde sunt?

O întrebare de prost augur. Brusca resemnare din ochii Maurei Martin dovedea că o auzise și ea.

- Nu vă amintiți cum ați ajuns aici? – întrebă Varlam și insistă, deși bănuia că e inutil: Dar de Eva, vă amintiți?... Nu?... Nici de Eva... Nici de perla roz?... Nu...

Bătrânul începu să se fâțâie nerăbdător, în scaun.

- Trebuie să mă duc acasă - spuse. Altfel, se supără pe mine. Mă așteaptă și dacă întârzii, își face griji. Deși sunt foarte supărat pe ea. Foarte supărat.

Varlam ridică din sprâncene, blocat, dar bătrânul se agăță de mâinile lui și-l ținu așa, frânt incomod din șale, ca să se plângă:

- A spus în tot orașul că am boala aia, urâtă... Ferească Dumnezeu. Că uit și nu mai știu unde stau, prostii... Și am întrebat-o – cum ai putut tocmai tu să zici una ca asta, depre mine? Și ce crezi?... A început să plângă! Zice că s-a gândit să știe lumea, să mă aducă acasă, să nu mă lase pe stradă, dacă mă rătăcesc. Asta mi-a spus! Da! Asta e în capul ei. Cum să mă rătăcesc, am întrebat-o. Ce, sunt copil mic?... Nu sunt bolnav. Sunt foarte supărat pe ea! Foarte supărat!... Dar dacă nu mă întorc la timp, se îngrijorează și i se face rău! Se întrerupse, tonul se schimbă și se înmuie aproape de scâncet: Mai bine ar avea grijă de ea, că e așa bolnavă... Și slăbită, piele și os! E foarte bolnavă, știai? Și când se supără pe mine, pleacă... Pleacă și n-o mai găsesc. O caut peste tot și n-o mai găsesc. Oh, Doamne, cât o caut...

Odată pornit, vorbea repezit, ca după o tăcere prea lungă. Părea scăpat vremelnice din chingi care-l trăgeau elastic înapoi, iar el o știa și vroia să profite de fiecare clipă. Maura Martin întrebă încet, aproape de urechea lui Varlam:

- La cine se referă? Cine e ea? Soția?

Varlam întoarse capul pe jumătate și-i făcu semn că da, cine altcineva, decât soția.

- Dar n-ar fi bine să-i dăm doamnei un telefon? Poate că e într-adevăr îngrijorată. Să o anunțăm că e în siguranță – șopti ea.

Varlam își eliberă una din mâini din cele ale bătrânului, cât să se poată roti puțin din șale și să-i explice, cu glas scăzut:

- Doamna a murit de cancer, acum aproape doi ani. Numai că el nu acceptă ideea... Sau pur și simplu, nu-și aduce aminte. Din câte văd, situația lui s-a înrăutățit vizibil, de-atunci.

- Și în grija cui se află bietul om, acum?

- Fiul lui cel mic și nora își dau silința, dar amândoi sunt mai toată ziua la slujbă și... Din câte știam, angajaseră pe cineva să-l supravegheze, dar uite că tot reușește să se strecoare și să plece de-acasă. Oftă lung, cu o grimasă vinovată: N-am avut timp să mai vorbesc în ultima vreme, cu niciunul din ei, așa că nu mai sunt la curent cu situația.

Dacă ar fi fost sincer, ar fi trebuit să admită că trecuse foarte mult timp de când

nu mai știa nimic de Bătrân. Așa-i spuneau ei între ei și pe vremea în care lucrau împreună – Bătrânul. Se potrivea așa de mult cu felul lui de-a fi, de-a vorbi, de-a se mișca, încât părea mai mult un atribut, decât o poreclă. El o știa și o acceptase tacit. Dar la înmormântare nevestei lui era deja pierdut și nu te mai înțelegeai bine cu el.

- Și ce se va întâmpla acum? – întrebă Maura Martin. Știți măcar, unde locuiește?

- De știut, știu bineînțeles, dar n-am idee dacă o fi cineva acasă – oftă el. Am numărul de la serviciu al băiatului, încerc să dau de el.

Se retrase lângă fereastră, căută un număr în agenda telefonului, apelă, lăsă să sune îndelung, dar nu-i răspunse nimeni și cu un oftat înăbușit, se întoarse cu fața spre cei doi. Maura Martin îngenunchiase la picioarele bătrânului, reușise să-i prindă o mână între palmele ei și îi spunea ceva, încet și rar. Părea o încercare disperată, de-a stabili o legătură de la om la om, fără urmă de succes, de vreme ce bătrânul își trase brusc mâna și o întinse după Varlam. Se agăță iarăși de mâneca lui, ca un copil care cere ajutor:

- Să nu mă lași aici. Nu știu ce caut aici... Și asta... Nu știu ce vrea de la mine.

Era o situație în care Varlam nu se simțea deloc în largul lui. Decise să-l ia cu el, nu vedea ce altceva ar fi putut face, deși nu-l încânta ideea de-a defila pe treptele inspectoratului, cu fostul lui mentor în situația deplorabilă în care se afla. Se întoarse dezolat, spre Maura Martin.

- Vă cer scuze, pentru tot ce s-a întâmplat. Nu găsesc altă explicație pentru... fantezia lui, decât boala de care suferă de câțiva ani. O fi aflat cumva de tragedia Evei, unele amănunte, iar mintea lui a brodat restul... Ridică din umeri: Într-adevăr, e greu de explicat rațional. Abia acum mi-am dat seama cât de tare s-a înrăutățit situația lui, după moartea soției.

Maura Martin nu părea defel interesată de explicațiile lui. Revenise în lumea ei.

- Nu văd de unde putea ști despre cruciulița cu perle a Evei – murmură ca pentru ea, fixând orb, încăpățânat, un punct de pe podea. N-am pomenit nimănui despre dispariția cruciuliței, sau a altor bijuterii din casă. Nici măcar rudelor. Nici în presă nu s-a relatat. Nu avea de unde să afle de ea. Nu poți broda, fără să ai un fir din care să tragi o ață.

Varlam încercă un răspuns ambiguu, cu o mină nefericită, care femeii nu-i scăpă. Adoptase brusc o expresie împietrită, ce ascundea politicos, sau diplomatic, ceea ce gândea despre polițistul din fața ei. Varlam bănuie în sinea lui, că îl considera la fel de receptiv, ca pe o cizmă. Se așteptase probabil, ca el "să înțeleagă". Dar ce să înțeleagă?... Formația lui pragmatică îl îndemna - aproape că îl obliga - să țină din scurt alunecarea acestei femei instruite și inteligente, într-un obscur care poate sfârși oriunde. Pe de altă parte, dacă asta o ajută pe ea să îndure mai ușor... Cine era el, să stabilească linia despărțitoare dintre realitate și... fantezie morbidă, sau macabră, sau cum i-o fi spunând?

Destul de ciudat, imediat după ultima lui replică, în atitudinea ei se schimbă ceva. Parcă ar fi considerat inutilă nu doar continuarea discuției, dar și prezența lor acolo. În timp ce se îndrepta împreună cu Bătrânul spre ieșire, Varlam simți cât era de nerăbdătoare să-i vadă plecați. Dar la urma-urmei, ce era de neînțeles chiar și în asta?

PARTEA A DOUA

1

Comisarul-șef Dinu Varlam intrase pentru prima oară în casa Martin într-o vineri, cu exact o săptămână înaintea episodului legat de perla roz. Una din zilele acelea în care îți vine să-ți iei câmpii, încă de la primele ore ale dimineții. Pășise fără șovăială pe treptele de marmură, până în fața ușii din lemn masiv, închis la culoare și se oprise un moment, încruntat și cu fălcile încleștate, sufocând o pornire imperativă de-a face cale întoarsă. De-a face orice, numai să nu fie nevoit să de ochii cu oamenii aceia. Nu ținea minte să-i fi întâlnit vreodată, totuși numele lor nu le era străin și se întrebă dacă n-or fi știind la rândul lor, cine e și cu ce se ocupă el. Un polițist de la Omoruri, aterizat în pragul lor, cu alte cuvinte... Reacția care va urma se va dovedi în esență, aceeași pe care o văzuse de atâtea ori, deci ar trebui să-l găsească blindat. În realitate, prevederea unor reacții omenesti, aproape trase la indigo nu va reuși niciodată să-i întărească blindajul. Dimpotrivă... Ajunsese să le trăiască-n felul lui, de două ori - prima oară, doar anticipându-le.

Pe de altă parte, totul făcea parte din meserie, așa că nimic din ceea ce simțea el nu conta. Nici rolul de sol blestemat nu conta, chiar dacă soții Martin nu-l vor mai disocia nici până la sfârșitul zilelor, de oroarea veștii cu care intra în viața lor. O alternativă mai omenoasă pentru el ar fi fost să aștepte, până ce colegii de la Persoane Disparute ar fi anunțat ei înșiși familiei, tragica întorsătură a cazului ce fusese mai întâi al lor. Sigur că băieții răsuflaseră ușurați, când Varlam le preluase această povară și orice polițist din lumea asta ar fi simțit la fel. După cum era la fel de sigur că Varlam nu le-ar fi făcut favoarea, dacă nu l-ar fi înghesuit nevoia de-a obține, sau stoarce, sau smulge, ziceți-i cum vreți, informații urgente și la prima mână. În ancheta unei crime fiecare oră contează, iar de la dispariția Evei trecuseră deja mai bine de două zile. Probabil că tot atunci se produsese și decesul, sau cel puțin așa apreciasse Lucia Udrea, după examinarea sumară de la fața locului.

Încercă să-și dezmoștească trupul înțepenit în dreptul ușii, trase aerul adânc în piept și rămase cu obrajii umflați, suflându-l înapoi pe-ncet, zgomotos, cât timp citi numele trecut în dreptul interfonului. Așadar, acolo nu locuia decât familia Martin, formată din trei persoane: avocat Alexandru Martin, farmacist Maura Martin și Eva Martin. Sună și în timp ce auzea dinăuntru apelul cârâit enervant, își aruncă automat ochii pe ceas - era șapte și cincizeci și nouă de minute. Trecuse mai bine de-o oră, de când trupul fără viață al Evei fusese găsit plutind

la suprafața iazului din parc.

Nefericita descoperire căzuse pe capul unei tinere angajate ca arhitect peisagist la primărie, care se ocupa de amenajarea spațiului din jurul apei. La început, femeii i se păru că e doar un buștean mai ciudat, se întrebă de unde putea proveni, iar când își dădu seama despre ce e vorba, își stăpâni cu greu un țipăt de oroare. O cam lăsaseră picioarele, se așeză pe cea mai apropiată bancă și formă 112, după care așteptă așa cum i se ceruse, copleșită și inutilă, să apară poliția și procuratura. Cadavrul fu imediat scos din apă și se constată că e vorba despre o adolescentă de aproximativ 14-15 ani, cu părul lung, roșcat și trăsături regulate, îmbrăcată în pantalon trei sferturi din blugi cu manșete franjurate și tricou roz cu alb, cu mânecă scurtă, din bumbac. În picioare avea sandale din piele albă, cu bretele subțiri încrucișate pe glezne și toc ortopedic de înălțime medie. Sandale de adolescentă cochetă, ajunsă la un compromis cu mama care încă o mai ține din scurt. Doctorița Lucia Udrea făcuse comentariul amar, mai mult pentru ea însăși, în timp ce examina trupul cu gesturi delicate, de parcă s-ar fi temut să nu-i provoace o durere în plus. Fetița avea o rană adâncă la tâmpla dreaptă, despre a cărei origine nu se putea pronunța pe loc – putea fi provocată intenționat sau accidental în timpul vieții, sau prin izbire de vreun relief ascuțit, ca de exemplu o piatră sau capătul unei țevi metalice, de pe fundul iazului... Cadavrul prezenta modificările specifice unei imersii de circa două zile în apă stătătoare, dar trăsăturile erau încă evidente, iar la prima vedere, pe corp nu se observau alte leziuni sau semne de agresiune. În urechi avea cercei delicați, din aur bătut cu mici diamante pe margini și câte o perla roz în mijloc - o bijuterie veche, de mare finețe. La mână purta în schimb un ceas de serie cu cadran și curea roz, din cele ce se vând cu 20-30 de lei în diverse culori, prin supermarket.

- Ceasul e oprit la ora trei și două minute, ziua sau noaptea. Lucia Udrea ridică ochii spre Varlam: Poate fi ora la care trupul s-a scufundat în lac.

- Sau la care fata a căzut lovindu-se la tâmplă, înainte de-a ajunge în lac – spuse el, iar ea făcu un gest că da, putea fi și așa.

La prima vedere, aspectul general și în special cerceii duceau cu gândul la o adolescentă dintr-o familie, dacă nu înstărită, măcar fără probleme materiale. Putea fi vorba de crimă, de accident și bineînțeles, erau obligați să ia în calcul și o sinucidere. Dacă era vorba despre crimă, prezența cerceilor ar fi trebuit să excludă jaful ca mobil, gândi careva din ei, cu glas tare. Prezumție aparent corectă, dar care avea să-și piardă total consistența în orele următoare.

Copila fusese găsită vineri dimineața, cu puțin înaintea orei șapte, fiindcă peisagista prefera să creeze în liniște și pe răcoare. Douăzeci de minute mai târziu, cu trupul tras din apă în fața lui, Zira își apelă din rutină colegii de la Persoane Dispărute și le descrie fetița cu păr lung, roșcat. Aceștia îi trimiseră fotografia Evei Martin pe telefonul mobil, astfel că identificarea ei informală se făcu extrem de rapid. Părinții îi anunțaseră dispariția miercuri spre seară, dar colegilor de la Dispariții, conjunctura în care se produsese evenimentul nu le era clară nici până acum. Singurul punct de pornire îl constituia declarația conform căreia fata ar fi părăsit casa, aparent de bună-voie, în noaptea de marți spre miercuri, în timp ce tatăl dormea, iar mama era internată la spital. Varlam preluase nerăbdător telefonul de la Zira, dar nu reușise decât să se enerveze. Cum adică, ”trecuse prea puțin timp, pentru a se porni o investigație ca lumea”? Păi, sincer vorbind, colegii speraseră că fata se va întoarce acasă tot de bună-voie, mai ales că și părinții se arătaseră foarte prudenți în declarații, părând să creadă la fel. Până la urmă, șeful de la Dispariții se răsti la el:

- Dinule, tu faci pe prostul? Îți dai seama ce presiuni s-au făcut asupra noastră, să umblăm ca pe ouă? Doar că nu ne-au spus direct, că e mai important să nu afle nimeni că a fugit, decât s-o găsim.

- Cum adică? – făcu el, năuc.

- E vorba despre fata avocatului Alexandru Martin!

- Și?... Spune, domnule, ce ai de spus, ca să te-nțeleg și eu!

- Ce dracu’, tu nu știi că de data asta, el candidează pentru șefia de la CJ? Și după cum stau lucrurile, în mod sigur o să câștige. Ne-au cerut să ne băgăm nasul dar cu fereală, fiindcă escapada nocturnă a fetei l-ar putea scădea în sondaje și-așa mai departe. Că și-a făcut campanie pe familie, educație, pe grija față de copii, bla-bla... Parcă n-ai ști cum e... Șefu’ Mare a urlat la mine, că dacă transpiră ceva în presă, pot să-mi strâng boarfele și să mă duc adjunct de șef de post la Cuibu’ Berzii. În condițiile astea, ce și cum să investighezi?

- Aa, acum pricep. Iartă-mă... Nu, habar n-avut cine mai candidează de data asta. Și din partea cui candidează, domnul avocat? – întrebă Varlam, flegmatic.

Întrebare inutilă, fiindcă bănuia răspunsul. Nu că în fond, i-ar fi păsat din parte cui candida. Voia să știe cât de mari vor fi intervențiile, sau pentru cât timp va putea lucra liber la caz, înainte de-a i se tăia nasul. Că sunt partide și partide -

unele îți vâă șopârla din prima zi, altele se mai codesc un pic, de formă, că dă bine să pari democrat la tv... Din două vorbe, se lămuri. Își masă falca și făcu o grimasă de parcă l-ar fi durut dinții – ar fi un dezastru, ca moartea fetei să aibă ceva de-a face cu activitatea politică a tatălui. Oricum, Șefu’Mare va cere rapoarte de trei ori pe zi, ca să se asigure că anumite persoane nu se simt lezate de indiscreția propriilor subalterni. Iar când era vorba de oamenii lui Varlam, grija se tripla.

Colegul ar mai fi continuat cu justificările, dar Varlam nu avea timp. Fetița mai plecase și altă dată de-acasă?... Părinții susțineau că nu. Formau o familie foarte bine încheată, iar copilul nu le pusese probleme de niciun fel, până acum... Bla-bla-bla. Ceru adresa părinților, anunță acru că preia el sarcina de a-i anunța și pe ei și-n schimbul acestui favor, se înțelese cu șeful de la Dispariții că informarea reciprocă dintre ei doi n-a avut loc. Adică niciunul n-avea ceva special de raportat mai sus. Șefu’Mare putea fi ținut puținel pe tușă, cu alte cuvinte.

- Am nevoie de câteva ore de libertate – șopti Varlam în receptor.

- Vezi că la Cuibu’Berzii au doar un singur post de adjunct, unul din noi doi merge fără funcție și n-o să fiu eu ăla – zise celălalt și închise.

Varlam continuă masajul fălcilor, în timp ce se apropie de Zira.

- Unde e fata care a identificat-o pe victimă? – întrebă cu glas tare, privind în jur.

- Care fată? – se întoarse Zira spre el. N-a identificat-o nimeni, am cerut fot...

Varlam îl luă de braț și-l trase mai aproape.

- N-ai cerut și n-ai primit nimic, pricepi? Cei de la Dispariții habar n-au că am găsit fata, azi niciunul din noi n-a luat legătura cu ei. S-a’nțeles?... Că dacă ar ști că am găsit-o, ei ar fi obligați să-l anunțe imediat pe Șefu’Mare. Căzul e în atenția lui specială, datorită lui taică-său, care candidează pentru CJ. Nu mai căsca ochii așa la mine! Ce te nedumerește? Victima a fost identificată de o adolescentă în trecere, nu de speriații de la Dispariții. Ai vâă la cap?... Am nevoie de câteva ore, ca să discut cu familia pe nepregătite. Asta înseamnă să-l țin cât pot la distanță, pe boss. Că dacă apucă el să-și vâă coada și să raporteze... unde raportează el de obicei, rămân cu buza umflată. Nu mai am acces la nimic. Vreau să stau de vorbă cu părinții și să arunc un ochi prin casă,

fără să...

- Am priceput – îl întrerupe Zira, cu una din mutrele lui cele mai nevinovate. Dar știi care-i problema?... N-o mai găsim pe fetița aceea, adolescenta care spunea că numele victimei e Eva Martin și ar fi fata avocatului Martin... Era teribil de șocată, o fi preferat să n-aibă de-a face cu noi și a fugit. Și nici numele n-am apucat să i-l iau.

- Așa te vreau – aruncă Varlam și se răsuci, căutându-l din priviri pe procurorul Beraru.

Din păcate, nimic nu era așa de simplu. Restul echipei aflate deja că fata fusese dată dispărută, discuțiile dintre ei se purtau la liber, iar Varlam preferă să le lase așa. Pălăvrăgeala lor nu va interesa pe nimeni.

- Ziceți că a plecat de bună-voie de-acasă, în timpul nopții? – auzi vocea Luciei Udrea.

- N-avem niciun fel de date concrete – răspunse repede Zira, circumspect.

Lucia nu pricepu mesajul, cum naiba să-l priceapă și continuă:

- Că dacă e așa, atunci mie mi se pare cam subțirel îmbrăcată, pentru o escapadă pe timp de noapte. Pare mai degrabă o copilă, ieșită să stea de vorbă pentru câteva minute în pragul casei și atât.

Nu puteai să nu-i dai dreptate. Zilele sfârșitului de mai fuseseră neobișnuit de calde, dar seara și noaptea era încă destul de răcoare.

Un cap de bărbat, purtând o cască și ochelari de scufundător ieși la suprafața apei. Avuseseră un noroc chior cu el. Împreună cu peisagista, tânărul avea un proiect pentru flora și fauna acvatică de mică adâncime, sosise în dimineața aceea odată cu ei și fusese de acord să-i ajute. Pe lac nu existau curenți, n-aveau motive să creadă că trupul fusese deplasat semnificativ de la locul în care se scufundase, așa că omul avea de căutat pe o rază de câteva zeci de metri, în jur. Le făcu semn cu mâna că pentru moment, nu găsise niciun obiect care i-ar fi putut aparține victimei și se făcu iar nevăzut.

- Cât de adâncă o fi apa lacului? – se întrebă retoric Anna Stocker, șefa laboratorului criminalistic. Se apropie de mal, se aplecă precaut de mijloc și privi

în jos, încercând să aprecieze.

- Rareori trece de doi metri. În medie, un metru și jumătate. Să zicem că variază între 0,80 pe timpul verii și 1,80, în funcție de condițiile meteorologice. De fapt, e un iaz, nu un lac.

Se întoarseră cu toții spre locul de unde venise vocea timidă, care le dăduse lămurirea. De pe banca de unde nu se clintise, peisagista lăsă repede privirea în pământ, de parcă și-ar fi cerut scuze că se amestecase.

- Nu e cam prea întins, pentru un simplu iaz? – se miră Anna.

- Diferența dintre iaz și lac nu ține de mărimea suprafeței lor – explică fata, modest. Eventual de adâncime, în măsura în care lumina soarelui e lăsată sau nu, să penetreze prin toate straturile apei. Lumina soarelui determină starea biotică sau abiotică și aceasta e de fapt, diferența dintre iaz și lac. Lacul nu lasă soarele să-l pătrundă până în adânc și de-aceea, adăpostește viață săracă. Uneori, aproape deloc. Apa din fața noastră nu e adâncă, e plină de plante, noaptea auziți și orăcăit de broscuțe... E un iaz. Noi confundăm deseori iazul cu lacul, apreciindu-le suprafața, când ar trebui să ținem cont doar de condiția biotică. Pot fi iazuri foarte întinse și pline de viață, așa cum pot fi și lacuri mici, dar adânci...

Cu toți ochii ațintiți cu un soi de stupefacție asupra ei, peisagista vorbea ușor gătit. Tăcu brusc și-și mușcă buza de jos. Părea neverosimil de tânără, avea trăsături plăcute și în mod evident, nu era obișnuită să se afle în centrul atenției.

- Serios?... Foarte interesant, într-adevăr n-am știut. Vă mulțumesc – reacționă Anna Stocker imediat, cu corectitudine nemțească. Îi zâmbi prietenos fetei, apoi se întoarse spre colegii ei: Având în vedere adâncimea lac... iazului, credeți că fata se putea îneca singură, conștientă fiind? Vreau să spun că sinuciderea e așa de puțin probabilă, că ar putea fi exclusă.

Din nou nimeni nu răspunse, dar presupunerea era corectă.

Fetița părea să aibă-n jur de 1,60 metri înălțime, era foarte slăbuță, cu trup prea puțin format și articulații proeminente, datorită gracilității membrilor. Nici vorbă să fie prost îngrijită, era doar genul "floare de seră", deloc sportiv... Sinuciderea era într-adevăr, puțin probabilă, totuși n-aveau voie să excludă a priori, nicio posibilitate.

Varlam se retrase câțiva pași mai la o parte, împreună cu procurorul Beraru, care sosise în sfârșit. După cât se pare, victima se numea Eva, împlinise cu o lună în urmă 15 ani și era fetița avocatului Alexandru Martin. Dincolo de rumoarea actualei campanii electorale pe care se chinuia să n-o ia în seamă, Varlam își amintea numele avocatului Martin, dar nu se ciocnise profesional de el niciodată. Lui Beraru însă, familia Martin nu-i era deloc străină. Diana se cunoștea din tinerețe cu Maura Martin, ele două moștenind oarecum, prietenia mult mai strânsă dintre părinții lor. Nu erau foarte apropiate, dar țineau una la alta și păstrau un fel de tradiție, întâlnindu-se când și când la o cafea. Cele două familii nu se frecventau însă deloc și sincer vorbind, Beraru avusese rareori ocazia de-a schimba mai mult de câteva vorbe, chiar și cu Maura. Ultima oară cu vreun an în urmă, când el și Diana o conduseseră acasă cu mașina, de la restaurantul unde ele deplânseseră cu grație, vârsta cu schimbare de prefix a unei amice comune. Cât privește Alexandru Martin, ei doi se salutau și nimic mai mult, atunci când se întâlneau întâmplător pe treptele tribunalului. Martin era avocatul litigiilor cu cântec legate de proprietăți, de la clădiri la terenuri și păduri, iar Beraru era procuror criminalist. N-aveau nimic în comun, dar recunoștea că nu-i place individul și că probabil, antipatia era reciprocă. Nu vedea motive să se recuze, dar prefera ca măcar primele discuții cu familia, să le poarte Varlam.

Și bineînțeles că Varlam nu avu nimic împotrivă, de vreme ce asta și urmărise. Nu că ar fi picat în extaz de satisfacție... Cu numele lui Alexandru Martin pe frontispiciu, prevedea o nouă anchetă în care va răscoli cu mâinile goale, o mocirlă tapetată de nuferi de carton. O făcea așa de des, încât nu se mai îndoia de rostul lui pe lume, dar de câte ori lucra cu Beraru, munca amândurora devenea mult mai suportabilă. Adevărul e că nimic nu-i reușea mai bine lui Varlam, decât să-și tensioneze relațiile cu foarte mulți din procurorii de caz. Era în mare măsură vinovat pentru asta - inflexibil și căpos și incapabil să învețe lecția... Ori, lecția era baza! Cu Beraru fusese coleg de facultate, dar nu acesta era motivul pentru care se înțelegeau bine. Mai ales că erau firi atât de diferite. Pur și simplu, se regăseau pe aceeași lungime de undă, la fel de dezamăgiți și frustrați de Sistem.

- Mă întreb cât timp o să ne lase ancheta, chiar și supervizată de Șefu'Mare – aruncă Varlam, în timp ce-și aprindea o țigară.

- E posibil ca Maura Martin să fi cerut în mod special, ca investigația dispariției să nu fie sufocată de interesele lui bărbatu-său - răspunse la fel de încet, Beraru. Nu cred că ea ar putea fi de acord cu excesele de zel ale șefului vostru. Sau al

meu, la o adică... Nu știu dacă te va ajuta cu ceva, dar Diana o admiră sincer. O consideră energică, inteligentă și foarte pragmatică. O femeie cu picioarele pe pământ.

- Bine de știut - făcu sceptic Varlam.

E greu să pretinzi unei mame să rămână cu picioarele pe pământ, în asemenea împrejurări... Beraru continuă:

- Are un mic lanț de farmacii, vreo trei sau patru, din câte-mi aduc aminte. Știu că se ocupă de ele cu mână de fier și e oarecum independentă, de veniturile și afacerile lui bărbatu-său. Farmaciile Maureva, sigur le știi...

Varlam ridică din umeri – o fi auzit, deși nu era sigur. Posibil să-i fi rămas imprimată pe creier imaginea firmei, dar fără alt substrat. Intra rar într-o farmacie și când o făcea, ultimul lucru care-l interesa erau numele ei și al patronului ei... Nu auzise până acum de Maura Martin, în schimb îi trecuseră pe la urechi una și alta despre avocatul Alex Martin și clientela lui plină de bani negri. O figură controversată, un individ uns cu toate alifiile, numai bun pentru debutul în politica mare.

- Va trebui să-i spun și Dianei, ce s-a întâmplat – se plânse Beraru discret, răsucindu-se cu fața spre echipa ce se agita în jurul cadavrului.

Diana Beraru absolvise Arte Plastice, se ocupa de mulți ani de ilustrații de carte, iar Varlam știa că participa ca senior invitat la o tabără pentru juniori plasticieni din toată lumea, susținută din fonduri europene. Anul acesta, avea loc în Cehia. Era al treilea an când îl lăsa pe Beraru singur pentru cel puțin o lună, iar el nu se opunea, fiindcă de fiecare dată ea se întorcea pânguită în bronz de munte, odihnită și plină de entuziasm. O mică pauză înviorează viața de cuplu, susțineau apoi amândoi, cu o sugestivă discreție.

- Vestea o s-o întoarcă pe dos, dar n-o pot evita. Ea o știa de mică și pe fetiță, pe Eva.

- Îmi poți spune ceva mai multe despre ea? – îl privi interesat, Varlam.

- N-am cunoscut-o, dar îmi amintesc că Diana mi-a lăudat-o de câteva ori. Foarte bine educată, drăgălașă, ce să-ți spun... Era unicul copil al unor părinți foarte înstăriți, gata să sacrifice totul pentru ea. Avea toate șansele de viitor, posibile.

Din ce știu eu despre ea, nu se pliază nicicum pe escapade în mijlocul nopții, cu atât mai puțin pe fuga de-acasă. Pe deoparte, mi se pare incredibil. Pe de alta...

Beraru făcu un semn vag cu palma. Ei doi văzuseră suficient de multe în profesia lor, ca să accepte că totul poate fi posibil.

- Ești sigur că părinții n-ar sta de vorbă cu tine, mai degrabă decât cu mine? – întrebă de formă, Varlam. Tocmai fiindcă Diana...

Beraru scutură capul și-l întrerupse cu un gest scurt:

- Tocmai de-aceea... Uneori, îți vine mai ușor să-ți mărturisești eșecurile, unor străini. Când ai dat de înțeles celor din jur că familia, sau viața ta sunt fără cusur, îți vine greu să admiți în fața lor că ai încercat să creezi o iluzie. În special când e vorba de copii. Te destăinuiești mai ușor unui străin, cu care n-ai avut nici în clin, nici în mănecă. Pentru Maura, eu nu sunt nici prieten, nici străin. Sunt cum e mai rău – soțul Diane, față de care nu contenea să-și laude copilul și familia. Acum trei zile însă, ea a admis posibilitatea ca fetița să fi plecat noaptea de-acasă, fără știrea lor. Acolo pare ceva putred și nu sunt sigur că i-ar fi ușor să-mi dezvăluie mie, adevărata natură a relațiilor din familia ei. Tu poți intui niște dedesubturi, pe care ea și mai ales Martin să nu fie pregătiți să le dezvăluie. Tu îți poți permite să sapi, acolo unde eu m-aș simți obligat să umblu cu delicatețuri... Cu tine poate fi altceva, înțelegi?

- Înțeleg – admise Varlam laconic.

2

După o oarecare așteptare, îi deschise un bărbat în jur de 45-50 de ani, de înălțime medie, supraponderal dar încă prezentabil, cu părul înspicat trecut prin mâna unui hair-stylist și ten măsliniu, foarte îngrijit. Doar ochii invadați de o rețea roșiatică făceau notă discordantă - obosiți, încercănați, cu pleoape iritate ce ascundeau pe jumătate irisul de un albastru incert, unii l-ar fi numit spălăcit. Varlam își aminti că-l mai văzuse – la procuratură, la tribunal, la televizor, Dumnezeu știe pe unde... Întotdeauna agitat, guraliv, plin de importanță. E de o

aroganță instinctivă, aproape imposibil de controlat, își spuse privind-l așa cum apăruse în ușa casei, cu o rază de lumină căzută oblic pe jumătatea feței. Lui îi va veni ușor să facă abstracție de statutul de persoană publică al celui alt, fiindcă stătea în firea lui să nu-i pese. Se întrebă dacă celui alt îi va conveni acest lucru și decise că nici de asta nu trebuie să-i pese. El avea de investigat moartea unei fete de 15 ani și atât.

Bărbatul îl fixă o clipă cu pupilele dilatate, lăsă privirea să-i alunece într-o parte și umerii îi căzură, strivindu-l și micindu-l cumva, cu totul. Orice urmă de aroganță pieri instantaneu. Varlam intuî că știa exact cine era și ca urmare, înțelese imediat ce anume îl adusese acolo. Ridică iar ochii spre polițist și înghiți în sec, incapabil să-i pună ”întrebarea”. Nici femeia care apărură în spatele lui, nu o puse. Varlam fu surprins – era minionă, fragilă și mai ales, frapant de palidă. Mai văzuse o asemenea tentă a feței doar la bolnavii incurabili - și-i trecu fulgerător prin minte, că în noaptea-n care fata fugise de-acasă, mama ei se afla internată în spital. Salută, se prezintă cu nume și funcție, evitând pentru moment să specifice mai mult. Bărbatul asociase în mod sigur numele, poate și figura lui cu serviciul Omoruri, dar în privința femeii nu era sigur. Amândoi se retraseră din ușă, invitându-l cu un gest să intre. Fără îndoială că erau peste măsură de îngrijorați, dar femeia reușea să afișeze o stăpânire de sine absolut remarcabilă. Maura și Alex Martin aveau un aer distins și sobru, rezervat dacă nu chiar distant, nu doar față de polițist, ci și unul față de altul. Străbătură o parte din casă în liniștea apăsătoare de convențională, în care toți trei păreau să se agațe de un scurt răgaz, înainte de-a se lăsa striviți inevitabil.

Interiorul sugera un bun gust indiscutabil, la un venit mai mult decât îndestulător și surprindea în raport cu exteriorul. Clădirea era amplasată pe colț, la întretăierea a două străzi înguste, cu aspect vetust. Avea un singur nivel locuibil și trebuie să fi datat de prin anii '30-'40. Deși bine întreținută, nu putea șterge impresia de casă bătrânicioasă, obosită de atâtea extinderi și renovări, ca liftingurile unei septuagenare disperate. Interioarele însă, beneficiaseră de aportul unui designer excepțional – neașteptat de moderne, deloc monotone, cu piese de mobilier alese și comandate special. Micul antreu avea doi pereți acoperiți sus de cuier ca niște liane îndrăzneț stilizate, cromate și luminate cu spoturi ascunse în simulacrul de frunze, pe marginea lor superioară. Mai jos, două suporturi în ton, pentru umbrele și alte marafeturi și o masă pentru corespondență și reviste. Antreul se deschidea într-un hol dreptunghiular, cu podeaua acoperită de dale negre mari, lucioase. Pe lângă pereți, câteva console și suporturi speciale adăposteau mici obiecte de artă modernă, sau vase cu flori de

un colorit viu, plin de nuanțe. În mijloc se afla o masă scundă din lemn masiv, cu blat hexagonal centrat pe un singur picior, înconjurată de trei taburete joase, de efect dar cam incomode, i se părură lui Varlam. Roti repede ochii în jur - îl interesa rolul funcțional al holului, ca nod de circulație spre restul proprietății și spre ieșirile în stradă. Ușa din față dădea spre curtea din spate, dincolo de care se vedeau câțiva pomi fructiferi, prea puțini pentru a putea fi numiți o livadă. Ușa din stânga lui se deschidea direct în garaj, probabil că soneria-l surprinsese pe avocat chiar acolo, fiindcă rămăsese întredeschisă, oferind vederii doar coada unei limuzine negre. Varlam își aminti că într-adevăr, în timp ce urca treptele, remarcase lipită de zidul casei, anexa unui garaj și ușa cu deschidere automată.

Dacă Eva ar fi vrut să se strecoare afară din casă, fără ca tata să prindă de veste, probabil că ar fi ales ușa de la intrarea principală. Dacă dimpotrivă, ar fi vrut să strecoare pe altcineva înăuntrul casei, atunci persoana în cauză se putea ascunde în curtea din spate, așteptând să adoarmă tata, ca ea să-i deschidă ușa din hol. Era o posibilitate. Sigur, ar trebui să vadă și restul casei, amplasarea dormitoarelor și mai ales camera fetei, fiindcă adolescenții sunt mereu surprinzător de inventivi. Pentru ei, escaladarea unei ferestre de exemplu, e un fleac.

Ușa din stânga era deschisă larg, el o urmă pe Maura Martin și păși în living. O încăpere foarte spațioasă și plăcută, cu pereți într-o nuanță pală, nedefinită și doar câteva miniaturi în rame simple, negre. Canapele și otomane din piele moale, fină, de culoare fumuriu deschis sau bleumarin. Restul mobilierului – surprinzător de modern, cu schelet futurist din metal și sticlă. Varlam rămase în picioare, ezitând în dreptul unui fotoliu zvelt, despărțit de perechea lui printr-o măsuță cu blatul din cristal mat, încrustat, fixat într-o ramă metalică ovală. Picioarele măsuței erau spiralate în patru șnururi metalice încrucișate, cu capete de sprijin în forma unor ciucuri. Nimic de duzină, nimic comun în jurul lui. Pe unul din pereți, o deschidere cu boltă din lemn curbat făcea comunicarea cu sufrageria. O încăpere mult mai mică, sobră, cu mobilier masiv de culoare închisă, o combinație de sculptură în stil clasic și intarsii moderne de sidef. Varlam remarcă mulțimea vaselor cu flori și mai ales, fructierele pline, răspândite în ambele încăperi. Își aminti deși nu era momentul, că Silvia apelase la aceeași stratagemă pe vremea în care Bogdan era copil, iar ei i se părea că el ”nu are suficient aport de vitamine”. Lăsa fructiere pline la îndemâna lor în fiecare cameră și nu doar băiatul, ci și ei se trezeau că întind mâna ba după un măr, ba după o banană. Revăzu corpul gracil al fetei, acoperit de algele din apă. ”Vitaminele” de pe mese fuseseră în special pentru ea...

Tânjea chinuit și inutil, după un fum de țigară. Ochii îi alunecară pe o scrumieră din cupru poleit, ce părea un obiect de artă. Un cap de crocodil, ținând botul căscat sugestiv deasupra tăviței pentru scrum, de forma unei palme strânse căuș. Se întrebă dacă avea doar rol decorativ și își pipăi involuntar, pachetul din buzunar. Ar fi dat orice pentru un fum, dar nu îndrăzni să întrebe. În tensiunea momentului, un fumător și-ar fi aprins deja o țigară. Nu părea cazul gazdelor lui.

Când va găsi un moment potrivit, va solicita să vadă camera Evei, deși probabil că era prea târziu pentru asta. Dacă fusese doar o escapadă nocturnă sfârșită prost, în casă nu va mai găsi decât printr-un noroc, vreun indiciu revelator. Fetița însăși evitase să lase urme ale propriilor intenții.

Pe de altă parte, reținuse deja vreo duzină de obiecte de-aici, din casă, în care ea s-ar fi putut răni la tâmplă, în cădere. Ceea ce ar schimba cu totul, datele problemei. Realiză dintr-odată, că locul unde se rănisese ea putea fi indiciul crucial.

Gazdele îl invită să ia loc. Soții Martin erau îmbrăcați de oraș, pentru a merge la serviciu, sau poate pentru a porni din nou în căutarea Evei. Alexandru Martin rămăsese în picioare, rezemat cu spatele de o mică vitrină, care se clătină scoțând un clinchet ciudat, ca un avertisment ocult. Maura Martin se așezase pe un scaun vizavi de Varlam, despărțiți de măsuța grațioasă pe care se afla un coș cu fructe, deja fanate. Era genul de femeie bibelou, foarte delicată, cu forme miniaturale. Nu era frumoasă, nu avea trăsături prea bine definite, poate că într-adevăr semăna prea mult cu un bibelou – o gingășie de ansamblu, în care nici nu mai remarcă fiecare linie în parte. Avea părul roșcat natural, tuns scurt în onduleuri largi, ochi verzi de jad întunecat și ten deschis, cu pistrui pe nas și pomeți. Un chip mai degrabă șic și deloc banal – sau mă rog, așa trebuie să fi fost în zilele lui bune... Fetița îi semăna extraordinar – își dădu seama Varlam, strânse puternic pleoapele și le deschise imediat. Oare cine o botezase cu acest nume, Maura, care nu i se potrivea defel?...

Era conștient că Maura Martin îi urmărea avid fiecare gest, încercând și în același timp, temându-se să-l citească. Poate presimțea, sau poate îngrijorarea atinsese margini pe care le ferea de judecata unui străin. Afișa calmul unei cumpătări îndelung educate, cu care el se întâlnise foarte rar. Totul era însă aparent, avea obrazul tras, împietrit, din care părea să fi fugit orice urmă de sânge. Procurorul Beraru îi dăduse de înțeles că Maura Martin era o femeie capabilă și obișnuită să-și conducă și viața personală și afacerile. Însă gândul că

Evei i s-ar fi putut întâmpla un rău iremediabil era peste puterile ei. Îi scufunda întreaga lume. Era insuportabil. Din atitudinea lor reciprocă, lui Varlam i se păru că nici pe bărbatul de-alături, ea nu se baza foarte tare... Mâna stângă apăsată pe piept se ridica și cobora în ritmul respirației. Încheietura mâinii drepte se sprijinea pe marginea măsuței, iar degetele zvâcneau întinse și se strângeau alternativ, un gest reflex de detensionare psihică, pe care Varlam avea să-l mai observe și altădată la ea.

- Aveți o fetiță, cu numele de Eva? – întrebă, grav.

- Da. I-am raportat... dispariția de-acasă, cu două zile în urmă.

Vocea avocatului sunase tensionat și rece. Evitând alte explicații, Varlam dori să afle împrejurările cât se poate de detaliate ale dispariției fetei de-acasă. Stratagema nu merse deloc, avocatul îi ceru să-și explice mai întâi el prezența în casa lor și în aceste condiții, alege calea directă și le vorbi despre adolescența înecată în lac.

- Dar de unde știți că e Eva, de vreme ce nu erați la curent cu dispariția ei? – vru să știe avocatul, dovedind că nici în cele mai tragice momente, instinctele nu se pierd.

- În pofida măsurilor noastre de precauție, o adolescentă în trecere prin parc a reușit să arunce o privire asupra victimei. Ea ne-a spus că o cunoaște și ne-a dat numele Evei, menționând faptul că e fiica avocatului Martin. Dar nu putem fi siguri, înainte de-a o identifica formal.

Avocatul lăsă ochii în jos, fără să mai spună nimic. După o clipă, se prăbuși pur și simplu disperat, cu fața ascunsă în palme. Varlam își dădu seama că era lovit, dar nu șocat. Probabil că el intuise vestea, odată cu apariția unui criminalist în pragul casei lor. Maura Martin primise însă lovitura, din plin. Câteva momente, se văzu că încearcă să respire și nu poate trage aer în piept. Când își recăpătă suflul, se sprijini de marginile scaunului și se ridică în picioare, obligându-l pe Varlam să facă la fel. Deschise gura și încercă să articuleze ceva, dar nu-i ieși decât un sunet, mai mult un icnet surd. Renunță și își mișcă indexul mâinii drepte într-o parte și alta, ridicându-l sus, foarte aproape de fața lui Varlam, de parcă l-ar fi atenționat fără vorbe – Nu, nu, nu! Ai grijă ce vorbești, domnul meu, nu se cade ce faci cu mine...

Privirea i se pierdu și se prăbuși ca o plantă subțire, cu tulpina retezată dintr-o

lovitură. Se întâmplă atât de repede și neașteptat, încât nici el, nici soțul ei nu avură timp să reacționeze și s-o prindă, înainte ca trupul inert să zacă la picioarele lor.

3

Reluară discuția, abia după ce avusese loc identificarea de la Serviciul Medico-Legal. Varlam se oferise deloc formal, să-i conducă personal până acolo și înapoi și spre uimirea lui, Alexandru Martin acceptase imediat, cu aerul îndatorat al omului complet depășit de situație. Cu mimică și mișcări de robot, Maura Martin nu părea prea conștientă de ceea ce i se întâmplă și nu făcu decât să pășească ținută de braț, oriunde o conducea bărbatul ei. Vrând-nevrând, gestul altruist îl readuse pe polițist înapoi în casa lor și oarecum obligat de împrejurări, avocatul fu de acord să stea de vorbă și să dea toate relațiile posibile. Varlam insistase ca discuția să se poarte chiar în camera fetei și după ce își turnă o porție mare de whisky, avocatul luă paharul în mână îi făcu semn să-l urmeze în direcția dorită.

- Înainte de toate, sunt convins că nu trebuie să vă atrag atenția asupra situației speciale în care mă aflu și a confidențialității deosebite a cazului – rosti grav, la câteva momente după ce pășiră în camera Evei.

- Într-adevăr, nu e nevoie – răspunse Varlam, aruncând o privire cercetătoare în jur.

- În campania electorală, oricine poate profita pentru a ne denigra pe mine și familia mea.

Varlam nu mai răspunse nimic și după ce dădu peste cap paharul, avocatul îl invită:

- Puneți-mi întrebările, sunt gata să vă răspund.

Așa cum se așteptase Varlam, în cameră era o ordine și o curățenie perfecte. Ca și când în zori, o mamă fără somn ar fi avu grijă să nu existe acolo, nici măcar un firicel de praf... Era o cameră tipică de adolescentă, doar că fiecare obiect era de

cea mai bună calitate posibilă. Fereastra dădea în curtea din spate și grădină, iar distanța dintre pervaz și sol depășea cu puțin un metru.

Dădu de înțeles că nu știe nimic despre dispariția de-acasă a Evei, ceea ce era în fond, aproape adevărat. Așa că Alexandru Martin fu obligat să ia totul de la început, repetând ceea ce declarase celor de la Persoane Dispărute – fata lui plecase de-acasă în timpul nopții de marți spre miercuri, fără ca el să poată preciza exact ora la care se întâmplase asta.

- Pe unde credeți că a ieșit Eva din casă, fără să fie auzită? - îl întrebă pe avocat.

- Putea ieși prin grădină, fiindcă avem poartă direct spre stradă, dar porta scârțâie și se aude. Mai ales noaptea. După părerea mea, a ieșit pe ușa principală.

- A mai plecat vreodată noaptea de-acasă, fără să spună?

Martin umflă obrazii și lăsa aerul afară printre buzele ținute. Negă din cap, dar lui Varlam i se păru că ezita.

- Cum de nu ați auzit nimic?

- O să vă spun cum s-au petrecut lucrurile, ca să înțelegeți. Soția mea a suferit o intervenție chirurgicală foarte complicată, acum aproape un an de zile, iar la începutul săptămânii a fost nevoită să se reinterneze, pentru niște investigații mai laborioase. A fost vorba de două zile și două nopți. N-am observat în acest timp, nimic deosebit în comportamentul Evei. Mă rog, atât cât aș fi putut observa - și asta e vina mea. E adevărat că sunt... că eram prins cu procesele, cu campania, cu grija Maurei... Am fost mai tot timpul plecat de-acasă. Eva împlinise 15 ani, nu mai puteam sta tot timpul cu ochii pe ea. M-am bazat și pe faptul că nu ne pusesese probleme deosebite și nu mi se părea normal s-o controlez și s-o dirijez tot timpul. Dacă aveți copii, știți foarte bine ce înseamnă să ai un copil adolescent.

Varlam știa, dar păstra o expresie neutră. Începea să-i miroase a avocat pledant.

- Cum să-mi treacă prin cap, ce are ea de gând? - se întrebă Martin, retoric.

Greu de înțeles dacă-și reproșa lui însuși ceva, sau tonul de reproș îi era adresat instinctiv, fetei dispărute. Varlam strânse buzele cu o privire placidă, fără să comenteze. Deloc descurajat de lipsa lui de cooperare, Alex Martin își dresă

glasul și continuă.

- Prima zi a decurs fără niciun incident. De fapt, prima noapte, fiindcă am revenit acasă destul de târziu.

- Pe la ce oră?

Întrerupt în mod neașteptat, Martin avu nevoie de câteva clipe ca să-și amintească.

- După ora zece, în orice caz. Poate zece și jumătate. Aproape unsprezece?...

- Eva ce făcea?

- Se pregătea de culcare. Am schimbat câteva cuvinte și am lăsat-o să doarmă, iar eu mi-am văzut de ale mele - am mâncat ceva, am făcut un duș, am mai lucrat la un discurs de campanie pe care urmează... Martin clipi cu un aer brusc năucit și se corectă. Urma să-l țin duminică... Nu mă pot baza nici pentru un amărât de speech, pe idioții mei de consilieri. Iar cu nenorocirea asta, probabil că nu va mai fi cazul. În fine, evident că nu asta vă interesează.

Simți privrea inexpressivă a polițistului mereu neclintită asupra lui și oftă, de parcă însuși dreptul la exprimare i-ar fi fost retezat din scurt. Ceea ce nu era deloc adevărat și o știa. Prezența lui Varlam începea să-l calce pe nervi și se întreba dacă n-ar fi cazul să scurteze conversația, făcând treaba în locul lui și indicându-i-l pe vinovat. Nu, era mai bine să se stăpânească și să lase lucrurile să decurgă până la epuizarea nervilor. Ca la carte.

- A doua zi, marți, a fost la fel - continuă. După-amiaza am trecut pe la Maura pe la spital și-apoi m-am întors la birou. Pe la ora șapte seara, i-am telefonat Evei și i-am spus că o să ajung tot așa, după ora 10. Fusesse și ea pe la Maura, se întorsese și-și pregătea temele pentru școală. Mi-a promis ceea ce-i promisesse și Maurei – că termină ce are de învățat, mănâncă, face un duș și se duce la culcare. Cu Maura a vorbit mai mult, ei i-a dat și amănunte, în legătură cu un test de-a doua zi. Eu n-am avut timp să stau prea mult de vorbă cu ea. Am ajuns acasă, în jur de ora unsprezece noaptea.

Urmărea ceva anume, sau doar instinctul de avocat încerca să-i transforme nevasta în martor indirect? Și în scut. Varlam recunoscuse în sinea lui că era subiectiv. Individul îi era îngrozitor de antipatic.

- Ați putea fi mai exact? - insistă, politicos.

- Îmi amintesc că abia închisese ușa de la camera ei, când am auzit pendula din sufragerie bătând ora unsprezece.

- Ați intrat în camera ei?

- Primul lucru pe care l-am făcut când am sosit, a fost să văd ce face ea. N-am strigat-o, niciodată nu o fac la asemenea oră, fiindcă sper să doarmă și nu vreau s-o trezesc. Așadar, am deschis ușa camerei ei – avea aprinsă veioza de pe noptieră, dar dormea. Sau așa am crezut. Aș putea jura și-acum că în momentul acela, dormea. I-am auzit respirația liniștită... Am stins veioza și m-am retras. Mi-am turnat un coniac în birou, m-am uitat câteva minute la știri și m-am culcat. Nu puteam să dorm, m-am perpelit vreun ceas și fiindcă trebuia să fiu odihnit a doua zi, am făcut o greșală – am luat un somnifer. Acesta e secretul pe care nu i l-am mai spus Maurei. Pe care mă tem și-acum, să i-l spun. Mă simt vinovat, fiindcă am dormit buștean. Combinat și cu alcoolul...

- Înțeleg. Prin urmare, chiar dacă ar fi existat puțină vânzoleală prin casă, nu sunteți sigur că ați fi auzit-o.

- Să nu exagerăm. Vânzoleala aș fi auzit-o. Dar e posibil să fi fost mai puțin apt ca de obicei să aud niște pași, furișați cu mare grijă să nu fie auziți... Înțelegeți diferența?

Varlam înțelegea diferența și ceea ce implica aceasta.

- Deci nu știți nimic din ceea ce s-a petrecut peste noapte? - preciză el. Ora la care a plecat Eva de-acasă, sau...

- Absolut nimic. Avocatul își întări vorbele cu un gest scurt al mâinii. Nu am auzit nici cel mai mic zgomot.

- Și a doua zi, dimineața?

- A doua zi, m-am trezit cu un cap greu și năuc, pe la șapte și jumătate. Nu sunt obișnuit cu somnifere, iau o dată sau de două ori pe an. V-am spus, mă simțeam teribil de stresat, eram îngrijorat și pentru rezultatele soției, pe care urma să le primim tot în ziua aceea...

- Când v-ați dat seama că Eva a dispărut?

- Păi, în dimineața aceea nu mi-am făcut griji, vă spun sincer. Adevărat că nu era acasă, dar am fost convins că plecase la școală. M-am grăbit și eu să ajung la tribunal și abia la prânz, soția mi-a telefonat de la spital și m-a întrebat ce știu de Eva. Ea o tot căutase la telefon, iar mobilul era închis. Mai târziu, am constatat că-l lăsase acasă, în încărcător. Maura a căutat-o pe prietena ei cea mai bună, Lili parcă... Da, așa o cheamă - Lili! Și de la ea, a aflat că Eva lipsise în ziua aceea de la ore. Anul școlar se apropie de sfârșit, programul e mai lejer, totuși nu era genul ei să chiulească, mai ales de la un test. În plus, știam că se pregătise pentru el. E o elevă foarte bună, conștiincioasă, cu o sumedenie de premii la...

- Ce ați făcut, atunci când v-ați dat seama că lipsește? - i-o tăie Varlam din scurt.

- Am explicat judecătorului între patru ochi despre ce e vorba și am cerut o amânare în instanță. După care, evident că m-am repezit cu mașina în primul rând acasă, sperând să fi revenit între timp. Nu revenise și continua să nu răspundă la telefon. Am externat-o pe soția mea și am început s-o căutăm peste tot. La prieteni, prin parc...

- De ce prin parc?

- Îi plăcea să se plimbe prin parc, mai ales cu prietenii, dar și singură. Am intrat în panică, bineînțeles. Între timp, Maura și-a dat seama că lipsea laptopul ei și tot ea a găsit și mobilul, lăsat în încărcător. S-a uitat să vadă cu ce haine a plecat și a constatat că era îmbrăcată în ținuta ei obișnuită de după-amiază – blugi și maiou. Dar cu sandale de stradă, ceea ce denotă intenția ei de-a ieși din casă.

- Nu era cam prea subțire îmbrăcată, pentru a pleca de-acasă? - își aminti Varlam, o observație a Luciei Udrea. Nu ar fi trebuit să-și ia un pulover, o haină mai potrivită pentru răcoarea nopții?

Martin se blocă o clipă, surprins. Evident că nu-și pusese această întrebare. Făcu un gest dezolat cu ambele mâini, recunoscând că nu are răspuns.

- În casă sau măcar în camera ei era dezordine, lucruri răstcolite-n grabă... mă rog, o schimbare care să atragă atenția? - trecu Varlam mai departe.

- Nu, absolut nimic. Cel puțin, nu la modul vizibil. Dar soția mea ar fi observat imediat. Nu, toate ni s-au părut la locul lor, rafturile din dulapul ei, sertarele,

totul în perfectă ordine.

- A plecat cu poșetă, acte, bani?...

- Lipsește poșeta ei albă, de umăr, în care avea actele și ceva bani, dar nu mulți. De laptop v-am spus deja, sau n-am apucat să vă spun? Era nou, cu carcasa de culoare roșu aprins sidefat, i-l cumpărasem cadou de ziua ei, acum o lună. Cu tot felul de programe și aplicații... Un calculator foarte performant, care putea tenta pe oricine.

- Laptopul nu încăpea în geanta ei, bănuiesc.

- Nu, nici vorbă. Avea o poșetă micuță, nu o geantă. Iar laptopul era destul de mare și incomod de transportat. Când avea nevoie pentru temele de școală, folosea o tabletă pe care o lua cu ea în rucsăcel.

- Tableta a lăsat-o acasă?

- Da.

- Și a plecat de-acasă, noaptea, cu laptopul în brațe?!

Martin ridică iarăși din umeri și-și sprijini fruntea în podul palmei stângi. Cu mâna dreaptă, își masa ușor pieptul în zona inimii.

- Ați observat lipsa altor obiecte? Din camera ei, sau din casă?

- Nu, din câte știu eu, nimic.

- Lipsea caseta mea cu bijuterii și o sumă de bani, în lei și valută. Țineam o mică rezervă în casă – auziră vocea lipsită de vlagă și totuși clară, a Maurei Martin.

Credeau că încearcă să-și revină, izolată în dormitorul ei și n-o auziseră venind. Stătea în picioare, cu mâinile rezemate de-o parte și alta a ramei ușii, semănând mai mult ca oricând cu o păpușă mare, aplecată instabil, de parcă ar fi fost gata să se prăbușească din nou. Alexandru Martin făcu un pas spre ea, dar ea îl opri la distanță, cu o mână întinsă-n față, cu palma desfăcută. Se reechilibra singură, cât să pășească nesigur până la marginea canapelei, unde se așeză susținută totuși de bărbatul ei. Varlam văzuse de mult prea multe ori expresia ei, pe chipul altor oameni. Oameni care încă pluteau pe deasupra propriei tragedii, incapabili să-i

măsoare adâncul. Unii se scufundă în ea pe încet, alții se prăbușesc dintr-odată. Maura Martin recepționase lovitura fără a desluși bine și mai ales, fără a accepta urmările ei concrete. Pentru ea, Eva încă plutea într-un orizont ce putea fi atins, între viață și moarte. Minte ei se rotește în cercuri concentrice, din ce în ce mai strânse, din ce în ce mai aproape de miez. Varlam intuit un moment în care ea încă mai încerca să înțeleagă, să-și explice tot ce se întâmplase. Un moment care îl avantaja pe el. Pe anchetator. Era însă suficient de experimentat ca să știe că orice insistență, orice cuvânt greșit din partea lui putea declanșa marea criză, ce o va face practic, inabordabilă.

- Caseta ta cu bijuterii?!... Și banii?! – făcu uimit bărbatul ei. De ce nu mi-ai spus nimic despre asta?

Ea întoarse doar puțin obrazul în direcția lui, fără să-l privească:

- Fiindcă am sperat să rezolv această problemă, între noi două. Doar între mine și ea. Apoi preciză, preîntâmpinând întrebarea lui Varlam: Cred că erau cinci mii de euro și cinci mii de lei, în total. Acum, sunt nevoită să iau în calcul și posibilitatea ca ea să fi fost... ca toată nenorocirea să se fi datorat tocmai acestor bunuri furate.

Maura Martin înghiți în sec și aruncă ochii într-o parte, evitând privirea polițistului. Îi era foarte greu să vorbească, probabil și mai greu să admită ceea ce era nevoită să admită.

- Dar de sustras din casă, trebuie să admit că numai ea le putea sustrage - spuse încet. Sau numai cu asentimentul ei. Nu am găsit nimic răscolit care să sugereze o căutare, prin urmare, trebuie să fi fost cineva care cunoștea locul unde aveam depozitate valorile. Bineînțeles că Eva știa locul seifului și cifrul.

- De ce nu mi-ai spus nimic? - repetă Martin gătit, mai mult dezolat decât revoltat.

Ea nu îi dădu atenție. Ridică ochii spre Varlam și pronunță, atentă la fiecare cuvânt:

- Vreau să înțelegeți bine ceea ce vă spun, domnule... iertați-mă...

- Varlam. Dinu Varlam.

- Domnule Varlam. Eva nu putea face un asemenea gest necugetat, decât pentru cineva la care ținea foarte mult. În niciun caz, pentru ea însăși. Pentru vreun moft de-al ei... Trebuie să fi intervenit ceva foarte grav, ca s-o determine să ia banii și bijuteriile din casă, fără să ne spună. De-aceea nici n-am vrut să mai... Am crezut că voi putea sta de vorbă calm, doar eu cu ea, ca să aflu adevărul. Sunt sigură că până la urmă, mi l-ar fi spus și că explicația ar fi fost rezonabilă, cel puțin în ochii ei. În naivitatea minții ei. Eva nu fura din casă, domnule. Eva nu fura!

- Deci nu s-a mai întâmplat să vă dispară unele valori din casă - punctă Varlam.

- Nu, niciodată – săriră amândoi. Nici nu se pune problema.

- Eva era un copil deosebit – șopti avocatul răgușit, de parcă în ultimele minute și-ar fi pierdut vocea. Ar fi mare păcat să vă conturați impresia despre ea, după acest episod... A fost o greșeală că n-am pus de la început piciorul în prag. Că nu m-am impus mai sever. E greșeala mea.

- La ce vă referiți?

Avocatul privi insistent spre soția lui, de parcă ar fi așteptat o reacție, dar ea era cu gândul în altă parte. Nici nu părea să fi auzit ultimele replici, schimbate de cei doi bărbați.

- Mai lipsește ceva, ce purta ea la gât - spuse. De restul bijuteriilor nu-mi mai pasă, dar acesta avea o valoare sentimentală.... Un lănișor cu cruciuliță, garnitură la cerceii pe care-i purta în urechi. Un dar de botez, la care ținea foarte mult. I-am îngăduit să le poarte abia după ce a a împlinit 15 ani, luna trecută. E important, fiindcă... fiindcă darul în sine avea o mare importanță pentru ea. Și pentru mine. E posibil ca lănișorul să-i fi fost smuls de la gât.

- Vom avea nevoie de descrierea exactă a fiecărei bijuterii – spuse Varlam.

Maura Martin dispăru pentru câteva momente și se întoarse cu o fotografie înrămată.

- Am luat-o de pe biroul soțului meu – explică, iar Varlam încercă să înțeleagă motivul febrilității cu care vorbea. E făcută chiar de ziua ei... Puteți vedea lănișorul, lucrat obișnuit, din aur. Valoros e însă pandantivul - o cruciuliță din aur bătut în mici diamante, cu cinci perle roz – patru pe brațele crucii și a cincea,

puțin mai mare, la mijloc. E singura bijuterie pe care aş vrea s-o mai regăsesc.

- O cruciuliță cu diamante și cinci perle roz - se încruntă Varlam. Perle veritabile?

- Da - răspunse ea. Nimic în lumea asta nu mă va convinge că Eva a dat cuiva de bună voie, cruciulița de la gât. Din punct de vedere sentimental, toată garnitura era neprețuită pentru ea și n-ar fi cedat-o sub niciun motiv. Cruciulița era talismanul ei. Era convinsă că îi poartă noroc.

Tocmai faptul că n-a vrut s-o cedeze de bună voie, i-a putut aduce sfârșitul - gândi Varlam, fără s-o întrerupă.

Maura Martin continuă să pledeze, de parcă ar fi fost singurul lucru important pentru ea.

- Bijuteriile mele, banii, laptopul, poate că le putea sacrifica, deși tot nu-mi vine să cred că le-a luat pur și simplu din casă, fără să ne spună. Trebuie să fi avut un motiv extrem de serios. Aș vrea să rețineți acest aspect - Eva a vrut să ajute pe cineva... Poate a intenționat doar să amanezeze bunurile, pentru o sumă urgentă, oferită doar ca împrumut. Știu că la prima vedere, nouă ideea ne pare absurdă. Dar ea avea 15 ani și era un copil naiv, de o generozitate aparte. Așa cum o cunosc, a crezut că poate pune banii și bijuteriile înapoi la loc, înainte ca noi să ne dăm seama. Așa a crezut, sau așa i s-a dat de înțelese.

- Posibil și asta - murmură Varlam, dar femeiea nu-l auzi, fiindcă nu mai auzea pe nimeni.

- Știu că pentru dvs., explicația mea poate părea ridicolă, dar în pofida a tot ce s-a întâmplat, eu susțin și acum că îmi cunoșteam... că îmi cunosc copilul. Ea nu era așa! - izbucni chinuit. În noaptea aceea s-a întâmplat ceva ce a scos-o din casă și...

- Cine anume din anturajul ei o putea determina să facă acest gest? Știți pe cineva, care să fi avut nevoie urgentă de bani?

Maura Martin lăsa din nou capul în jos, fără să răspundă, dar avocatul explodă.

- Sigur că știm. Știm amândoi cine a împins-o la asta!.

- La cine vă referiții? - întrebă repede Varlam.

Nu răspunse el, ci soția lui.

- Acum un an, am suferit o intervenție care m-a obligat să lipsesc aproape trei săptămâni de-acasă. A urmat și o perioadă de câteva luni de tratament, apoi de recuperare... O perioadă grea pentru mine. Din păcate, în tot acel timp am fost mai puțin atentă la ceea ce i se întâmplă copilului meu. Continua să învețe bine, dar se schimbase.

- Și știm motivul - o întrerupse bărbatul ei, dar ea continuă să nu-i dea atenție.

- O schimbare rapidă, acum aș numi-o de-a dreptul brutală... Greu de explicat - spuse.

- Nu e deloc greu de explicat, Maura. A cunoscut un derbedeu – izbucni Martin. Fost elev la școala ei, s-a lăsat de carte anul trecut sau acum doi ani... Un individ fără căpătâi, are vreo 20 de ani, a știut cum să-i sucească mințile. N-am înțeles ce a găsit la el, dar a influențat-o numai în rău. Nu știu dacă nu cumva se și droghează, nenorocitul. Am prins-o odată pe Eva, cu un plic de etnobotanice căzut dintr-o carte... Numai de la el îl putea avea.

- Ce spui? – exclamă ca un reproș, soția lui. Eva... Imposibil, Alex! Asta nu mi-ar fi scăpat. Mi-aș fi dat seama imediat.

- Nu l-a folosit și de-asta nici n-am vrut să te mai supăr – replică el spășit, fără s-o privească. Mi-a spus că nu știe cum a ajuns pliculețul printre cărțile ei și mi-a promis că nici nu va se va atinge vreodată de droguri. Am crezut-o, Maura. Era un copil cuminte. Dar l-am căutat chiar în ziua aia pe derbedeu.

- Eva a recunoscut că avea etnobotanicele de la acest băiat? - întrebă Varlam, dar cei doi soți erau atât de preocupați unul de altul, încât păreau să fi uitat de prezența lui. Înfruntarea lor reținută i se păru mult mai interesantă decât răspunsul pe care-l putea primi, așa că preferă s-o urmărească, fără s-o mai întrerupă.

- Tu, Alex? - Maura Martin răsuci în sfârșit capul, spre soțul ei. Unde l-ai căutat?

- La el acasă. Doar aveam adresa, nu?... L-am așteptat până a apărut, l-am oprit în stradă și l-am rugat să intre în mașina mea, ca să stăm de vorbă. Mă cunoștea,

așa că nu s-a împotrivit. I-am spus calm, fără să ridic tonul, clar ca să-i intre bine sub țeastă, că dacă se mai apropie de Eva, îl omor. Simplu! Nu cu mâinile mele. I-am spus că tocmesc pe cineva care mai întâi îl schilodește și doar după aia îl omoară. Sunt avocat, mă pricep la treburile astea... Bineînțeles că nu aveam de gând s-o fac, dar am sperat să-i vâr frica în oase, jigodia!

- Când s-a întâmplat? – se interesă ea.

Alexandru Martin încercă să se concentreze.

- Cu puțin înainte de ziua Evei. Acum îmi amintesc – tocmai îi cumpărasem laptopul cel nou. Eram cu el în mașină, iar derbedeul tot arunca ocheade spre cutie.

- Dar asta a fost cu două zile înainte.

Maura Martin îl privea nedumerită, încercând să se concentreze la rândul ei.

- Da, într-adevăr. N-am vrut să mai stric petrecerea și să te mai supăr și pe tine. Mai ales că Eva mi-a promis că renunță la derbedeu. I-am explicat că nu ești complet refăcută și ai nevoie de liniște și mi s-a părut că m-a înțeles. Dar ea nu era decât un copil – sensibil, influențabil, așa că dacă el o fi continuat să se țină de capul ei... Pe el ar fi trebuit să-l omor și-ar fi trebuit s-o fac la timp. Fetița mea ar fi fost astăzi în viață.

Soția lui coborâse privirea inexpressiv, în pământ. Instinctiv, Varlam își dori să fi aflat ce gândește.

- Îmi puteți da numele băiatului și celelalte date de care dispuneți? – întrebă, plimbându-și ochii de la unul la altul.

- Costin Beltea. Avocatul îi pronunță numele de parcă l-ar fi lătrat, înnegurându-se și mai tare la față. Avem și adresa de-acasă, știm și șantierul pe unde zice că lucra, dar din păcate, n-o să vă folosească la nimic.

- De ce? – vru să știe Varlam.

- Imediat după dispariția Evei, nemernicul s-a făcut nevăzut și nimeni nu știe pe unde e. Nici măcar maică-sa. L-am căutat și eu și soția mea, acasă, la serviciu, pe unde ni s-a spus că mai pierde vremea... Nimic. Și nici la telefon nu răspunde,

tot de-atunci. Făcu o pauză, înainte de-a scrâșni încet: El e vinovatul și acum îmi explic și de ce. A convins-o pe fata mea să-i dea bunuri din casă și a omorât-o, ca să-și șteargă urmele. A fugit cu banii, cu bijuteriile... Nu am nicio îndoială, în privința asta!

PARTEA A TREIA

1

Rareori li se întâmpla să aibă suspectul numărul unu servit pe tavă din primele ore, așa cum se întâmpla de data asta. Costin Beltea - un băiat de 20 de ani căruia nu-i plăcuse școala, șantierist de ocazie și derbedeu prin vocație, bănuț de-a fi instigat la jefuirea familiei Martin și de-a o fi ucis apoi pe Eva, pentru a-și ascunde urmele - cam așa suna în rezumat, recomandarea făcută de avocat.

Îl trimise pe Vlad Zira să facă ceva săpături despre numitul Costin Beltea, la firma de construcții indicată de familia Martin, iar el căută adresa lui de-acasă. O găsi la parterul unui bloc dintr-o zonă destul de bine îngrijită a Cartierului de Vest, la al cărui interfon era menționat numele de Beltea - Constanța și Costin, mamă și fiu, deduse el imediat. Sună fără să-i răspundă nimeni, așteptă plimbându-și ochii spre toate ferestrele accesibile de la parter, deși habar n-avea care din ele aparține familiei Beltea, nu văzu niciunde vreo mișcare, dar știa cum merg treburile, așa că insistă sunând lung, răbdător. Și el și Vladimir Zira se bazau pe elementul surpriză, sperând că nu toți cunoscuții lui Costin Beltea aflaseră de moartea fetei și mai ales, nu făcuseră imediat legătura între aceasta și el. Mizau pe prima reacție necoafată, pe mimica scăpată de sub control dintr-o fracțiune de secundă, pe trădarea vocii mai mult decât a vorbelor. Le sesizau avid, știa că ascundeau întotdeauna mai mult decât era dispus omul să toarne unui polițai și la nevoie, scormoneau la fel de zelos în haznale, ca și-n grădini. Sună iar, tot fără răspuns, dar de data asta văzu prin geamul de la intrare o femeie cu o găleată în mână, coborând scările de la primul etaj. Femeia îl măsură câteva clipe din priviri, se opri de parcă ar fi lăsat-o brusc picioarele și scăpă găleata din mână, care oscilă lent înainte de-a se răsturna, ca într-o filmare cu încetinitorul. Ultimele trepte și pardoseala de ciment de la parter se umplură de apă și spumă, ea văzu și ezită, dar numai o clipă. O lăsa așa cum era, pași ca în transă prin băltoaca cenușie și deschise ușa, fără să-l slăbească din ochi pe bărbatul masiv, cu alură cazonă și obraz aspru, ce nu prevestea nimic bun.

- Pe cine căutați? - întrebă cu un soi de fereală, ca o rugămintă, de parcă i-ar fi fost teamă de răspuns.

- Bună ziua. Caut familia Beltea - îi răspunse Varlam.

- Bună ziua. Eu sunt Constanța Beltea - zise ea, cu ochii mereu agățați rugător de gura lui. L-ați găsit? Sunteți de la poliție, nu-i așa?

- Da. Sunt comisarul-șef Dinu Varlam.

- L-ați găsit pe Costin?

Varlam clătină capul, în semn de negare și ea alunecă ochii în jos. O intuise bine - aștepta un răspuns, de care-i era frică.

- Ar fi mai bine dacă am intra în casă - îi spuse, iar femeia aprobă din cap ca un copil ascultător, scoase din buzunar o cheie și deschise yala unui apartament de la parter.

- Pofțiți, faceți-vă comod. Vă rog, lăsați-mi cinci minute să strâng apa, ca să nu se supere locatarii...

- Da, bineînțeles - fu el de acord și păși înăuntru, lăsând ușa de la intrare deschisă.

Rămase în hol, ușile dintre încăperi erau larg deschise și putu cuprinde din priviri aproape tot apartamentul - "camera mare", bucătăria și un alt holișor ce ducea nu numai în baie, ci din câte cunoștea el aceste chichinețe arhaice, și spre cea de-a doua cameră, ce-i aparținea probabil, lui Costin. Doar camera aceea l-ar fi interesat cu adevărat, dar de-acolo de unde se afla, îi putea cel mult ghici existența. Mobilele erau vechi dar bine lustruite, covorul de iută din sufragerie decolorat și rărit pe ici-acolo, dar frecat și proaspăt întins peste linoleumul verde, plin de crăpături și mici denivelări de bătrânețe. De cum pășise înăuntru, simțise mirosul ciorbei proaspete de zarzavat, mai mult ca sigur de la oala ce clocotea mărunț pe aragaz. Nu știa cum arătau celelalte apartamente, ce îmbunătățiri or fi suferit și nici nu-l interesa. El se afla în casa curată ca un pahar, a femeii care spăla scările blocului.

Constanța Beltea se grăbise foarte tare, fiindcă apărură destul de repede, răsuflând greu de efort și probabil de surescitare, cu aceeași găleată de plastic și o cârpă bine stoarsă în mână, pe care le lăsă într-un colț de bucătărie. Era îmbrăcată într-o rochie de stambă înflorată și avea părul strâns la spate cu un batic din același material, pe care și-l trase de pe cap cu o mișcare obosită. O femeie mai aproape de 60 decât de 50 de ani, de statură medie, cu osatură puternică, bună de trudă. Era aproape complet cărunță, dar avea un ten curat și trăsături plăcute, cu ochi imenși, căprui, frapant de expresivi. O văzu cum își șterge de-un prosop mâinile, cu pielea înroșită și zbârcită de la atâta spălat și pentru un moment, avu în fața ochilor mâinile lui Dini. Biata Dini, mătușă-sa Dini, sora cea mică a maică-si, care se îngrijise de ei toți în anii în care aceasta zăcuse la pat și mai târziu, după

ce fără ea, ei, copiii ar fi rămas absolut singuri. Constanța Beltea chiar îi semăna lui Dini, își spuse și încercă să îngroape gândul fiindcă nu-și avea locul și-l sâcâia. Sau poate că toate femeile prea muncite într-o rutină lipsită de speranță, îmbătrânesc înainte de vreme și ajung la un moment dat, să semene între ele. Adâncul ochilor, expresia feței, arcul spatelui, umerii frânți și întotdeauna, mâinile... Mâinile și ochii unei femei spun aproape totul despre ea, dacă știi să privești. Când și în ce fel s-o privești, fie ea divă sau femeie de serviciu.

Își mută privirea de la ea, undeva pe cuierul vechi de lemn din hol, pe care erau agățate un blazer bărbătesc bleumarin și o umbrelă de damă. Sentimentalismul liru-liru nu intră-n fișa postului de comisar-șef, iar când se infiltrează parșiv, trebuie tradus pe loc în observație obiectivă, notată ca atare. Blazerul trebuie să fi fost al lui Costin, umbrela a mamei lui. Ei, și?

În momentele acelea, Constanța Beltea era pentru el, ca o carte deschisă. N-ar fi mărturisit niciodată că uneori, ce-i drept foarte rar și invariabil postfactum, se simțea... oare care era cuvântul potrivit - inconfortabil?... nu, mai degrabă ca un profitor meschin, pentru lipsa de scrupule cu care exploata vulnerabilitatea unui om. Femeia din fața lui era vulnerabilă, fiindcă se simțea pentru prima oară în viața ei, cu adevărat copleșită și învinsă. Și asta, nu fiindcă nu s-ar fi străduit din toate puterile, până la epuizare. Dacă l-ar fi avut în față acum, Varlam l-ar fi snopit în pumni pe Costin, pentru ceea ce citea pe fața mamei lui. Ea se lipise cu ochii de obrazul lui dur, însă trebuie să-i fi intuit greșit crisparea, de vreme ce simți nevoia să se scuze. Absurd.

- De câte ori nu-mi mai găsesc locul de griji, muncesc până cad ruptă și nu mai am putere nici să gândesc – spuse, oferindu-i un scaun. Spăl scările și de două ori pe zi, întorc casa pe dos...

- Sunteți mama lui Costin Beltea? - o întrebă și-și blestemă tonul distant, oficial.

- Nu, domnule, sunt bunica lui, dar toată lumea ne confundă fiindcă pe amândouă ne cheamă la fel. Și fiindcă eu l-am crescut de mic și nici la școală, nici în altă parte, nimeni nu-i știe alt părinte.

Femeia se odihni și ea pe un fotoliu larg, cu spate și brațe căptușite de o catifea roasă, în carouri de nuanțe închise, de culoare incertă. După aparențe, fotoliul trebuie să fi fost la fel de bătrân ca ea și pentru că era pus vizavi de televizor, Varlam bănuia că e locul ei preferat.

- Fie-mea l-a făcut pe Costin, când abia împlinise 15 ani – spuse ea. Mi l-a pus în brațe. Ce puteam să fac?... Trecuseră câțiva ani de la revoluție, țara asta nu era nici cal nici măgar, nu că azi ar ști mai bine ce e. Iar tinerii o luaseră razna, că li se urcase democrația la cap... A naibii democrație i-a scos de sub tutela școlii, că de sub a părinților nici nu mai spun... Doar de banii noștri aveau nevoie, atât. Și cum mie, tocmai ce-mi murise bărbatul și eram mamă singură... Parcă dintr-odată, toate s-au întors împotriva mea. Am fost educatoare, dar mi-am pierdut postul. S-a desființat grădinița și pe unde m-am dus după aia, preferau fete mai tinere. Ziceau că sunt de școală veche și copiii trebuie educați altfel. Am muncit pe unde am putut și ce am putut, că deh!, aveam copil mic de crescut. Acum lucrez cu ziua la câte o doamnă și nu mi-e rușine să spăl și scările aici, la blocul nostru. Câștig cinstit o pâine, vecinii mă știu și mă respectă. Și așa l-am învățat și pe Costin, să știți!

- Când l-ați văzut ultima oară? – întrerupse Varlam.

- Marți seara, domnule.

- Povestiți-mi cum a fost.

- Păi, a venit pe la ora nouă direct de pe șantier, a mâncat ceva la repezeală, nici nu s-a așezat ca lumea la masă și a plecat. M-a sărutat pe păr, cum făcea de obicei și mi-a spus că o să întârzie, să nu-i duc grija.

- Unde o să întârzie?

- Dar ce, credeți că băieții de 20 de ani mai spun bunicilor pe unde întârzie?

- Era preocupat, nervos? Ați observat ceva deosebit la el?

Ea admise, oftând:

- Da. Cred că ați găsit bine cuvântul – era preocupat. Era îngrijorat de ceva, dar nu aș spune că era nervos. Mai ales după ce vorbise la telefon cu cineva.

- Ce au vorbit?

- N-am stat să ascult, domnule. Nici n-a vorbit în fața mea, a ieșit din bucătărie și a vorbit din cameră. Dar nu mult, cred că vreo două minute și s-a întors. Era îngândurat, îl sâcăia ceva, exact așa cum se-ntâmplase și cu o seară înainte.

- Luni?

- Da, luni a primit tot așa, un telefon care l-a supărat și a plecat de-acasă. Numai că luni, s-a întors.

- La ce oră a plecat și la ce oră s-a întors, luni?

- A plecat după 9, aproape de zece, cred. Și s-a întors pe la unu, noaptea. Dormeam. Nu mai știu exact orele.

- Nici luni nu știți unde fusese?

- Nu. Pot să vă spun însă, că nu prea-i stătea în obicei să plece de-acasă seara, în cursul săptămânii. Era rupt de oboseală când venea de pe șantier. Sau dacă pleca, atunci rămânea peste noapte la prietena lui și dormea acolo. Dorica o cheamă. Dar îmi spunea că lipsește toată noaptea, ca să nu-mi fac griji. N-a lipsit niciodată o noapte, fără să mă anunțe.

- Luni seara n-a fost la Dorica?

- Nu, a dormit acasă, așa cum v-am spus. Oricum, am vorbit și cu ea și știu că nu s-au întâlnit nici luni, nici marți. Și nici ea nu are idee pe unde o fi fost el.

- Avea un grup, cu care-și petrecea serile? Băieți, fete, o "gașcă", cum îi spun ei.

Femeia clătină capul:

- Eu nu știu de nici un fel de "gașcă", fiindcă el n-avea timp să petreacă serile aiurea, ca băieții. Lucra 10 și chiar 12 ore pe șantier și venea acasă seara, stors. Ce treabă o fi avut, de-a plecat săptămâna asta două seri la rând, nu mi-a spus. Tot ce știu e că luni s-a întors acasă, iar marți, nu. Și de-atunci, îl tot aștept să vină.

- Nu v-a mai dat nici un semn de viață, de-atunci?

Constanța Beltea clătină capul, cu ochii în jos. El simți șovăiala și-și spuse că era ceva în neregulă. Ascundea ceva.

- Sunteți sigură că n-a mai dat nici un semn? - Întrebă, aplecându-se brusc spre ea.

Constanța Beltea negă iar scuturând capul, apoi pleacă urechea spre umărul stâng și se strânse cumva în scaun, de parcă s-ar fi așteptat să primească o lovitură. Varlam ar fi putut-o presa în acel moment, altul în locul lui ar fi făcut-o, până ce femeia ar fi cedat. Sau nu. Uneori, când e vorba nu de tine, ci de copilul tău, nu numai că nu cedezi, dar te blindezi impenetrabil, ca într-o carapace, iar Varlam intuit că ar putea pierde definitiv partida.

- Și cum vă explicați dispariția lui? - schimbă subiectul.

Avu un ton aproape amical, care pe cineva mai puțin naiv decât Constanța Beltea, precis că l-ar fi pus în gardă. Ea ridică mâinile, într-un gest de neputință. De parcă i-ar fi fost de-ajuns până peste cap, cu viața asta nenorocită. Carapacea era menită să-i protejeze puiul, nu pe ea însăși. Iar Varlam știa. Oare Dini, Dini care comisese o crimă pentru a o apăra pe fata ei, puiul ei, Dini nu făcuse la fel? Dacă faptele oamenilor s-ar putea traduce mereu în alb și negru, atunci el, polițistul n-ar fi condamnat la veșnicul gust gri de cenușă, în cerul gurii.

- Nu-mi explic, domnule - o auzi. Vorbea ca și când se ruga - la el, la Sfântul Duh, poate nici ea nu știa la cine. De-aia nici nu dorm și nici n-am stare. Nu înțeleg ce l-a apucat.

- Când a început să vă îngrijoreze lipsa lui?

- Miercuri dimineața nu mi-am făcut griji, am crezut că rămăsese peste noapte la prietena lui.

- La Dorica, sau la Eva? - încercă Varlam marea cu degetul.

- La Dorica, bineînțeles. Eva e fița domnului avocat, nu?... Doamne ferește! Cum să rămână la ea peste noapte? - îl contrazise, aprinsă la față. Costin are o prietenă de vârsta lui – de fapt, cu vreo patru ani mai mare ca el. Fată serioasă, sunt împreună de multă vreme. Ea lucrează la coaforul din cartier, e drăguță, respectuoasă, a venit și la mine acasă, de mi-a făcut permanent. Am crezut că marți, a rămas peste noapte la ea.

- Și luni, de ce n-ar fi rămas la ea?

- S-or fi certat, m-am gândit - ridică ea din umeri. Ca tinerii...

- Am înțeles. Spuneți mai departe.

- Păi, miercuri am fost toată dimineața la o doamnă, unde am dat zor, că are întotdeauna pretenție să termin până se-ntoarce ea de la serviciu. Așa că nici nu mi-am dat seama că uitasem să-mi deschid telefonul, îl țineam în buzunar închis. Dar nu era pentru prima oară, Costin mă și certa că se îngrijora când nu-i răspund.

- Și? - o grăbi el, fără să ridice tonul.

- După-masă, pe la ora patru, abia mă-ntorsesem acasă când m-am trezit că sună și bat să-mi rupă ușa, doamna și cu domnul... Le-am uitat numele.

- Martin?

- Așa. Doamna Martin, cu soțul. Foarte supărați. De la ei am aflat că fetița lor plecase de-acasă peste noapte și îl învinuiau pe Costin, de toate relele din lume. Mai ales domnul era foarte nervos și cât a stat aici, n-a încetat să mă amenințe. L-am căutat pe Costin pe mobil, chiar în timp ce erau ei la mine, ca să lămurim lucrurile, dar el n-a răspuns. Îmi tot spuneau că e indisponibil. Așa că i-am telefonat șefului lui, care ne e și rudă și am aflat că nici la slujbă nu fusese. M-au lăsat picioarele când am auzit, ce să vă spun.

- Și la slujbă, nu s-au sesizat de lipsa lui?

- Poate nu credeți, dar lipsea pentru prima oară de când era angajat, iar vărul meu a închis ochii. Tot îmi zicea că prea e serios Costin pentru vârsta lui și a crezut că o făcuse și el lată pe undeva, ca băieții. Dacă era pentru prima oară... Așa că am încercat să le explic domnilor Martin că nu știu unde e Costin și cred că domnul mai avea puțin și mă lua la bătaie... Că sunt vinovată, fiindcă am crescut un golan și-un derbedeu și-un nenorocit... Cum i-a venit la gură, ne-a făcut pe amândoi. M-am pus pe plâns și-atunci, doamna l-a luat de braț și l-a potolit și au plecat. Eu am alergat la coafor, la Dorica și am aflat că noaptea nu fusese cu ea și niciuna din noi nu știam pe unde să-l căutăm. Și ei și mie ne-a fost frică să recunoaștem, așa, din superstiție... Dar amândouă am simțit că i se întâmplase ceva rău.

- Costin era prieten și cu Eva și cu fata de la coafor?

- Aa, păi cu fetița era altfel de prietenie. Nu era nimic de amor. L-am și întrebat și mi-a spus că ține la ea, fiindcă fata n-are pe nimeni. Mi-a jurat că niciodată n-a atins-o... în alt fel. Și eu îl cred, să știți. Pe Costin nu l-am prins cu minciuna,

niciodată. Dacă greșea, recunoștea. Așa l-am crescut.

- Cum adică, Eva Martin ”n-are pe nimeni”? - se încruntă Varlam, contrariat.

- Și eu m-am mirat și l-am întrebat ce a vrut să spună cu asta. Doar nu puțină lume are o familie ca a ei, cu posibilități, cu bani... Nu mai spun ce relații or fi având. Pe domnul care m-a amenințat miercuri după-masă, l-am recunoscut de la televizor. Un om cu situație! Dar Costin a zis că ”banii nu sunt totul, mamă” și că ”fata are necazuri mari”. Varlam nu-și ascunse perplexitatea, așa că ea ridică din umeri: Da, așa mi-a zis! Nu mi-a dat alte explicații, iar eu am lăsat-o baltă. Aveam și eu problemele mele, de unde să mă gândesc, unde o să se ajungă.

- Aveți idee unde, sau cât de des se întâlnea cu fetița familiei Martin?

- Nu, dar nici nu cred că-și dădeau ”întâlnire” pe undeva. Eu i-am văzut o singură dată, întâmplător, într-o duminică. Veneam de la piață, iar ei stăteau de vorbă pe stradă, mâncând câte o înghețată. Fetița era frumoșică, dar părea încă un copil... Costin m-a văzut, s-a despărțit repede de ea și a venit să-mi ia plasele din mână. L-am întrebat cu cine era și atunci am vorbit despre fetița asta, pentru prima și ultima oară.

- În ce relații păreau? S-au sărutat la despărțire? Cât de apropiați vi s-au părut?

- Și-au făcut un semn scurt din mână - servus, servus - și atât. Nimic altceva.

- Costin avea datorii bănești sau de altă natură, la cineva?

- Nu, domnule. Nu avea datorii la nimeni, mai și puneă câte ceva deoparte.

Varlam încercă să-și mascheze interesul.

- Unde sunt banii lui, puși deoparte? - întreabă, agale.

- Păi, nu-i ține în bănci, că zice că nu primește mai nimic dobândă și nu merită. Așa că strânge în fiecare lună cât poate, într-o casetă cu cheie, pe care o ține în fundul șifonierului. Mai pun și eu câte ceva acolo, când pot. Se gândește să reia școala și pentru asta strânge.

- Și unde sunt acum, banii din acea casetă?

- Tot acolo, domnule. M-am uitat și sunt acolo, toți. Vreți să vă arăt?

Varlam îi făcu semn că mai târziu.

- Spuneți-mi cinstit, fiindcă oricum voi afla de la alții - Costin obișnuiește să bea, să se drogheze, să fie certăreț, violent...?

Femeia izbucni cu o indignare, pe care nici măcar nu încercă să și-o mascheze.

- Costin nu bea și nu se droghează, domnule - se răsti pentru prima oară, fără reținere. Puteți întreba pe cine vreți – aici în bloc, pe colegii lui de la șantier... Pe oricine îl cunoaște. E adevărat că a renunțat la carte, fiindcă a văzut că nu ne mai ajungeam cu banii. De fapt, eu aș fi spălat toate scările cartierului, doar să-l văd pe el la școală. Dar acum un an și ceva, mi s-a făcut rău când puneam perdelele la o doamnă. Am amestecat, că stăteam cu capul dat pe spate și obosisem cu mâinile pe sus și... Am căzut și am dat cu capul de un colț de mobilă. Și deșteptul de doctor, i-a spus lui Costin că am tensiune și că puteam să mor, sau să paraliziez din căzătura aia și nu știu ce alte prostii. În fine, că trebuie s-o las mai moale cu munca, dacă vreau s-o mai duc câțiva ani... De-ale doctorilor, doar știți că la ei ajungi cu o boală și pleci cu trei și cu neamurile băgate-n sperieți... Așa că el a zis că o să termine și liceul când o putea, dar acum intră la muncă, să aducă un ban în casă. Și s-a lăsat de liceu chiar înaintea ultimului an, de-am plâns de nu mai aveam lacrimi. Că m-a pus în fața faptului împlinit, când am aflat eu, el era deja angajat. Dar să știți că vine cu tot salariul și mi-l pune pe masă, iar eu îi dau să aibă la el, că e bărbat și trebuie să aibă un ban al lui. De unde droguri și alte prostii?

Varlam o asculta perplex. Era vorba de același Costin Beltea?

- Vă cred - o asigură, ca s-o liniștească. Dar sunt și eu tată de băiat și știu cum e. Costin s-o mai fi bătând și el din când în când... Devine mai violent, se stăpânește mai greu când se enervează? Scapă o palmă... Poate că după aceea, regretă.

- O fi și el ca toată lumea, dacă-l calci pe coadă - răspunse ea, dezorientată. Dar nu e scandalagiu și bătăuș din fire. L-am crescut ca pe o fată, să vă spună lumea din bloc care ne cunoaște...

Varlam se aplecă în față și după o pauză de efect sub privirea lui plumburie, pronunță cu ton scăzut, aproape lipsit de inflexiuni, în care amenințarea era cu

atât mai înfricoșătoare, cu cât bătea spre ea ca o adiere:

- Uitați care e problema, doamna Beltea! Fetița familiei Martin, Eva a fost găsită moartă în lacul din parc. Îndreptă spatele și urmă, ca și când s-ar fi detașat brusc de orice apropiere umană dintre ei. Din primele constatări, se pare că a fost ucisă chiar în noaptea de marți spre miercuri, când a dispărut Costin. El e principalul nostru suspect și credem că imediat ce a comis crima, a fugit și-acum se ascunde pe undeva.

Îl privea de parcă nu auzise bine. Sau nu înțelegea. Creierul ei nu procesa ce auzise. Avea un aer mai degrabă năuc și neîncrezător decât speriat, evident că nu realiza pe deplin gravitatea afirmațiilor, iar Varlam se-ntrebă dacă nu fusese prea direct și dur, pentru binele lui.

- Acum înțelegeți de ce vă pun toate aceste întrebări? - întrebă, stăpânit.

Continua să se uite prostită la el, respingându-i logica. Și totuși, acesta era un moment în care presiunea treptată putea da roade.

- Unde s-a putut refugia Costin, doamnă?... Aveți rude, prieteni?... Nu face decât să-și înrăutățească situația. Dacă a fost un omor nepremeditat, dacă a omorât-o fără intenție, iar el se prezintă de bună-voie și mărturisește, i se vor acorda unele circumstanțe atenuante.

Femeia clipi și întoarse ușor capul, privindu-l dintr-o parte. Începea să înțeleagă, oricum suficient cât să ridice în sfârșit ochii, spre buza prăpastiei care o trăgea în hău.

- Vreți să spuneți că el ar fi putut s-o... Că a fugit fiindcă... Nu-l cunoașteți, domnule.

- Să lăsăm pe moment deoparte, motivul fugii. Spuneți-mi unde se putea ascunde.

- Nu are unde. Nu avem pe absolut nimeni, care să-l ascundă. O singură verișoară, bărbatul ei l-a angajat pe șantier, v-am spus de el. Însă ei stau la bloc, au copii mari și n-ar face așa ceva. Ar fi mers cu el de mână, la poliție. Nu, domnule, nu avem pe nimeni.

- Credeți că a fugit din țară?

- Unde să fugă din țară? N-avea el prostii din astea, în cap. El avea rostul lui aici
- pe mine, pe Dorica, avea de gând să termine școala...

- Dar trebuie să aveți o idee, pe unde e acum. Fiindcă ea clătina capul neputincioasă, dar și cu un soi de înrâncenare bruscă, Varlam se reple: Unde locuiește mama lui?

- Nu mai știu nimic de ea, de... se fac 12 ani, domnule. Ultima oară, a venit cineva la mine special ca să-mi spună că a văzut-o, într-un bar din alea, știți... deocheate, că dansa aproape goală.

- Unde?

- Prin Salonic. A recunoscut-o și s-a dus la ea, a vrut să stea de vorbă, dar ea i-a spus că face o confuzie și nu e Constanța Beltea. Dar băiatul fusese coleg de școală cu ea și mai târziu, l-a auzit pe barman strigând-o "Constantina"... El a mers la barul acela și a doua zi, dar când a întrebat de Constantina, gorilele l-au înșfăcat de braț și l-au dat afară. Mi-a adus totuși numele și adresa localului, așa că după câțva timp n-am rezistat și i-am scris o scrisoare, că băiatul ei tocmai luase premiu în clasa întâia. Că a luat premiu în toată școala primară, să știți. Iar la gimnaziu, an de an mi-a luat mențiune. I-am scris de vreo cinci ori, i-am trimis și fotografii cu el, cu cărțile de premiu și diploma, special să se vadă... Dar n-am primit niciun răspuns. Poate că nici nu mai trăiește. Lui Costin nu i-am pomenit despre asta, așa că el nu știe nimic. Ar fi suferit foarte tare, dacă ar fi știut. Nu mi-ar fi spus nimic, dar ar fi suferit.

- O să vă rog totuși, să-mi dați adresa localului – ceru Varlam. Cu tatăl lui, nu a ținut legătura?

Constanța Beltea negă din cap.

- I-am spus că tatăl lui a murit. De fapt, fata mea n-a știut niciodată, cine e tatăl lui Costin. Mergea pe la petreceri de-ale lor, se combinau între ei, mi-a spus cinstit – Mamă, poate fi oricare din ei...

Varlam își masă ușor fruntea cu degetele, rotind în același timp policele de la ambele mâini în adâncitura tâmpelor și apăsă tare. Încercă să ignore micul ciocan ce zvâcnea dureros, ritmic, tenace, zvârlind vibrația în creștet, în ceafă, în fundul ochilor... Dintr-un moment într-altul, îi va fi greu să țină ochii deschiși, să suporte lumina, zgomotul, orice mișcare.

- Uitați cum stau lucrurile, doamnă - oftă, încercând să-și păstreze calmul. Victima, Eva Martin a plecat de-acasă cu bani, bijuterii și un laptop, sustrase de la părinții ei. Toate aceste bunuri au dispărut și principalul bănuț e tot Costin.

Femeia încremenise cu ochii căsați în gol și parca uitase să mai respire, așa că îndulci pastila:.

- Totuși, eu nu cred că el e singurul vinovat și de-aceea ar fi spre binele lui, dacă l-aș găsi înainte ca situația să devină incontrolabilă. E suspect de crimă și jaf, înțelegeți?

Reuși în sfârșit, un contact vizual cu ea. Spaima din ochi copleșea spațiul dintre ei, i se păru că vede lacrimi, dar nicio lacrimă nu se scurse pe obraz. Unele femei nu pot plânge - se gândi, amintindu-și de Maura Martin. Și de ochii uscați ai lui Dini, când înțelesese. Când înțeleseseră amândoi ce le rămâne de făcut.

- Au dispărut bani, din casa familiei Martin? - îl întrebă și strânse pleoapele, de parca i-ar fi spus - "nu-mi spune, nu vreau să știu".

- Da. O sumă în lei și o alta, în valută. Plus toate bijuteriile de familie, valoroase și ele.

Constanța Beltea repetă încet, ca atunci când vrei să-ți silești mintea, să torni în ea picătură cu picătură, ceva ce ea refuză. "Au dispărut bani... Au dispărut bani..." Se sprijini de coatele scaunului, dar îi veni greu să se ridice. Avea o voce de sfârșit de lume.

- N-am știut că fetița a fost omorâtă. Asta schimbă totul, chiar dacă nici acum nu înțeleg ce s-a întâmplat și sunt sigură că nu e vina băiatului meu. Am așteptat să se întoarcă, să vorbesc mai întâi cu el. Să-i dau timp să-mi explice, fiindcă trebuie să existe o explicație.

"N-am vrut să-ți spun despre furt, înainte de-a vorbi între patru ochi cu Eva. Sunt sigură că ar fi avut o explicație logică" - își aminti replica distantă, pe care Maura Martin i-o dăduse bărbatului ei. Își cunoșteau cu adevărat aceste mame, copiii? Amândouă? Sau poate niciuna?

- Dar dacă spuneți că au dispărut bani...

Constanța Beltea strânse pleoapele și înghiți de câteva ori, să scape de nodul

care-o sufoca. Răsuflă adânc și se aplecă înainte, ca omul care-și face curaj. Se urni așa de greu, de parcă tot trupul ei s-ar fi împotrivit și s-ar fi dorit ghemuit, ascuns, aneantizat în bătrânul fotoliu. Se ridică și se răsuci lent, căutându-și echilibrul cu una din mâini pe brațul fotoliului, dispăru în micul holișor și de-acolo, în camera lui Costin. Reveni aproape imediat, cu un mic sul de hârtie, pe care-l desfăcu dând la iveală un teanc de bani. Nu era un sul rotund, ci turtit, pentru a intra prin fanta cutiei de scrisori, cum înțelese el puțin mai târziu.

- Așa cum v-am spus, miercuri m-am grăbit să merg la lucru devreme, înainte ca doamna aceea să plece de-acasă. Nu m-am uitat în cutia de scrisori, la ora aceea n-aveam de ce. Am uitat și să-mi deschid telefonul mobil, v-am spus că nu era pentru prima oară. Nu eram îngrijorată în privința lui Costin, mă temeam doar că nu termin curățenia până la ora trei. Așa se explică de ce nu am găsit SMS-ul acesta de la Costin, decât foarte târziu.

Scoase din buzunar un celular de generație veche, butonă scurt și întinse telefonul lui Varlam, care citi SMS-ul trimis la 4h03:

”mama iarta. Am facut mare prostie treb dispar. Pus bani cutia posta bloc toti ai tai nu spune nimeni de ei keltuie nevoi. Nu stiu knđ intorc aksa. Tu nu ma kuta. Nu vorb de min cu nimen. Te kaut eu knđ pot. Nu ai grija. Te iub. costin”

- Aceștia sunt banii? – întrebă, arătând spre teancul din fața lui.

- Da. N-am înțeles tot ce scria el acolo, dar era clar că-mi lăsase niște bani. M-am repezit la cutia poștală și i-am găsit așa cum îi vedeți, în hârtia asta. I-am numărat, sunt cinci mii de lei, în hârtii de zece și o sută. Erau vârați în cutia poștală. N-am cheltuit niciun leu. Oricum, n-aș fi făcut-o. Mi-am dat seama că e ceva în neregulă, deși nici acum nu cred că el a... Poate că l-a obligat cineva, sau... A fugit fiindcă știa că va fi primul bănuț, domnule, dar nu fiindcă a comis el crima. Sunt sigură de asta.

- Și banii, de unde au apărut? - întrebă el, ferindu-se să atingă teancul și hârtia, pe care spera să găsească niște amprente.

Ea strânse pleoapele și clătină capul.

- Nu știu - recunosc. Dar Costin n-ar fi pus mâna pe ceva ce nu e al lui, domnule. Costin nu fură, domnule!

”Eva nu fură, domnule!” - îi răsună în minte vocea Maurei Martin.

- Suma în lei, care v-a fost lăsată corespunde cu cea dispărută de la familia Martin.

- Posibil. Și cu toate astea, eu tot nu cred că sunt furați de el, domnule. Poate i-a primit de la cineva.

Ceea ce putea fi oarecum adevărat. Tehnic vorbind, furtul fusese comis de Eva.

- Dacă nu i-a furat, atunci de unde i-a avut? Sau pentru ce fel de serviciu i-ar fi oferit lui cineva, acești bani? E o sumă mare pentru el, nu?

Constanța Beltea lăasă capul în piept, fără să răspundă.

- După moartea fetei, Costin v-a lăsat suma în lei în cutia poștală, a păstrat pentru el valuta și bijuteriile și a fugit cu ele. Aceasta este realitatea.

Ea făcu semn din cap că nu, adică o fi realitatea lui, dar nu și a ei.

- A trecut cumva și pe-acasă în noaptea aceea și nu vreți să-mi spuneți?

- Nu, domnule, vă jur, domnule. Nu a mai trecut pe-acasă. Nici măcar lenjerie de schimb nu și-a luat. Iar economiile din casetă sunt la locul lor. De ce nu le-ar fi luat și pe acelea?

- A dorit să vi-i lase dvs., la fel ca banii luați de la familia Martin.

- Știa că mie îmi ajunge cât câștig și că nu m-aș atinge niciodată de un ban nemuncit - izbucni ea. Dvs. nu știți, dar el știe că n-aș fi atins niciodată banii pe care mi i-a lăsat. Asta nu înțeleg - el știe că acei bani nu-mi folosesc la nimic. Uitați-vă! Sunt întregi, neatinși.

- N-a vrut să vă lase singură, fără niciun sprijin.

- Da? Și de ce n-a pomenit nimic de economiile lui, de ce n-a spus că le pot cheltui în primul rând, pe acelea?

Varlam țuguie buzele cu o privire opacă, fără să răspundă. Își masă automat tâmplele, dar în mod cu totul neașteptat, surpriza din ultimele minute îi atenuase

durerea. Sau îl făcuse să uite complet de ea. Pentru moment.

- Poate că a fost obligat să facă toate astea, tocmai ca să cadă țap ispășitor - suflă ea, cu ochii arzând. El știa că noi nu ne atingem de bani nemunți, a fost regula în care l-am crescut. Poate că banii ăștia sunt un mesaj ascuns, de la băiatul meu. Un mesaj, ca să înțeleg că a fost obligat să fugă. Sau chiar mai rău... Lăsa ochii în jos și repetă, sufocată de spaimă: Sau chiar mai rău. Ridică iar ochii spre Varlam: La asta v-ați gândit?... La mai rău?

Varlam nu răspunse.

- Ați făcut curățenie prin camera lui? - întrebă și se ridică brusc în picioare.

- Nu, că nu mă lasă. Mă ceartă și dacă șterg un praf. Spune că destul fac curat la alții, nu trebuie să-l ”slugăresc” și pe el. Când are timp, mă ajută el pe mine, oho, de câte ori n-a spălat scările în locul meu! Că mai înțepenesc de spate, știți... Și geamurile! Spală geamurile mai frumos ca o fată!

- Așadar, camera lui e așa cum a lăsat-o? - o întrerupse, cuprins de un fel de grabă.

- Da, domnule, că am tot sperat că se întoarce.

- Pot să mă uit puțin prin ea, sau să revin cu mandat?

- Uitați-vă, domnule - răspunse femeia și-i făcu un semn obosit, cu mâna. Ce mai contează?... Eu l-am pierdut.

Probabil că ultimele cuvinte, Varlam nici nu le auzi. Camera presupusului fugar arăta de parcă l-ar fi așteptat să intre pe ușă, dintr-o clipă într-alta. O harababură bine orânduită, cât se poate de personală, în care fiecare lucru are rostul lui bine precizat. După câteva minute, fu nevoit să admită că nimic nu indica intenția lui Costin, de-a nu se mai întoarce acasă. Constanța Beltea se aplecă și trase de sub marginea de jos a șifonierului o cheiță, cu care deschise caseta ascunsă destul de candid, în fundul ultimului raft. Era lucrată artizanal din lemn, cum se vinde pe la târguri. Varlam nu o atinse, o lăsa pe ea să deschidă și să numere în fața lui, 2380 de lei. O sumă respectabilă, pentru un fugar de condiția lui Costin. Ceva nu mergea în toată povestea asta...

Rezemată de colțul ușii, femeia murmura ca pe o litanie:

- Eu l-am pierdut. Sufletul meu simte. Băiatul meu nu mai trăiește, domnule.

Varlam se întoarse spre ea, iritat și descumpănit în același timp. Vru să o contrazică, poate chiar s-o încurajeze în felul lui stângaci, dar nu găsi niciun cuvânt nimerit. Niciunul care să sune sincer. Renunță, scoase telefonul și o apelă pe Anna Stocker.

În aceeași zi, băieții de la laborator culeseră amprente și pentru orice eventualitate, recoltară câteva fire de păr, din camera lui Costin. Plecară cu un laptop mic, argintiu, despre care aflaseră că fusese achiziționat cu puțin timp în urmă, la mâna a doua și cu o casetă din lemn, conținând 2380 lei. Confiscară cei 5.000 de lei făcuți sul într-o hârtie albă, obișnuită, format A4 și telefonul mobil al Anei Beltea. Mobilul i-l înapoiară femeii chiar a doua zi, după ce se lămuriră că în afara SMS-ului de miercuri dimineață, nu prezenta niciun interes. Și bineînțeles, după ce primiră mandat să i-l pună sub urmărire, în ideea că suspectul ar putea lua legătura cu ea.

De unde naiba o fi găsit Costin o coală albă de hârtie în mijlocul nopții, ca să învelească banii în ea? – îi trecu prin minte lui Varlam, masându-și chinuit tâmplele. Doar dacă Eva folosisese o coală luată din casă, în care făcuse sul toți banii, ca să i-i dea lui. Ampretele de pe coala asta puteau limpezi una sau două dileme - își notă în gând.

- Aș vrea să-mi dați numele prietenei lui, coafeza și să-mi spuneți unde o găsesc. Și alți prieteni mai apropiați, dacă avea - o rugă pe Constanța Beltea.

Cât durase vânzoleala prin casă, ea stătuse nemișcată, ghemuită pe fotoliul ei împins într-un colț, privind în gol cu aerul că așteaptă să se trezească dintr-un vis urât. O reacție doar puțin mai obosită, mai resemnată, mai împănătă de necazuri vechi, decât a Maurei Martin. Fu nevoit să repete întrebările, fiindcă nu părea capabilă să le pătrundă sensul. În fine, reuși să afle că pe prietena coafeză o chema Dorica Țone și putea fi găsită la doi pași de blocul lor, la salonul "Femina" de la fostul complex. Cât privește prietenii, Costin nu dusese lipsă de ei, cât fusese la școală. În ultimul an, sigur că lucrurile se schimbaseră. Din câte știa bătrâna, mai păstra legături sporadice cu doi băieți - Ducu și Marian, pe care și ea îi cunoștea de mici. Varlam le notă numerele de telefon, direct din agenda ei.

În timp ce laboratorul lua probe din casa Anei Beltea, el își făcu de lucru luând

la rând celelalte apartamente de pe scară. Avu senzația unui bloc pustiu, de-o liniște mormântală - fie nu era nimeni acasă, fie aflaseră de prezența poliției prin vecini și nu aveau chef să răspundă. La primul etaj, avu totuși noroc de-o pensionară rotofeie, guralivă și cu părul vopsit într-un roșu frapant, iar la etajul trei de un angajat de la poliția locală. Evită să le explice motivul pentru care dorea relații despre Costin Beltea și ascultă fără să crâcnească, un potop de laude ce păreau sincere - băiat harnic, respectuos, liniștit... Niciunul din ei nu ținea minte când îl văzuse ultima oară, dar știau că obișnuia să plece dimineața și să se-ntoarcă seara, de la lucru. Muncea din greu, pe un șantier. Sau așa susținea bunică-sa. Că la urma-urmei, mâna în foc nu o poți pune pentru nimeni, întoarse foaia pensionara. Altfel, de ce s-ar interesa poliția de Costin, nu-i așa?... Nu, sigur că nu puteți spune, dar dă de bănuț.

- Mi s-a părut mie că e ceva în neregulă cu banii lor - aruncă pe nepusă-masă, din vârful buzelor. De unde au ei bani disponibili, că eu înainte de pensie n-am un chior?

- Adică? - vru să știe Varlam.

- Păi, acum trei luni a trebuit să-l internez pe bărbatu-meu de urgență și eram înainte de pensie. Noi suntem mai ales pensionari în blocul ăsta și-n general, cu venituri limitate, așa că n-am găsit pe nimeni să-mi dea o sumă ca lumea. Și de unde credeți că sare iepurele? - tocmai de la doamna Beltea, la care nici nu apelasem. Auzise de la alții că sunt la ananghie și mă trezesc că vine la mine cu 500 de lei și pe deasupra, îmi spune și să nu mă grăbesc să-i dau înapoi, că "sunt din economii" și nu au imediată nevoie. Auzi, economii la femeia care spală scările și băiatul cu roaba pe șantier... Nu poți să nu te-ntrebi de unde au ei doi, economii!

Varlam se consideră edificat. Durerea de cap se întetise brusc, fiecare contact al tălpii cu duritatea treptelor îl fulgera direct în creier. În timp ce cobora chinuit, nu putu să nu se întrebe ce relații ar da la o adică, proprii lui vecini despre fiu-său, Bogdan și speră cu toată luciditatea de care era capabil, să nu afle vreodată.

Dorica Țone era o brunetică subțire, cu părul vopsit în negru intens și frumușică foc, în ciuda privirii obosite și agasate, de om sătul de viață. Șefa de tură le dădu voie să se retragă în biroul de un metru pe un metru al patroanei, unde era o măsuță cu un singur scaun ce ocupau tot spațiul, așa că rămaseră amândoi în picioare. Ușa avea clanța defectă, iar prin deschizătura ei, Varlam observa privirile curioase aruncate în direcția lor, urmate de schimburi de șoapte ce se voiau discrete. Vizavi de ușă era o fereastră, pe care Dorica se repezi s-o deschidă de parcă s-ar fi sufocat și o lăsă așa, deși strâmbă imediat din nas - geamul dădea chiar spre ghenă din care gunoiul răzbise mult pe dinafară, răspândind un miros pestilențial.

Într-adevăr - admise ea fără reținere - miercuri seara la ieșirea din tură, se trezise cu doamna Beltea, care o trăsese deoparte și-o întrebase unde e Costin. De parcă ea ar fi fost dădaca lui. Sigur că bieteii femeii îi răspunsese politicos, că ea n-avea nicio vină dacă nepotu-său era un măgar nesimțit, ca toți bărbații. Varlam făcu o mină intrigată, fără ca ea s-o sesizeze măcar, de unde el pricepuse că persoanele de față se exclud automat, ca un fel de entități neutre, asexuate.

- Când ai vorbit ultima oară cu el? - o întreabă.

- Duminică seara am fost la ziua unei colege și apoi am venit amândoi la mine acasă și el a rămas peste noapte. Urma să ne vedem din nou miercuri sau joi, pe seară. Și în locul lui, uite că a venit bunică-sa.

- Nici la telefon nu ați mai vorbit?

- L-am căutat eu luni, tot așa, mai târziu. Mi-a spus că nu poate vorbi și aproape că mi-a închis în nas. Vorbea în șoaptă și s-a răstit la mine. Nu mi-a mai făcut niciodată figura asta, așa că am dedus că nu era pe-acasă, cum îl credeam eu. Am jurat că nu-l mai caut, până nu-mi spune unde era. Așa că marți, nu l-am mai căutat deloc și nici el pe mine.

- Luni seara s-a întâmplat asta? Pe la ce oră?

- În jur de ora zece, dar asta era ora la care vorbeam de obicei, că în restul zilei eram prea ocupați amândoi.

- Ai auzit vreun zgomot în receptor, ca să te orienteze pe unde era - glasuri, muzică?...

- Absolut nimic. De-aia m-am și mirat că m-a repezit.
- Și din cauza asta zici că e măgar nesimțit? – o întrebă, cât se poate de grav.
- Și de asta, dar mai ales fiindcă m-a ținut luni de zile încurcată, deși i-am spus – dacă te mai văd cu maimuța aia mică, te las... N-am ajuns să...
- Ai crezut că e cu ea? La ora aia?

Dorica făcu un gest de lehamite cu amândouă mâinile, un fel de - lăsați-o baltă!

- Nici eu nu mai știu ce cred, când sunt la nervi - spuse încet. Nu cred că era cu ea.
- Dar ce era de fapt, între el și...
- Maimuțica aia roșcată?... Ei știu ce era - redeveni ea țâfnoasă. Că el mi-a jurat că nu sunt îmbârligați pe bune.
- Dar cum?
- Asta zic și eu – dar altfel, cum?... Mi-a spus că nu pricep eu care e faza și să am răbdare că s-ar putea să-mi spună cândva. Cândva, auzi!
- În afară de asta, a mai făcut și alte măgării... nesimțite?
- Dar ce, nu ajunge?
- Mă refer la alt gen de comportament – dacă te-a escrocat, de exemplu. Dacă te-a convins să-i dai bani, sau...

- Cee? – sări ea. Dar ce, arăt eu a femeie nevoită să întrețină o...?... Muncesc de mi sar ochii, pentru fiecare bănuț! Nu dau o lețcaie pe-o... de bărbat.

Avea o voce stridentă, ascutită, era spurcată la gură, iar Varlam vârî capul între umeri, regretând maniera în care preferase s-o ia prin surprindere, în loc s-o aducă la secție. Acolo s-ar fi putut desfășura și unul și celălalt cu toată vigoarea, fără să se sinchisească nimeni.

- Dacă i-ai împrumutat bani, vreau să spun – coborî el tonul, răgușit și fără să-și dea seama, fata îl imită.

- Nu, de ce să împrumute el de la mine? Că doar muncește și el și din ce câștigă, îi dă mai mult bunică-si. Abia de apucă să pună ceva deoparte. Eram împreună, dar fiecare cu banii lui.

- Are un motiv anume, să strângă bani?

- Ne gândim amândoi să terminăm liceul și el visează că poate cine știe, să meargă mai departe. Inginer constructor, i-ar plăcea...

- Aha... Dar n-avea intenția să plece din țară?

- Nu... Unde să meargă?... Și cum s-o lase pe bunică-sa, că ține la ea ca la ochii din cap. Nu spun că bătrâna nu merită. Sunt foarte legați și el n-ar pleca de lângă ea, nici tăiat. Nu de bună-voie, vreau să spun.

Varlam fu atât de surprins de această afirmație, încât simți nevoia s-o mai audă o dată, iar fata i-o repetă simplu, ca pe ceva lesne de înțeles. Femeia îl crescuse greu, iar el știa asta. E același Costin Beltea? - se întrebă, din nou.

- Și totuși, iată că a plecat pe nepusă-masă și nici tu, nici bătrâna nu aveți idee unde s-a dus, sau din ce motiv a dispărut. Cum îți explici?

Fata scoase o țigară și el i-o aprinse cu bricheta, după care aprinse și el una. Cum se întâmplă de obicei, relația între fumători se restabili instantaneu, pe cu totul alte baze. Se apropiară ca doi conspiratori, iar ea se calmă și păru dintr-odată mult mai conștientă și mai preocupată de situația iubitului ei.

- Sincer, nu-mi explic, domnule comisar – mărturisi aproape șoptit, înclinând capul spre Varlam în timp ce vorbea. N-am nicio idee, nu l-am auzit vreodată vorbind de vreun plan, dacă asta ați sperat să auziți de la mine. Dacă a dispărut așa cum ziceți, atunci trebuie să se fi întâmplat ceva la care nu se aștepta. Pentru care nu era pregătit. Nu-l văd dispărând de bună voie așa, dintr-o pornire a lui... Poate să-l fi amestecat altcineva, fără ca el să-și dea seama, în cine știe ce prostie. De capul lui n-ar fi dispărut, pentru nimic în lume. Fără să lase o vorbă... Nu era felul lui de om, credeți-mă. Îl cunosc de aproape trei ani.

- Știi pe cineva din anturajul lui, capabil să-l amestece în vreo infracțiune gravă?

Ea se gândi câteva momente, iar când răspunse, lui Varlam i se păru sinceră.

- Nu. De fapt, în ultima vreme, era destul de retras. N-avea timp. După lucru, suntem frânți și eu și el. Eu abia îmi mai simt tălpile de la stat în picioare și mi-e rău, mi-e greață de la mirosul de substanțe, știți... Că de-aia sunt uneori și așa nervoasă, de lumea nu înțelege cum e. Nu-mi mai arde de nimic, nici de sex, nici de mâncare, doar să fac un duș și să mă culc. El încerca să nu se plângă, dar îl durea spatele și era frânt, de la munca de pe șantier. Doar la sfârșit de săptămână ce mai ieșeam să ne distrăm, cât de cât... Ca să mă întorc la întrebarea dvs., eu nu-mi dau seama când și cu cine s-ar fi putut el înhăita, să facă prostii. N-avea timp și nici nu-l trăgea așa. Nu era felul lui. Avea altfel de visuri. Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu el.

- Violent a fost vreodată?

- Cu mine?! Să fim serioși, domnule. Îi spărgeam capul cu ce-mi venea la mână. Mai bine câțiva ani de pușcărie, decât să îndur o viață bătăile pe care le-a îndurat mama de la tata.

- Se droga?

- Nooo... Nici eu nici el nu ne ținem de prostii din astea. Nici vorbă. Nici nu vă gândiți la așa ceva.

- Poate etnobotanice?

- Nimic. Vă repet de câte ori vreți, că nu ne ținem de chestii de-astea... Dacă l-aș fi văzut o singură dată drogat, sau beat, aș fi terminat-o cu el pe loc. Nu-mi trebuie asemenea bărbați. Mi-au ajuns bețiile lui taică-meu, cât am fost copil...

- Alcool?

- Din când în când câte un pahar, când mergeam sâmbăta la vreun club și ne nimeream cu ceva prieteni. Mai mult bere. N-a întrecut măsura niciodată. Și mergeam rar la club.

- Știai că o dată cu el, a dispărut și fetița familiei Martin?

- Roșcata?... Ce spuneți?! Nu, uite că habar n-am avut. Dar e minoră...

- Fetița a fost găsită în lacul din parc. A fost omorâtă.

- Ea e fetița despre care s-a auzit că...?

Dorica avu o reacție destul de apropiată de cea a bunicii lui Costin. Toată fața i se boți, încercă să sugă din țigară un fum adânc, se înecă, o strivi de marginea metalică a pervazului și o aruncă afară. Se rezemă de perete și Varlam văzu că abia-și ținea lacrimile.

- Bata fetiță – spuse. Dar Costin nu putea s-o... Doar nu-i nebun!

- Poate că l-a enervat cu ceva – insinuă el, urmărindu-i reacțiile.

Fata sări ca arsă:

- Dar nimeni nu-l putea enerva, așa cum l-am enervat eu în cei trei ani de când suntem împreună. Sunt imposibilă, nu mă cunoașteți. Nimeni nu mă suportă, în afara lui. Ne-am certat de multe ori, dar eu eram cu gura mare, el tăcea încruntat și mai mormăia din când în când câte o vorbă, dar și pe aia îl făceam să și-o înghită rapid. Și totuși, n-a ridicat nici măcar vocea, darmite un deget asupra mea, orice i-aș fi zis. Și i-am zis destule, ca să fiu cinstită, fără să le fi meritat măcar. Aștepta să-mi treacă nervii și să mă potolesc. Știa că după aia, îmi pare rău. Cu ce putea să-l supere fetița asta, că era micuță și blândă ca un iepuraș?... Nici vorbă! El nu putea s-o omoare. De când îl cunosc, eu l-am văzut o singură dată...

Se opri și înghiți în sec. Varlam o luă cu binișorul:

- O singură dată l-ai văzut, cum? Violent? Când?... Și fiindcă ea tăcea, insistă: Ce s-a întâmplat atunci?

Dorica oftă și alunecă privirea într-o parte. O luase gura pe dinainte, dar nu i-ar fi făcut un rău lui Costin, pentru nimic în lume.

- Era un nenorocit care se ținea de capul meu... Mă aștepta seara, când plecam singură de la serviciu și... Odată, m-a prins rău de braț ca să stau de vorbă cu el și a trebuit să mă smulg ca să scap și s-o iau la fugă. Mi-au rămas nște urme vinete și a trebuit să-i explic lui Costin ce se-ntâ-plase. În seara următoare, individul m-a așteptat iar, dar mă pândise și Costin, fără ca eu să știu. Ne-a urmărit până am ajuns pe o alee întunecată dintre blocuri și acolo l-a luat la pumni. L-a umplut de sânge, a trebuit să mă vâș între ei, altfel îl toca în bătaie. I-a spus că dacă se mai apropie de mine, îl termină. De-atunci, nu l-am mai văzut

pe individul ăla niciodată.

- Când s-a întâmplat asta?

- Anul trecut, prin toamnă. Că asta m-a făcut să țin așa mult la el. Am zis că am și eu un om de nădejde lângă mine. Încă nu apăruse fetița roșcată.

- De fapt, cum a început relația dintre el și ”fetița roșcată”?

Ea scoase pachetul de țigări, dar el fu mai rapid și o servi din pachetul lui.

- Mulțumesc... Mi-a fost greu să-l întreb, eram și curioasă, dar parcă nici n-aș fi vrut să știu. Iar el, sigur că nu mi-a spus. Nu vorbea niciodată de fată. Doar când îl provocam de nu mai avea încotro, îmi repeta același lucru - că nu e nimic din ce-mi închipui eu și că o să-mi explice poate, cândva.

- Ce să explice? Și când?

- El știe ce anume, domnule comisar. El știe... Și uite unde s-a ajuns. Eram supărată pe ea, nu puteam s-o sufăr când o vedeam așa de frumoasă și blândă și educată... Și cu bani. Prea le avea pe toate... Și uite că știe lumea de ce spune, că nu e bine să le ai pe toate.

- O cunoșteai?

- Ei, am fost și eu curioasă și am urmărit-o de la distanță, de vreo două ori. Ieșea de la școală, era cu alte fete de vârsta ei, dar se distingea din toate. Cum pășea... ce să vă spun! Avea o ținută, ca o prințesă. Le dădea clasă la toate altele. Ce să mai vorbesc de una ca mine! Și ce păr roșcat, superb... Și doar mă pricep. Ce n-ar da clientele mele, să-l aibă! Mă enerva... Eram geloasă pe ea, dar n-am vrut să i se întâmple așa ceva. Doamne, mă ia cu leșin de la inimă!

Nu exista strop de sofisticărie în ființa Doricăi Țone. Nici prea logică nu era totdeauna în gândire, iar ultimul lucru de care avea chef Varlam era s-o vadă izbucnind în suspine. O rugă să-și șteargă lacrimile, ca să nu atragă atenția și în nici un caz, să nu discute cu altcineva subiectul. Pe cât de tare îl asigură ea că nu va discuta cu nimeni, pe-atât de puțin o crezu el, dar era tot ce putea face. O rugă să treacă pe la inspectorat într-una din zilele următoare, ca să lase și o depoziție scrisă și-i lăse cartea lui de vizită, pentru cazul în care și-ar aminti ceva legat de Costin, sau anturajul lui. Sau bineînțeles, dacă el ar lua cumva legătura cu ea, caz

în care e obligată să anunțe imediat poliția. Își notă numărul ei de telefon ”pentru orice eventualitate”, uitând să-i spună că va cere să-i fie pus sub urmărire.

Înainte de-a pleca, o mai servi cu o țigară și ea îi mulțumi frumos. Muierușca aprigă de-acum o jumătate de oră se molcomise și se împuținase, de n-o mai recunoșteai.

3

Lucia Udrea efectuase autopsia vineri, chiar în ziua descoperirii cadavrului. Fiindcă momentul exact al decesului nu putea fi stabilit, ea îl aproximează în intervalul dintre miezul nopții de marți și orele 10 ale dimineții de miercuri, interval ce acoperea și momentul plecării fetei de-acasă.

Când fusese aruncată în apă, Eva era încă în viață, dar după cât înclina să creadă Lucia, era inconștientă, aflată în comă profundă. Abuzul la adresa ei evoluase în cascadă, deși e posibil ca omorul să nu fi fost premeditat. Din perspectiva Luciei, agresiunea debutase cu o manifestare brutală ce o luase prin surprindere, o făcuse să-și piardă echilibrul și să cadă. La autopsie se constata că avea o luxație de gleznă dreaptă – probabil că-și sucise piciorul și asta agravase dezechilibrul corpului, înspre dreapta. Din păcate, în cădere se lovisese cu tâmpla dreaptă în muchia unui corp dur și-și pierduse cunoștința. Din punct de vedere morfologic, se constata o plagă profundă în regiunea temporală dreaptă, cu fractură și înfundare osoasă, urmată de hemoragie subdurală masivă și dilacerare cerebrală.

- Adică? – întrebă Varlam. Să pricep și eu...

- A avut și ghinion în căzătura asta, Dinule. În mod normal, la vârsta ei s-ar fi ales cel mult cu o entorsă și câteva contuzii. Din nefericire, impactul a produs nu doar rana adâncă vizibilă pe scalp, ci și o contuzie complexă, cu fractura osului temporal și înfundare în substanța cerebrală, urmată de hemoragie intracraniană gravă și distrugere de țesut nervos. Probabil că din momentul impactului și până a fost aruncată în apă, ea nu și-a mai recăpătat cunoștința. Așa se explică și faptul că în pofida apei puțin adânci, s-a înecat. N-a avut nicio reacție firească de

autoapărare. De supraviețuire.

- Putea fi salvată, după lovitura de la cap?

Lucia se arătă cât se poate de reticentă:

- Ar fi avut șanse minime, mai ales că aici în oraș, noi nu dispunem de condițiile necesare și ar fi trebuit transferată într-o unitate specializată de neurochirurgie. Transportul ar fi luat timp, iar timpul în asemenea situații e vital. Recuperarea ulterioară, în măsura în care ar fi fost posibilă, s-ar fi făcut cu sechele greu de anticipat... Mă rog, oricât de mici, șansele existau totuși.

- Iar ea și părinții ei aveau dreptul la ele – spuse Varlam. În loc de asta, a fost aruncată în lac.

- Da, dar nu imediat. Examenul histopatologic a stabilit caracterul vital al leziunilor, între 30 și 50 de minute. Asta însemnând că între momentul căderii, cu traumatismul cranian și momentul decesului prin înec, au trecut minimum 30 de minute și mai puțin de o oră.

- Te referi exclusiv la lovitura de la tâmplă?

Lucia scutură concomitent capul și una din mâini, care învelită în mănușa chirurgicală, lui i se păru pentru o clipă o meduză nefericită, zbatându-se în aer.

- O s-o iau de la început – spuse ea. Vezi echimozele în brățară, de pe brațele ei?... Cred că agresiunea a început cu ele. Fata a fost prinsă puternic de brațe, apoi... Privește ce echimoză urâtă are pe maxilarul stâng. Stânga ei, Dinule! După ce-a strâns-o până i-a strivit carnea pe brațe, i-a ars un pumn în falca și obrazul stâng.

- Individul e dreptaci.

- Evident și asta și faptul că e vorba de pumnul unui adult. Fata s-a dezechilibrat și a căzut în partea opusă, adică pe dreapta. S-a lovit cu tâmpla dreaptă de o margine dură, dar nu foarte ascuțită. N-am găsit urme de material în plagă – lemn, sticlă, nisip, rocă sfărâmicioasă... E drept că puteau fi spălate de apă. Din păcate, tot ce-ți pot spune e că plaga s-a produs prin impactul cu o muchie dură, de circa 2-3centimetri grosime. Nu e vorba nici de un obiect tăietor ascuțit, nici de un capăt bont. Marginea putea fi a unei stîngii de bancă în parc, dar și a unui

scaun, a unei mese, a unui scrin... a oricărui obiect, cu margini relativ rotunjite.

- Viol?

- Prezintă urme relativ vechi de deflorare, nu mai era virgină de câteva luni, poate un an, dar în niciun caz nu prezenta urme de viol – spuse Lucia, preîntâmpinând și următoarea lui întrebare: După două zile petrecute în apă, nici eventuale urme ale unui contact sexual normal nu s-au păstrat.

- Așadar, întreținea relații sexuale de aproape un an de zile - clipi el, surprins.

- Câteva luni, maximum un an.

- Nu știu de ce mă surprinde. Nu mai țin demult pasul cu generația de azi. Altceva?

- Echimoze întinse și escoriații multiple pe partea dreaptă a corpului, rezultate prin cădere – pe umăr și braț, pe șold, pe coapsă... După forma lor, pot să spun că a căzut pe o suprafață dură, plană, fără forme distincte. O suprafață gen asfalt, gresie, marmură...

- A sângerat mult?

- Nu. Trebuie să fi existat urme de sânge la fața locului, dar ușor de înlăturat. Hemoragia s-a produs intracranian, iar zgârieturile de pe corp n-au sângerat probabil, aproape deloc. Sigur că dacă locul agresiunii n-a fost curățat foarte bine, iar voi dați de el, puteți găsi urme de sânge și salivă, fire de păr, poate mici fragmente de scalp... Poate chiar de substanță cerebrală. Grupa de sânge, ADN-ul pot fi stabilite. Dar ai vreo idee, unde s-a produs agresiunea? Ca să nu mai spun că au trecut deja patru zile, proteinele din sânge se pot degrada în aer liber și adio analiză ADN.

- Dacă s-ar fi produs acasă, imposibil ca tatăl să nu se fi trezit și să nu existe urme ale altercației, pe care mama să le fi observat a doua zi. Poșeta ei găsită într-un tufiș, pe marginea aleii principale e singurul indiciu că ea era în viață când a ajuns în parc. Logic, acolo trebuie să fi fost agresată.

Într-adevăr, în cursul dimineții, un băiețel venit cu mama lui în parc zărise o poșetă albă, într-un tufiș de care el se apropiase ca să facă pipi. Mama predase poșeta echipei de pe marginea iazului, după ce descoperise înăuntru o carte de

identitate cu fotografia unei adolescente. Poșeta era a Evei, din ea lipseau mica sumă de bani și flecușetele feminine pe care ea le purta acolo. Puteau presupune că poșeta fusese găsită anterior de altcineva, care o golise de conținut și se descotorosise de ea, aruncând-o. Întrebarea era dacă o azvârlise în același loc, sau în altul și dacă în baza localizării tufișului, ei puteau tenta un traseu urmat de victimă prin parc. ”Nu prea”, ar fi fost răspunsul onest.

- Locul agresiunii inițiale poate constitui cheia cazului, dar până acum nu avem nicio probă clară în acest sens. Speram să ne oferi tu ceva mai substanțial - mărturisi el cătrănit.

Lucia avu un gest dezolat.

- În baza leziunii temporale, ca și a echimozelor de pe corp, eu pot face o reconstituire a modului în care a căzut și s-a lovit, ca să-ți confirm sau să-ți infirm o presupunere concretă. Dar presupunerea trebuie să fie a voastră. În primul rând, ar trebui să stabiliți unde credeți că s-a petrecut agresiunea inițială, ca să am eu ce confirma sau infirma.

Asta o știa și Varlam.

- Afurisita de ”agresiune inițială” - pufni. Vezi, nici asta nu mi-e clar. Să admitem că s-a produs în parc, fără să ne mai întrebăm ce căuta fetița asta prin parc, la ora aceea. M-am lămurit că orice e posibil. Să zicem că s-au certat, el a prins-o de brațe, apoi a lovit-o, iar ea s-a dezechilibrat și a dat cu capul de vreo bancă, sau de bordura de ciment a aleii principale. E posibil?

- Da, poate fi.

- Apoi, a venit ploaia și a spălat urmele de sânge, iar noi nu le mai găsim. E posibil?

- De ce nu?

- Dar de ce ar fi așteptat el mai bine de-o jumătate de oră, înainte de-a o arunca în lac? Nu i-a fost teamă că-l vede cineva, în acest timp?

- A sperat că-și revine, dar ea a intrat în comă profundă, iar el a crezut-o moartă. S-a speriat și a aruncat-o în apă, sperând să-și ascundă urmele. Lucia ridică din umeri: Încerc și eu o explicație... Îl suspectați serios, pe prietenul ei?

- E singurul suspect pe care-l avem - recunosc el. Deocamdată, toate indiciile arată numai spre el. Cam prea numai pe el - mormăi, iritat.
- Părerea mea e că nu a fost un omor premeditat, Dinule. E posibil ca băiatul să se fi pierdut cu firea, când a văzut-o pe jos, inconștientă. Dacă a fost el, desigur.
- Nici eu nu cred că gestul a fost premeditat. O altercație, la o izbucnire nervoasă. Dar după ce fata s-a lovit la cap, a avut de ales între iaz și apelul de urgență la 112, iar el a ales iazul...
- S-a temut că va fi învinovățit? – presupuse Lucia.
- Probabil. S-ar fi descoperit imediat și furtul, iar el știa că familia va arăta cu degetul, în primul rând spre el.
- Dar trebuia să-și dea seama că oricum, tot el va fi principalul suspect.

Varlam își trecu palma peste falca de jos, cu gestul pe care i-l cunoșteau ei toți.

- Naiba știe - replică sumbru. La început, vinovăția lui părea clară ca lumina zilei și-mi părea suspectul ideal. Acum, apar tot felul de contradicții pe care nu știu cum să le interpretez. Uneori, am impresia că nici nu vorbim de același personaj.

4

- Cu părere de rău o spun, dar duceau de nas pe toată lumea, când susțineau că nu fac sex - îi spuse lui Beraru, de parcă ar fi suferit un afront personal. La 14 ani, Eva Martin avea o viață sexuală activă, bine ascunsă de "mămica" ei.

O ironie ce masca un soi de dezamăgire și de consternare, nejustificate la oameni cu experiența lor. Fiindcă după ceea ce se citea pe mutra lui, și Beraru simțea la fel. Ținea fălcile încleștate dezaprobator și răsfoia - a câta oară - raportul Luciei Udrea.

- Autopsia a dovedit că au făcut-o pe bune, de luni de zile - se răsti Varlam, fără adresă. Practic, de când a început relația lor. Sau de când credem noi, că a

început. Ori, dacă s-au priceput să joace comedia inocenței cu atâta talent, de ce n-ar fi mințit și în alte privințe? Încep să mă întreb ce avuseseră ei de gând în noaptea aia și ce s-a întâmplat, de au sfârșit-o așa de prost. Și mă sâcâie în special laptopul ei roșu.

- Laptopul? - se miră Beraru, ridicând ochii spre el. Ce-i cu laptopul?

- Nu înțeleg de ce a plecat ea de-acasă cu un laptop mare și incomod, în puterea nopții. Bijuteriile mamei, banii, să zicem că pentru ele pot exista o sumedenie de motive. Dar laptopul?! De ce naiba a cărat laptopul după ea?

- Poate a fost ideea lui Beltea. Dacă e nou și foarte performant, obții pe el bani frumoși.

- Nu și când e vorba de un laptop cu o carcasă roșu metalizat, care atrage imediat atenția dacă încerci să-l plasezi. Nu mai spun, dacă ești și un fugar căutat de poliție. Dispunea de suficienți bani și bijuterii, ca să nu-și asume un risc pentru câteva sute de lei. Dovadă, banii lăsați bunicii în cutia poștală. Așa că, de ce a plecat Eva de-acasă, cu laptopul în brațe? Fiindcă logica asta ne spune - nu Costin, ci ea a scos laptopul din casă.

- Putea fi un exces de zel din partea ei - poftim, Costin, îți dau și laptopul meu. Varlam strâmbă din nas, așa că Beraru îl luă din scurt. Care e substratul exact, al obsesiei tale, în privința acestui laptop? Doar incomoditatea transportului și culoarea roșie? Crezi că Beltea nu-l putea valorifica?

- Culoarea nu îl face greu de valorificat, dimpotrivă, dar îl face mai simplu de depistat. I se poate lua urma mai ușor. Eu nu cred că ei au intenționat să-l vândă. Nu pentru asta i l-a dat Eva.

Beraru se rezemă de spetează, ca un fel de distanțare prudentă de ceea ce intuia că va urma.

- Dar pentru ce? - aruncă scurt, privindu-l dintr-o parte de parcă l-ar fi atenționat.

- Nu am decât un singur răspuns - laptopul prezenta interes pentru conținutul lui.

- Interes, pentru cine? - suflă Beraru, siderat. De ce ar interesa pe cineva, conținutul laptopului unei fete de 15 ani?

Varlam ridică o sprânceană, sugestiv.

- Asta mă întreb și eu.

- Pricep unde bați, Dinule, dar să rămânem cu picioarele pe pământ. La ora actuală, dacă vrei să intri în computerul cuiva, o faci printr-un malware și obții tot ce vrei, în timp real. Nu e nevoie să ajungi direct la aparat, cu atât mai puțin să ucizi o copilă, pentru asta.

- De acord – răspunse Varlam. Poți afla și utiliza conținutul unui computer de la distanță, fără a fi nevoie să te apropii de el. Dar dacă vrei să te asiguri că acel conținut nu va ajunge niciodată sub ochii cuiva anume, sau ai oricui, în general... Atunci e bine să distrugi computerul cu hard-disk cu tot. Și pentru asta, pui mâna pe el. Asta ar putea explica de ce fetei i s-a cerut să-l scoată din casă.

- I s-a cerut?

- Nu cred și pace, că a fost ideea ei să iasă noaptea din casă, cu laptopul după ea. Nu cred!

Beraru îl fixă consternat. Scenariul lui Varlam era halucinant, fantezist, dar nu total absurd. Pe de altă parte, nu era genul lui de a gândi. Varlam făcea mai degrabă raționamente pragmatice, decât speculative. Dar avea fler și putea fi un grăunte de adevăr în supoziția lui.

- Și totuși, asta-i prea de tot. Răgușise brusc și fu nevoit să-și dreagă de câteva ori, glasul. Intrăm în domeniul absurdului. Sugerezi un interes ocult pentru laptopul ei. Ce anume putea fi atât de sinistru în acel laptop, primit din câte rețin, cu foarte puțin timp în urmă, de ziua ei?

- Și pentru mine, ideea e șocantă. Recunosc. Dar revin obsesiv, cu aceeași întrebare de care încep și eu să mă satur – de ce ar fi ieșit ea cu laptopul sub braț, noaptea, de-acasă?... Dă-mi o explicație cât de cât plauzibilă, m-aș simți ușurat s-o primesc. Beraru nu răspunse și el continuă: Încep să mă-ndoiesc și că ea intenționa să se îndepărteze în noaptea aceea, de casă. Lucia sau Anna, nu mai știu care din ele a făcut o observație foarte bună - fata era prea subțire îmbrăcată, pentru o noapte răcoroasă. Ieșise doar ca să-i dea lui Costin mica avere din seif și laptopul. Probabil că el a convins-o să-l însoțească în parc și acolo a intervenit ceva. Ridică palmele în sus, ca să preîntâmpine orice dispută: E doar schița unui

scenariu...

Cu ochelarii lăsați pe masă, Beraru îl fixa cu ochii lui miopi, sub care se căscau cearcăne întunecate, adâncite de greutatea lentilelor.

- Și ce rol a jucat Costin, vizavi de laptopul ei? - întreabă. Nu cred să fi fost direct interesat de conținutul lui, așadar, a reprezentat interesul altcuiva? Ce-a fost el - intermediar, momeală?... Așa cum pui tu problema, ajungem să ne întrebăm dacă moartea fetei a fost accidentală, sau ea a trebuit să dispară. Sugerezi o cu totul altă abordare a cazului.

- Ideea e că de la bun început, laptopul nu și-a găsit locul alături de bijuterii și bani – replică Varlam, mai potolit. Indiferent ce s-a întâmplat cu el până la urmă, laptopul vine din altă poveste și e personaj principal acolo. Dar nu prind firul celor două povești și nu le pot lega între ele. Nu-mi dau seama nici care e numitorul comun – Eva, sau Costin? Sau altcineva, despre al cărui amestec nu avem habar. Eva, Costin și Altcineva...

Și totuși, Beraru avea dreptate. De la un anumit punct încolo, ipotezele și simplele speculații se confundă, se întrețes una în alta ca într-un năvod, în care e ușor să te lași sufocat. O capcană în care cazi ușor.

- Probabil că sunt simple speculații - recunosc Varlam, știind ce oroare avea celălalt de pescuitul în ape tulburi. Nimic nu are sens, firele nu se leagă, nu reușesc să extrag o idee clară. Mă simt ca un om legat la ochi, care se strecoară printre capcane. Sau ca un copil, căruia cineva îi întinde o jucărie : joacă-te puțin cu asta! - apoi altă jucărie: ia încearc-o și pe asta, puiule!... Voi ocupați-vă de jucării, copii, ca oamenii mari să-și poată vedea în liniște de treabă.

Rămase o vreme cu privirea pierdută în întunericul de dincolo de ferestre și nu și-o întoarse, nici în timp ce continuă să vorbească.

- Dacă n-aș avea permanent în memorie corpul acelei fete, așa cum arăta el abia scos din apă, aș zice că suntem victimele unei teribile păcăleli. Tu nu ai senzația că suntem jucați pe degete?

Petre Beraru își curăța concentrat lentilele ochelarilor și răspunse doar după ce și-i puse la loc pe nas. De parcă abia așa, și-ar fi recăpătat prestața necesară.

- Dacă tu susții că laptopul este obiectul cu adevărat important în acel furt...

Scopul lui real. Că pe cale de consecință, tot restul n-a fost decât o manipulare, o tragică înscenare...

- N-am spus chiar așa - se replie Varlam.

- Să admitem că așa a fost. Dar în acest caz, ce s-a întâmplat cu laptopul roșu, după moartea Evei? Ea i l-a dat lui Costin, care trebuia să i-l dea altcuiva? La cine e laptopul ei acum?

Varlam scoase automat din buzunar pachetul de țigări, simți privirea celuiilalt ațintită asupra lui și-l vârî înapoi, frustrat.

- Presupunând că n-a fost un accident, ci Eva trebuia să moară - articulă cu un aer concentrat, de parcă și-ar fi prins din urmă un gând greu de-nghițit chiar și pentru el. Eu aș vrea să știu care a fost de fapt, rolul lui Costin în tot ce s-a petrecut marți noaptea și ce s-a întâmplat cu el, după aceea.

5

Prin rețeaua de telefonie mobilă, se constată că telefonul lui Costin Beltea emisesse ultimul semnal GPS miercuri, puțin după ora prânzului, dintr-o zonă aflată în nord-vestul țării, de unde se putea îndrepta atât spre granița cu Ungaria, cât și spre cea cu Ucraina. ”După cum se putea și răzgândi, rămânând undeva prin țară” – mormăise Varlam, confuz pe drept cuvânt.

Ultimele convorbiri din listingul telefonic le purtase marți seara, cu Eva - la 18h44 și la 20h 57 - iar ultimul SMS era cel trimis în zori, Constanței Beltea. Însă ruta localizată de rețeaua GPS, în intervalul orar care-i interesase pe ei era de-a dreptul dementială. Începuse într-adevăr, în Cartierul de Vest, de unde Costin se îndreptase direct spre casa Martin, unde staționase din jurul orei zece seara, până aproape de ora unu noaptea. Din acest moment, se deplasase mai întâi spre parcul central, intrase pe aleia principală, ajunsese în zona lacului și zăbovise acolo în jur de cinci minute, după care ieșise prin capătul opus, aflat aproape de șoseaua de centură. Ieșise din oraș și parcursese circa 30 de kilometri de șosea națională, înainte de a vira la dreapta, în pădure, unde staționase circa

trei sferturi de oră. Revenise în oraș pe același drum, intrase în Cartierul de Vest și oprise la propria adresă, exact cât să strecoare probabil banii, în cutia poștală. Din Cartierul de Vest revenise înapoi spre casa Martin, trimisese SMS-ul Constanței Beltea și-apoi, în mod ciudat, semnalul telefonului se întrerupsese de parcă i-ar fi fost scoasă bateria. Semnalul revenise la fel de ciudat după patru ore, în jurul orei opt, la o benzinărie din afara orașului și-apoi pe șosea, cu direcția nord-vest, înainte de-a se pierde definitiv în jurul prânzului. Benzinăria aștepta de două zile să-i fie deparată camera de supraveghere, așa că prezența lui Costin Beltea nu fusese înregistrată.

- A umblat ca un bezmetic, toată noaptea - pufni Beraru, consternat.

- Ce a căutat în pădure? - se miră Varlam. Dacă n-am fi găsit cadavrul fetei, aș fi crezut că a îngropat-o acolo.

- Trebuie să localizăm exact, locul în care s-a oprit. Poate a îngropat altceva. Banii, bijuteriile...

- Și el a fugit cu mâinile goale? Nu are sens, Petre. Mai ales că din pădure s-a dus acasă și i-a lăsat banii bătrânei, după care s-a întors la casa Martin, a trimis SMS-ul și și-a decuplat complet telefonul. Eu nu mă-ntreb de ce l-a decuplat, ci de ce a făcut-o abia atunci? Ce s-a întâmplat în cele patru ore care au urmat? Și de ce regăsim din nou semnalul, la benzinărie?

- A evitat în mod deliberat să fie localizat, în cele patru ore - constată Beraru, sec.

- Deliberat, însemnând că restul traseului - parcul, pădurea și celelalte putea fi detectat? Inclusiv drumul spre nord-vestul țării, din cursul dimineții de miercuri?

- Ai avut dreptate - parcă se joacă cineva cu mintea noastră - bombăni Petre Beraru.

- Îl crezi capabil pe Costin Beltea de așa ceva? - întrebă Varlam. Nu începe să-ți miroase a înscenare? Nu spun că Beltea nu e amestecat, dar master mind-ul n-a fost el.

Beraru strânse buzele, fără să răspundă.

- Apropo de localizările GPS - mormăi după o vreme, cu nasul în harta de pe

birou.

Se încruntă și începu să scrie concentrat, aproape febril, împânzind coala cu litere legate între ele prin săgeți de direcție, marcate cu cifre.

- Ne întrebăm de ce s-a zbânțuit toată noaptea și nu ne întrebăm cum a ajuns așa de repede, dintr-o parte într-alta - îi explică lui Varlam. Am notat aici timpul în care a parcurs diferitele distanțe și e evident că băiatul nostru nu s-a deplasat per pedes. A beneficiat de un vehicul, cu viteză mai mare decât a unei biciclete. Viteza pe șosea, spre și dinspre pădure - hai să calculăm... - a fost în medie, de 122 la oră. În oraș, de...47 la oră. Cum ți se pare?

- Asta înseamnă că a dispus de o mașină - făcu Varlam. Cum de nu mi-a sărit în ochi?

- Și mai e ceva ciudat. Timpul în care parcursese la ora zece seara, drumul dintre blocul lui și casa Martin dovedește că a mers pe jos. În mers rapid, dar pe jos. Prin urmare, la ora zece, când a plecat de-acasă, nu dispunea de niciun mijloc de transport rapid. A beneficiat de unul abia la prima plecare de la, sau din casa Martin... Fiindcă noi nu avem încă nicio dovadă, că el ar fi pătruns și în interiorul casei - nici prima oară, nici când a revenit în zori.

- Eva trebuie să fi fost cu el în mașină, când a luat-o spre parc.

Beraru clătină capul, cu ochii mijiți în hârtii:

- A fost, dar depinde cum a fost... Lucia Udrea susține că între momentul accidentului și decesul ei prin înec, a trecut ceva mai mult de o jumătate de oră - spuse.

- Da - pricepu Varlam. Numai că Beltea a stat în parc doar vreun sfert de oră, cu traversarea lui cu tot. Nu avea timp s-o lovească, să aștepte și s-o arunce apoi în lac.

- Asta înseamnă că fata a fost agresată înainte - în interiorul casei, sau în preajma ei.

- În timp ce tatăl dormea dus - aruncă din vârful buzelor Varlam.

- Când Beltea a transportat-o cu mașina în parc, ea nu mai era conștientă. A

aruncat-o în lac și i-a azvârlit poșeta într-un tufiș, tot la derută.

- Din ce în ce mai multe din acțiunile lui îmi par menite doar să ne deruteze. Și te întreb din nou - îl crezi capabil pe Costin Beltea de toate astea?

Petre Beraru răspunse indirect.

- Cum a apărut dintr-odată mașina aceea, la dispoziția lui? Trebuie să fi avut un complice, care l-a condus peste tot întreaga noapte.

- Și-apoi de la benzinărie, până s-a pierdut spre nord?

- De la benzinărie, putea lua o ocazie - spuse Beraru, fără prea multă convingere. Dar mașina cu care s-a deplasat e dovada implicării celei de-a treia persoane. Beltea a avut un complice.

Varlam îl privi lung.

- Și dacă nu găsim nicio dovadă că Beltea ar fi dispus de vreun vehicul și nici că ar fi avut un complice?

Se uitară unul la altul, consternați. Era varianta - ori, ori... Costin Beltea fusese master-mind-ul acțiunii, sau fusese complet nevinovat. Și într-un caz și în altul, cum naiba picase el în afacerea asta?

- Ca să fiu sincer, plimbărețul lui telefon mobil a devenit pentru mine un obiectiv la fel de interesant, precum Costin Beltea însuși - declară Beraru, într-un târziu.

6

- Care sunt datele absolut sigure, lipsite de orice dubiu, pe care le putem lua în considerare până acum? - încercă să puncteze Petre Beraru.

Varlam clipi din ochi, surprins.

- Lipsite de orice dubiu? - repetă și pufni, atins la coarda sensibilă. Mai nimic.

Știm că miercuri după-amiază a fost reclamată dispariția Evei Martin, al cărei cadavru a fost găsit două zile mai târziu, în parc. Suntem siguri de constatările medicului legist, care ne-a schițat un modus operandi, însă nu ne-a ajutat să depistăm și locul unde s-a petrecut agresiunea. Iar locul, ar putea fi cheia cazului. Până la primirea traseului GPS, am fost tentați să credem că fata a fost agresată în parc. Acum, parcul poate fi exclus. Mai știm că prietenul ei, Costin Beltea a dispărut tot în cursul nopții de marți spre miercuri, dar singurele date pe care le avem despre acțiunile lui până miercuri la prânz, se rezumă la traseul stabilit prin rețeaua GPS.

- Traseul telefonului său mobil - punctă criptic Beraru. Altceva, lipsit de orice dubiu?

- Nimic. Relațiile pe care le-am primit de la rudele lor sunt subiective, greu de verificat și în multe privințe, se bat cap în cap. Dar altele nu avem.

- Are vreuna din rude interes, să ne mintă în mod deliberat? Mă refer la un interes major, nu la retușuri materne de imagine.

- Un interes ocult, spune-i pe nume. De fapt, te întrebi dacă a treia persoană implicată nu face parte din anturajul unuia din ei - puse Varlam punctul pe i. Complicele despre care vorbeam.

- Și?

- Dacă este, atunci amestecul lui Costin în toată povestea asta se complică. De ce ar fi fost nevoie de el, în schemă?

- Era țapul ispășitor ideal.

- De acord, dar dacă prin implicarea lui, s-a urmărit de la bun început transformarea în țap ispășitor, atunci moartea Evei a fost premeditată.

Beraru oftă, deprimat. Nu mai putem exclude nicio ipoteză - spunea chinuit mutra lui.

- Ar mai fi un aspect care ne bagă-n ceață - continuă Varlam. Bunica lui Costin mi-a spus că lipsise de-acasă și luni seara, între orele zece și unu. Și luni și marți, a plecat după ce primise un telefon care-l preocupa, cum s-a exprimat bătrâna. Putem cere localizarea GPS a mobilului și pentru luni seara, dar eu sunt sigur de

pe-acum că-l vom găsi pe Costin tot în jurul casei Martin. Urmărea ceva acolo și nu o făcea pe cont propriu. Listingul telefonic arată că și luni și marți, vorbise cu Eva Martin. Ea era la curent cu prezența lui și totuși, asta nu înseamnă că interesele lor coincideau perfect.

- Din câte mi-am dat seama, atașamentul Evei față de el era sincer - spuse Beraru.

- Asta e și impresia mea. Însă e posibil ca în relația lor, el să fi avut și propria agendă ascunsă. Agenda lui sau agenda altcuiva, în care el era doar un pion. Un intermediar... Poate și o momeală, cum ai zis tu. Și până la urmă, singurul țap ispășitor.

Îl întrerupse sunetul telefonului mobil. Aruncă un ochi pe ecran și schiță din buze către Beraru, numele lui Zira.

- Spune, Vlad... Ai reușit ceva?

Ascultă atent câțva timp, aruncând din când în când câte un "îhm" sau "da, da, am reținut", mulțumi și închise.

- A reușit să afle ce anume se află în zona de pădure, indicată de GPS. Sunt cinci cabane construite pe mici zone defrișate ad-hoc. Două dintre ele aparțin unor proprietari cu domiciliul în străinătate, care vin o dată pe an, sau la doi-trei ani o dată, pentru câteva săptămâni. Are numele și adresele lor. O cabană e a profesorului Baciuc, care s-a mutat la Cluj și nu trece pe-acolo decât rar, când are timp. Toate trei sunt practic părăsite, în cea mai mare parte din an. Doar celelalte două aparțin unor VIP-uri locale - Mătuș de la sindicat și Oprea de la DSP, dar ei țin desc chefură pe-acolo și cred că le putem exclude, ca interes.

- Dar primele trei pot fi o ascunzătoare perfectă pentru Costin Beltea - constată Beraru. Asta ar însemna să mergem pe varianta unui complice, care l-a condus în noaptea aceea până acolo. E posibil ca băiatul ăsta să se fi aflat tot timpul sub nasul nostru, Dinule? În fond, cum de nu ne-am gândit la asta, când trăim într-un oraș mărginit de codri deși?

- O să verificăm fiecare proprietate - răspunde Varlam. Deși mă tem de o capcană. De ce n-a scos bateria din telefonul mobil de la început, ci abia la patru dimineața? Și de ce n-a renunțat definitiv la mobilul lui detectabil? De ce și-a reluat semnalul, după ora opt?

- E clar că s-a jucat cu noi. Ne-a invitat să-l căutăm, dar ne-a oferit deliberat două direcții - pădurea, sau șoseaua spre nord-vest. Și totul, numai din jocul traseului GPS, la care era de așteptat să recurgem. O provocare la care am fi apelat și tu și eu, în asemenea situație. Așa ar fi procedat oricare din noi, cei ce știm cum merg treburile.

Fusese și autoironie și ușor sarcasm, în tonul lui Beraru. Trebuia să-l cunoști așa ca Varlam, ca să prinzi miezul ultimei fraze.

- Dacă Beltea s-a ascuns într-o cabană din pădure, atunci cel ce a revenit în oraș a fost complicele lui. Deliberat sau nu, complicele a comis o greșală - a scos bateria din mobil, pentru numai patru ore. E de presupus că doar mișcările din cele patru ore nu trebuiau detectate cu nici un chip? - întrebă retoric Varlam. Fiind pur și simplu forțat de împrejurări să repună telefonul în funcțiune dimineața, pentru a sugera fuga lui Costin spre graniță.

- Așa e, dar nu uita că la ora patru, înainte de dispariția semnalului, mobilul se afla din nou în preajma casei Martin. Ce-ți spune asta? - zâmbi ușor Beraru.

- Că abia în momentul în care a folosit telefonul lui Costin, pentru a-i trimite sms-ul bunicii lui, complicele și-a amintit de detecția prin GPS.

- Exact. A intrat în panică și a scos bateria, dar era prea târziu - traseul din timpul nopții fusese deja înregistrat, inclusiv revenirea inexplicabilă spre casa Martin. A încercat să repare greșeala ceva mai târziu, când semnalul a reapărut pe șosea, spre nord-vest. Cine știe în ce vehicul reușise să strecoare mobilul, în timp ce se afla la benzinărie. Dar a supralicitat și mai rău a atras atenția. O mișcare nu prea inteligentă, care dovedește pentru a câta oară că oricât ai premedita o faptă, tot îți scapă ceva. Norocul nostru!

- Asta însemnând că de fapt, Costin Beltea nu a părăsit niciodată zona? - se întrebă Varlam. S-ar putea ascunde de-atâta vreme, într-una din cabane?

Beraru duse mâinile la față și-și masă dur fălcile, brusc încărcat de energie.

- M-am săturat să ne tot ascundem după deget, Dinule. O să-l convoc oficial pe Alexandru Martin. E timpul să avem o discuție serioasă despre somnul în care era scufundat domnul avocat, în noaptea aceea. Tu încearcă să vezi dacă mai poți obține ceva de la Maura - îi ceru lui Varlam. Știu cât e de greu abordabilă, dar poate și-a amintit de ceva, poate a descoperit vreo inadvertență pe undeva...

- Dacă vrei să-l căutăm pe Costin Beltea în pădure, avem nevoie de oameni - îl avertiză Varlam. Ar fi bine ca acțiunea să se desfășoare simultan în cele trei cabane nelocuite și să încercuim pe cât posibil, zona. Dacă pătrundem în fiecare cabană pe rând, ar putea prinde de veste și s-ar putea face din nou nevăzut.

- O să solicit tot ce ne trebuie - fu de acord Beraru. O să mă ocup de toate, mâine la prima oră.

Într-adevăr, Petre Beraru se ocupă de toate astea la prima oră a dimineții, iar în ora următoare fu convocat cu dosarul, la prorurorul șef adjunct, Coriolan Cociș. Reveni plouat în biroul lui, unde apărură după o vreme și Dinu Varlam, cu fața congestionată de nervi.

- Acum douăzeci de minute m-a chemat Șefu'Mare să-mi ardă un perdaf profilactic: să nu cumva să hărțuiesc familia Martin, să nu mai umblu după cai vezi pe pereți, să mă concentrez asupra lui Costin Beltea - gesticulă Varlam nervos. Asta și vrem să facem - i-am replicat. Credem că se ascunde în pădure și... Nici nu m-a lăsat să continui, a luat pur și simplu foc și mi-a interzis categoric să căutăm în "viluțele unor oameni cumsecade". A ținut-o așa, minute în șir. Era clar că nu știa despre ce vorbește, e total aerian în dosar, dar urma indicații de sus. De unde mama dracului le primise? De la Cociș?

- În mod sigur - răspunse otrăvit Beraru. Probabil că imediat ce-am ieșit eu de la el, s-a grăbit să-l avertizeze pe șeful tău, să nu te scape din frâu. Martin e în campanie electorală și trebuie să evităm orice ar putea dăuna imaginii lui imaculate. Nici nu se pune problema convocării la parchet. Presa ar afla imediat.

- Și-atunci?

- Am mâinile legate - îl anunță Beraru negru de supărare, deși încerca să-și păstreze calmul. Mi-a cerut dosarul și a decis că toate ipotezele noastre sunt simple speculații, fără niciun suport. Nici vorbă să-mi permită să caut prin pădure, sau să scotocesc puțin prin viața domnului avocat Martin. Parcă-i pusesem foc sub fund, așa a sărit în sus. În trei zile, mi-a cerut un raport complet și exclusiv, asupra lui Costin Beltea - declarații de martori, tot tacâmul. Cociș a decis deja că Beltea e ucigașul Evei, iar mobilul crimei a fost jaful. Punct. Eu trebuie să-i demonstrez ipoteza. Din traseul GPS nu-l interesează decât... ai ghicit, semnalul de după ora opt dimineața, de la benzinărie spre nord. Consideră că până acum, mi-am pierdut vremea culegând potcoave de cai morți.

- Și ce facem?

- E inadmisibil - continuă Beraru, fără să-l audă. Se amesteca și până acum în dosare, dar la omoruri nu-și prea băga nasul, sau o făcea cu diplomatie. Era interesat de spețele în care era și Martin, acolo erau mizele mari... Însă azi-dimineață, parcă își pierduse mințile. Nu am voie să-i aduc nici cel mai mic prejudiciu de imagine lui Alexandru Martin. Mă gândesc să mă recuz și să-i las lui dosarul.

- Și ce câștigi? - sări Varlam. Eu ce fac singur? În doi, poate reușim să-l mai fentăm.

Beraru ridică ochii spre el și oftă:

- Deocamdată, aș vrea să se ocupe Zira de anturajul lui Costin Beltea - vecini, colegi de muncă, foști colegi de școală... Să-i ia cu binișorul și să-i tragă de limbă, cum știe el. Să-i demonstrez lui Cociș că am cerut toate informațiile posibile despre "ucigaș".. Între timp, o să văd cum mă mai orientez. Pe Cociș e greu să-l fenteze cineva. Mai ales că acum e avizat și stă cu ochii și pe mine și pe tine.

PARTEA A PATRA

Vladimir Zira începuse periplul prin anturajul lui Costin Beltea, încă de vineri după prânz, cu patronul micii antreprize de construcții a cărei adresă, Varlam o primise de la avocatul Martin. Omul îl invită în simulacrul lui de birou și cel puțin aparent, nu manifestă niciun fel de reticență. Dimpotrivă, mărturisi că era foarte îngrijorat în privința lui Costin, care nu fusese pentru el un simplu angajat. Îi era nepot din partea nevesti-si și pe deasupra, îi era și fin de botez. Se angajase în fața Constanței Beltea să aibă grijă de el, ca de propriul copil și până acum, considera că se ținuse de cuvânt. Drept că nici nu fusese greu, fiindcă băiatul nu-i dăduse niciun fel de bătaie de cap.

- Băiatul ăsta are un singur cusur, că e prea serios pentru vârsta lui - spuse. Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu el și unde a dispărut așa, de pe-o zi pe alta. Nu e în firea lui să ne facă una ca asta. Mi-e frică să nu i se fi întâmplat o nenorocire.

Îi demonștră lui Zira că tânărul fusese angajat de la bun început cu carte de muncă și într-un an de zile, nu avusese nici măcar o absență, motivată sau nu.

- Cum v-am spus, bunică-sa mi-e un fel de verișoară din partea nevesti-mi. Femeie cumsecade. Pâinea lui Dumnezeu. Îl știu pe Costin de prunc, de când curviștina de mă-sa... Dar sigur că nu asta vă interesează.

- M-ar putea interesa, dacă dvs. credeți că el s-ar putea adăposti acum, la ea.

- La ea, unde?... Mai știe cineva pe unde e, sau dacă mai trăiește? - pufni omul cu năduf. Costin o fi știind-o din poze, de când era mică. Avea 14 - 15 ani când l-a făcut, l-a pus în poala mă-sii și a plecat în lume. Era de vârsta fetei - asta, care a fost omorâtă. Că acum îmi dau seama ce coincidență. Zira nu reacționează, așa că omul încheie ritos: Nici vorbă să fie la mă-sa.

- Și-atunci, unde poate fi? Evident că se ascunde undeva.

- N-am idee - recunosc patronul. Și nu înțeleg de ce s-ar ascunde. Ce s-a întâmplat cu el, ce-a fost în mintea lui, să plece noaptea de-acasă și să dispară pur și simplu... Și îl cunosc bine, a crescut sub ochii mei, că de-aia l-am și ținut

pe lângă mine. A mai lucrat pe-aici în vacanțe, cât era elev, că era vârf de sezon la noi și făcea și el un ban. Așa că atunci când l-am angajat, nu era chiar începător și de-aia nici nu i-am dat salariu ca la necalificați. Nici nu l-am protejat, că-mi săreau ăilalți în cap, muncea cot la cot cu toată lumea și câștiga destul de bine, după cum vedeți. Bunică-sa mi-a spus că-i ducea toți banii acasă. Bun copil! De-ar fi și băieții mei ca el... Dar pe-ai mei i-a învățat nevastă-mea rău. Filfizoni de mahala ai făcut din ei, așa-i spun, nu e zi să nu ne certăm din cauza lor. Stau la mine pe casă-masă și nici pe lângă șantier nu-i vezi, ca să nu-și murdărească pantofii.

- Costin a manifestat recent intenția de a-și căuta de lucru, prin afara țării?

- Față de mine, niciodată. Și m-aș mira, dom' comisar. Spun sincer că nu cred. Era foarte legat de bună-sa, că tot ca s-o ajute pe ea s-a lăsat și de școală. Mare păcat, că spre deosebire de-ai mei, care aveau de toate dar nu i-a tras așa la carte, lui Costin îi plăcea să învețe. Și pe de altă parte, îi plăcea breasla asta a noastră. Construcțiile. Avea cap, simțea meseria, nu trebuia să-i explici de două ori. Visa să facă facultatea, că mai și râdeam și ziceam că într-o bună zi, o să-mi fie șef. N-avea el gânduri de plecare prin străini. Și-apoi, numai ce se-nscrisese la un curs de calificare de-astea cu fonduri europene și dăduse deja vreun milion, dacă nu mai mult.

- De ce, dacă sunt din fonduri europene? – făcu Zira.

- Păi, zice că nu cursul costă, că pentru el dau bani europenii, dar românul tot găsește el ceva să te tapeze. Măcar scaunul de sub fund și tot nu e cuprins în programul ăla, iar scaunul costă, nu se-ncurcă... Zice că-i gratis, dar până la sfârșit lași la ei câteva milioane.

- Și când s-a înscris Costin la curs?

- Luna asta, din câte-mi aduc aminte - răspunse patronul. Nu cred că ar fi plătit, dacă ar fi avut vreun gând de plecare, că la ei fiecare leuț conta. Eu cred că s-a întâmplat ceva, de-a șters-o el așa și a lăsat-o și pe bunică-sa de izbeliște. Am trecut cu nevastă-mea pe la ea, aseară târziu, să vedem dacă are nevoie de ceva și am găsit-o supărată și plânsă, vai de ea...

- Pe fata avocatului Martin o știați? – întreabă Zira.

- Eu n-am văzut-o niciodată. O știu doar pe ailaltă, coafeza... Cu care se ține

Costin de multișor, deși eu i-am spus – mă, băiete, ai grijă ce faci, că dacă de când o iei, muierea are limba ascuțită... Ori i-o retezi, ori i-o smulgi. Ori tu, ori ea, altă cale n-ai, bărbate, să fie clar! Dar de fetiță, ca să fiu sincer, eu am aflat abia după ce a dispărut și m-am trezit cu părinții ei aici, că-mi cer socoteală. Tatăl e... știți, nu? Vlad Zira dădu din cap că știe, iar el continuă: Dar atunci chiar nu auzisem nimic de ea și le-am spus cinstit că n-am habar. Abia azi-dimineață, când s-a auzit că a fost găsită moartă, a început să circule un zvon pe șantier, cum că între ea și Costin ar fi fost "ceva". Dar când am vrut să aflăm de la ei mai mult, toți au dat din colț în colț, că niciunul nu știe nimic sigur, că n-au văzut-o niciodată pe fată cu Costin...

- Dar zvonul că ar fi fost împreună, de la cine a pornit? - fu Zira curios.

- Păi, asta m-am întrebat și eu - replică patronul - dar niciunul nu recunoaște. Le-am și spus - mă, dacă știți ceva, atunci vorbiți la poliție, nu umblați cu bârfa, ca muierile. Dar eu nici nu pun mare bază pe povestea asta. Dacă s-au cunoscut, s-or fi cunoscut din școală, de pe vremea-n care Costin era elev. De unde și până unde să se îmbârlige el, cu fata avocatului?

După ce petrecu alte două ore trăgând de limbă pe unul și pe altul, Vladimir Zira se întoarse la sediu destul de nedumerit. Cineva remarcase, într-adevăr, că nepotul patronului era prea taciturn și retras pentru vârsta lui, dar altcineva replicase că așa era felul băiatului, să nu dea din gură ca o moară stricată, ca alții. Mica altercație se opri aici, iar Zira fusese nevoit să admită că una peste alta, suspectul lor de crimă era portretul perfect al angajatului lunii.

2

Cu Ducu și Marian, cei doi amici din liceu despre care pomenise bunica lui Costin, urma să se întâlnească sâmbătă, mai pe după-amiază. Băieții învățau pentru bac și facultate, erau de acord să-și rupă din timp ca să stea de vorbă cu el, dar n-aveau vreme de pierdut prin birourile poliției. Mă rog, exprimarea fusese ceva mai delicată, dar cam asta însemna și sincer vorbind, era o variantă care-l avantaja chiar și pe Zira. Cei doi locuiau la mică depărtare unul de altul, în zona domnească a Cartierului de Vest și fuseseră colegi de clasă cu Beltea, la

Liceul de Informatică. De fapt, fuseseră colegi toți trei, din clasa întâia până într-a unsprezecea.

La început, Ducu Popa nu prea avu chef de vorbă, dar nu fiindcă ar fi avut ceva de ascuns, își dădu Zira seama. Pur și simplu, nu mai știa mare lucru despre Costin și parcă nici nu-i făcea plăcere să-și amintească de el. Pierduseră legătura. Din câte știa, pe vremuri Costin nu se afișase în companii dubioase, nu consumase alcool și droguri, dar nu punea mâna în foc pentru ceea ce de venise el între timp. Ducu nu punea mâna în foc decât pentru el însuși, restul fiecare pe contul lui.

Violent sau scandalagiu?... Nu putea spune că era cu adevărat scandalagiu, dar violent, oho! Își aminti de exemplu, că se bătuse odată cu un mocofan, când erau prin clasa a noua, de-l vârâse pe nenorocit în spital. Părinții mocofanului depuseseră plângere împotriva lui, dar din motive de neînțeles, își retrăseseră în aceeași zi plângerea și Costin scăpase basma-curată.

- Avea ceva ascuns în firea lui. Ceva de care alții nu-și dădeau seama - aruncă, fără alte explicații.

Pe Eva, fata cu părul roșu, el o știa din vedere. Toată lumea o știa datorită părului roșu, că altfel nu ieșea în evidență cu nimic. O răsfățată, era fata lui Martin, ăsta care candidează acum la CJ și se dă toată ziua în stambă la televizor. Dacă avea motiv s-o creadă răsfățată?... Nu în mod deosebit, dar fetele astea de bani gata erau toate pline de fițe, încă de mici. De ce s-o fi încurcat tocmai cu Beltea, când putea alege pe unul mai de soi?... Ducu filozofă în treacăt și-l lăsa pe polițist să se prindă singur, dacă era vreun răspuns. Până la urmă, explică pe înțeles și natura relațiilor dintre el și Costin:

- Eram mai tot timpul împreună când eram mai mici, fiindcă vă spun sincer – maică-sa, mai exact bunică-sa care-l creștea, a fost menajera noastră. Venea de 2-3 ori pe săptămână să ne facă toată gospodăria. Și pe chestia asta, maică-mea mă obliga să mă port frumos cu copilul ei, că așa se cuvenea. Și așa am ținut-o, până ce el s-a retras de la școală. Dar după asta, poate să ne mai fi întâlnit întâmplător pe stradă, altfel n-am mai avut de-a face cu el.

- Te miră faptul că a dispărut de-acasă?

Ducu ridică indiferent din umeri:

- Oarecum... Așa, nu pot afirma că era un derbedeu, sau un pierde-vară. Că dacă ar fi fost, nici măică-mea nu m-ar fi obligat să umblu cu el. Dar dacă a avut vreun amestec în moartea lui Foxy, atunci se explică.

- Foxy e Eva?

- Da, așa-i spunea toată școala, fiindcă era roșcată.

- După părerea ta, Costin putea fi amestecat în moartea ei? Sau o putea omorî chiar el?

- De unde să știu... Habar n-am! Dar dacă a făcut-o, atunci nu e de mirare că se ascunde.

- Ai idee unde s-ar putea ascunde? Aveau rude apropiate?

- Din câte îmi amintesc, nu aveau pe nimeni mai apropiat. O mătușă și un unchi, parcă... Până pe la vreo 12-13 ani, venea cu mine vara la bunici, la Mangalia. Când am mai crescut, de pe la 14 ani, el a început să muncească în vacanțe pe șantierul unui unchi de-al lui, așa că nu s-a mai ținut de capul meu.

- Bunica lui vă mai face curățenie?

- De când s-a pensionat bunica mea, ne face ea gospodăria, așa că tanti Beltea vine doar s-o ajute la curățenia mare.

În timp ce se îndrepta spre blocul lui Marian Simu, Zira se întrebă dacă tanti Beltea întreținuse în restul săptămânii, și gospodăria lor. Se dovedi că nu.

- Ducu mi-a telefonat azi-dimineață, să-mi spună că treceți pe la el. Marian făcu un gest a lehamite: Îl cunosc de când eram mici. Nu luați în seamă ce v-a spus, era gelos pe Costin.

- Dar ce crezi tu că mi-a spus?

- Sunt sigur că l-a vorbit de rău. Abia aștepta să o facă.

- Dar de ce?

- Fiindcă ăsta-i Ducu. Bârfește pe toată lumea, numai el e frumos și deștept. Însă

pe Costin are pică de când îl știu. Mai nou îi stătea-n gât, din cauză de Foxy. Eva cu părul roșu.

- O plăcea și Ducu?

- Eu cred că nici n-o observase, până ce ea nu s-a împrietenit cu Costin. Orice ar fi avut Costin, Ducu voia și el. A fost exact pe dos de cum te-ai fi așteptat - fiul stăpânei îl invidia pe cel al menajerei. Sunt convins că v-a spus că tanti Beltea le făcea menajul.

- Știați și voi, la școală?

- Avea grijă Ducu s-o spună superior, când se ivea ocazia. Dar pe Costin nu-l deranja. Nu-i era rușine cu bunică-sa și nici n-avea de ce. Costin e foarte orgolios de felul lui. Ca toți băieții mai săraci...

- Am auzit că totuși, era cam bățăuș – încercă Zira.

Marian râse mânzește:

- V-a spus-o Ducu și pe asta?... O singură dată l-a bătut pe un coleg de clasă, când eram printr-a noua. Un cretin.

- Dar l-a băgat în spital pe "cretin", din câte-am înțeles.

- Ei, l-a băgat în spital... I-a curs puțin sânge din nas și i s-a umflat gura cât o roșie coaptă. N-a stat internat deloc, l-au pansat și l-au trimis acasă. Dar v-a spus Ducu și că părinții l-au obligat să-i ceară iertare el, lui Costin?... Așa a fost! O făcuse pe mama lui Costin curvă, iar pe el, bastard, că nici nu știe cine e taică-său, că e făcut pe centură și chestii din astea. Și eu i-aș fi rupt gura, să știți, iar părinții cretinului erau oameni corecți. În afară de Ducu, toată clasa a fost atunci de partea lui Costin. Până și diriga a preferat s-o lase moartă.

- Ce-mi poți spune de legătura dintre Costin și Eva Martin?

- Nu știu dacă a fost cu adevărat o legătură. La un moment-dat, s-a zvonit prin școală că "prințesa avocatului Martin" ar fi fost văzută cu "șantieristul" Costin Beltea. Mai ales fetele vorbeau ca despre Frumoasa și Bestia, știți... Niște găște! Noi nu am făcut decât atunci legătura între Foxy și Alexandru Martin, fiindcă majoritatea nici nu știam cum o cheamă pe puștoaica roșcată. Ieșea în evidență,

acesta e adevărul, dar numai datorită culorii părului, nu fiindcă ar fi fost cine știe ce frumusețe. Era o fetiță drăguță, liniștită, foarte bine crecută... Și foarte timidă. Se înroșea, dacă un băiat mai mare intra în vorbă cu ea. Nu spun că nu era frumoasă... Era mai ales grațioasă, știți, avea un mers ca al balerinelor... Dar era foarte necoaptă, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Trebuia să mai crească vreo 2-3 ani, ca să te poți gândi la ea... ”altfel”.

- Înțeleg ce vrei să spui.

- Se deosebea de alte fete. Chiar și prin clasa ei, puștoaicele sunt mult mai bine făcute și mai sexy. Și vă spun sincer că ele sunt cele care-ți aruncă niște ochede ție, băiat dintr-a doi'spea, de rămâi căscat. Le bâzâie hormonii de la 12 ani...

- Mda – făcu Zira, cu gândul la hormonii fiică-sii, puștoaică de gimnaziu plină de personalitate. Nu l-ai întrebat pe Costin, ce era între ei?

- L-am întrebat dacă s-a despărțit de Dorica și mi-a spus că nici vorbă. Și-atunci, l-am întrebat ce e cu asta mică, iar el m-a întrebat de unde știu de ea. I-am spus că fufe de din școală trângănesc pe seama lor și-atunci, a recunoscut că sunt amici, dar nu e vorba de amor.

- Dar despre ce?

- Jur că nu mi-a spus. Nici eu n-am insistat, așa că nu știu. Nici nu eram teribil de curios, mi-am zis că dacă e ceva de spus, o să-mi spună el singur, când o vrea. Eu am rămas foarte bun prieten cu el, dar ne vedem mult mai rar, fiindcă așa e situația. Mi-a părut rău când a renunțat la școală, însă știam de ce a făcut-o, așa că într-un fel, a crescut în ochii mei după asta. Mama mea îl adoră. De câte ori îi enervez cu ceva, ai mei mi-l dau de exemplu pe Costin. Marian scutură capul, mai mult neîncrezător și năuc, decât trist. Am fost șocat ieri, când am aflat de Foxy. Mi se taie filmul când mă gândesc că a murit și mai ales, cum a murit. Înecat în lac. Parcă nici nu-mi vine să cred... Nu-mi intră în cap că poate fi adevărat.

- De la cine ai aflat și când, despre moartea ei?

- Ieri seara, de la Ducu. Tot de la el am aflat că a dispărut de-acasă Costin. Era foarte satisfăcut, numai că nu striga ”ți-am spus eu că e soi rău!”... O jigodie. De-aseară, eu l-am tot căutat pe Costin la telefon, dar îl ține închis. M-am gândit că o fi având nevoie de ceva.

- L-ai fi ajutat, chiar dacă știai că e fugar?

Marian ridică ochii, apoi îi lăsă în jos și strânse buzele, fără să răspundă.

- L-ai fi ajutat? - insistă Zira.

- Da, l-aș fi ajutat, fiindcă nici în ruptul capului nu cred să aibă vreun amestec în moartea lui Foxy. Îl cunosc de când mă știu. Garantez pentru el, ca pentru mine.

- Nu știi că nu e bine să garantezi pentru alții? - zâmbi părintește Zira.

- Păi, nu garantez nici eu pentru oricine. Dar dacă nici în cel mai bun prieten nu ai încredere, atunci mai bine-ți faci colibă-n pădure și trăiești cu lupii...

Zira clătină capul gânditor, continuând să zâmbească. Era greu să nu-ți placă băiatul ăsta. Admise în sinea lui că mai mult chiar decât unchiul constructor, Marian reușise să-i creeze lui Costin, o imagine neașteptat de favorabilă. Aproape idilică, fir-ar să fie.

3

Luni, când Zira intră pe holul inspectoratului, ofițerul de serviciu îl anunță că-l așteaptă cineva, la sediul lor de la etajul doi. Varlam ieșise cu zece minute mai devreme și lăsase vorbă că individul refuzase să discute cu altcineva decât comisarul Zira, așa că-l lăsase să aștepte sus, pe coridor. Zira își aminti vag figura lui, fiindcă trăsese o bluză obișnuită peste salopeta de șantierist și se înfățișase așa, cu pantofii murdari de moloz. Sâmbătă fusese doar un anonim, în grupul de constructori cu care stătuse de vorbă, fără să afle mare lucru.

- Nu v-am reținut numele - spuse, întinzându-i mâna.

- Ilici Tudora. În buletin sunt trecut Vladimir Ilici, că așa a vrut tata. Dar eu l-am scurtat, că și-așa se uită lumea câș la mine. Pe vremea aia, tata spera ca numele să mă tragă-n sus. Dar uite că s-au schimbat timpurile și acu' mă trage-n jos.

Omul părea un mucalit, Zira zâmbi cu o mimică gen asta-i viața și-i arătă

scaunul din fața biroului.

- N-am vrut să știe nici băieții, nici patronul că stau de vorbă cu dvs. – se justifică Ilici Tudora, în timp ce se așeza pe marginea scaunului, ținând spatele drept. Dar n-am mult timp, am zis că mă doare măseaua și m-am învoit pentru două ore. Acuși trebuie să mă întorc.

Zira îl întrebă dacă are ceva împotrivă să înregistreze convorbirea. În principiu omul nu avea, că n-avea de să se ferească, dar prefera să nu... Așa că Zira făcu un semn cu mâna – nicio supărare! – luă de pe masă reportofonul, îl vârî în sertarul de sus pe care-l lăsă întredeschis și dădu drumul discret, la înregistrare.

- Uitați care-i treaba. La șantier, dacă așa au zis toți, v-am spus și eu că n-o văzusem niciodată pe fată cu Costin. Fetița cu părul roșu... Dar nu era chiar adevărat. Adevărul e că mi-a fost teamă să mă amestec, când am văzut cu cine avem de-a face. Și cred că și altora le-a fost la fel.

- Adică?

- Miercuri, prima zi în care Costin Beltea n-a mai venit la serviciu, au apărut din senin, părinții fetei. Mai spre sfârșitul zilei, pe după-masă, așa...

- Și? - insistă Zira, fiindcă bărbatul făcea pauze lungi, pline de gravitate.

- Ne-au întrebat ce știm de fata lor și de Costin, tatăl ne-a amenințat, a strigat la patron că-i desființează șandramaua dacă știe ceva și nu spune. Din câte am priceput noi, că nu ne-a spus direct, credeau că fata lor fugise de-acasă cu Beltea. Mai bine-zis, că el a răpit-o și să-i spunem noi unde a dus-o. Vorbe de om supărat, până la un punct l-am înțeles, că suntem și noi părinți. A strigat, ne-a făcut în fel și chip, deși șeful a tot încercat să-i explice că n-aveam nici în clin nici în mână cu necazul lui. Ni se cam făcuse frică la toți, chiar și patronul se albise la față, că l-am recunoscut imediat pe domnul acela. Îl tot vedem la televizor, își face campanie cu toți mahării de la partid. Clar că are puterea în mână. Dacă vrea să desființeze șandramaua, o desființează, asta-i lege. Îți trimite în control pe cine trebuie și te termină, doar știm cum merg lucrurile. Că ne-am și gândit, după ce au plecat, oare ce l-o fi apucat pe Costin să se încurce tocmai cu fata ăstuia?!... Chelului i-a trebuit tichie de mărgăritar. Atunci nici nu ne-a trecut prin cap că ar putea fi moartă.

- Credeți că Beltea ar putea fi vinovat de moartea ei?

Vladiir Ilici Tudora făcu o mutră ambiguă.

- Păi, până acum n-aş fi zis. Dar parcă poţi pune mâna-n foc, pentru altul? Poţi şti ce e-n mintea lui? Că eu nici ce coace mintea nevesti-mi nu sunt sigur, că de-a copiilor, ce să mai spun... Aşa că să mă iertaţi, eu nu pun mâna-n foc nici pentru Beltea, nici pentru altcineva. Mai ales că nici nu l-am cunoscut prea bine. Cred că niciunul din noi nu l-a cunoscut. Se ţinea cam deoparte. Era mai tăcut. Părea băiat bun, trăgea la muncă, nu se ferea, nu supăra pe nimeni, dar dincolo de poarta şantierului, nimeni nu-i ţinea socoteala şi nu ştia ce-nvârte..

- Da, aşa e - admise Zira bonom.

- Şi tocmai de-aia m-am gândit că e de datoria mea să vin şi să vă spun tot adevărul. Pe care nu l-am spus părinţilor fetei. Că am şi eu trei fete şi ferească Dumnezeu!

- Să vă trăiască fetele! Şi care e adevărul?

Omul nu se lăsă întrerupt şi nu ieşi din ritm.

- Am cinci copii, din care patru sunt fete... Băiatul e al mai mic. Toţi pe capul meu, inclusiv a mare care-i măritată cu un puturos. Şi are şi un băiat de trei ani, făcut cu el. De ăsta mic mi se rupe sufletul, că n-are nicio vină, altfel i-aş da afară din casă şi pe mă-sa şi pe tat-su, să mai stea şi pe la cuscru-meu. Puturos şi ăla, că are gineri-miu cu cine semăna.

Zira scoase o mică exclamaţie, ceva între compătimire şi solidaritate masculină, cum numai el era în stare. Iar omul se simţi încurajat.

- E greu, dom'comisar . Greu să câştigi pâine pentru atâtea copii, să-i ții la şcoală, să-i faci oameni... Mai ales în ziua de azi.

- Ştiu.

Vladimir Ilici Tudora se opri, aruncă ochii la Zira, apoi la mâinile-nclăştate între genunchi.

- Greu – repetă încurcat. Orice ban e binevenit.

Zira clipi nedumerit, fără să răspundă. Începea să intuiască ce urmează.

- Nu dați o recompensă, ceva, pentru informații? Că auzisem că se dau dacă-ți faci datoria de cetățean și vii de bună voie.

- Îmi pare rău – făcu Zira și adoptă un aer dezolat. Cu bugetul de azi al poliției... N-avem de unde. Îmi pare rău. Datoria de cetățean e... datorie, nu-i așa!

Omul dădu din cap, resemnat în pagubă. Se cam codea, așa că Zira nu așteptă să se răzgândească.

- În cazul în care nu-mi spui pentru ce ai venit, voi fi obligat – obligat cu tot regretul, crede-mă! – să te învinuiesc de obstrucționarea justiției. Așa se întâmplă când ascunzi unui ofițer anchetator, informațiile pe care le deții despre un posibil caz de crimă. Legea-i lege, n-am ce face!

Omul oftă și ridică din umeri. Avea niște ochi șireți pe o mutră umilă, probabil că paragraful de lege nu-l impresionase câtuși de puțin, dar de vreme ce nu era rost de vreun ban, nu strica să se pună bine cu Organele. La o adică, îl puteau avea în vedere pentru o colaborare pe termen lung. Că nici pe șantierul ăla nu erau toate în regulă, dacă și-ar da el drumul la gură...

- Uitați cum stă treaba - reformulă, după ce aruncă o privire pe ceasul de la mână. Eu am văzut-o pe fetița aia cu părul roșu, săptămâna ailaltă, vineri, după prânz. Lucram doar eu și Costin la fațadă, când ne-am trezit cu ea la doi pași, sub schelă. N-o observasem când a intrat pe șantier. Costin parcă s-a speriat când a văzut-o, mi-a făcut semn să-l aștept și a sărit de pe scară, drept în fața ei. ”Ți-am spus să nu vii după mine, pe-aici” – i-a spus. ”Te-am tot sunat și nu mi-ai răspuns la telefon” – s-a plâns ea, iar Costin a scos mobilul din buzunar și a controlat. ”O fi fost zgomot și n-am auzit. S-a întâmplat ceva?” a întrebat-o, iar fata doar că n-a dat în lacrimi: ”Trebuia să vorbesc cu tine, ca să-ți faci timp. Mi-a spus mama că luni...” Doar atât am mai auzit, clar: ”Mi-a spus mama că luni...” Costin o luase pe după umeri și o ducea spre poartă, așa că n-am mai auzit bine ce era cu mama – că se interesează, sau...

- Sau se internează? – sugeră Zira.

- Poate. Poate să fi spus și că se internează. Oricum, ceva cu ”i...ează”.

- Altceva?

- Asta a fost tot. Au ajuns la ieșire, am văzut că fata s-a ridicat pe vârfuri și l-a

pupat pe obraz, iar Costin i-a făcut așa, un gest cu degetele prin păr – ca și când ar fi dojenit-o în glumă. Imediat după asta, fata a plecat, iar Costin s-a întors la lucru. Era cam îngândurat, parcă se posomorâse. L-am întrebat dacă are necazuri și mi-a spus că nu, nu el are...

Zira se aplecă în față, ca să audă mai bine.

- Că "nu el are"...? – accentuă.

- Da, chiar așa. De unde, m-am gândit că fata o fi având necazuri, sau maică-sa. Nu era prea vorbăreț, nici eu nu sunt de felul meu, așa că am lăsat-o baltă și ne-am văzut amândoi de treabă. Asta a fost tot.

- A fost singura dată, când ai văzut fata pe șantier?

- O mai văzusem o dată. Acum vreo lună... Fuseserăm plecați trei săptămâni cu o lucrare și numai ce ne întorsesem acasă. Era tot așa, pe la prânz, când fata a apărut din senin pe șantier, dar în ziua aia, Costin n-a certat-o că venise, părea foarte bucuros s-o vadă. A ridicat-o în brațe și-a rotit-o. Cum faci cu copiii, știți... Era micuță și slăbuță, o puteai ridica într-o mână. Parcă o văd și-acum, cu părul ei roșu în vânt, cum râdea de tare în timp ce el se rotea cu ea și-i repeta "La mulți ani, la mulți ani!". O fi fost ziua ei... Era chiar ca un copil. Am stat toți și ne-am uitat la ei. După ce a lăsat-o jos, au vorbit câteva cuvinte și fata a plecat. Și prima și a doua oară, avea un rucsăcel în spate și era îmbrăcată foarte cuminte, nu ca fetele de azi. Probabil că venea de la școală.

- Ești tată de fete, deci ai ochiul format - îl flată Zira. Așa, între noi doi - ce fel de relație crezi că era între ei?

Ochii omului se pierdură câteva momente, fără nicio țință, ca atunci când scormonești prin ceva aduceri aminte. În realitate, se-ntreba cât de cinstit să fie și dacă n-ar pica bine câteva înflorituri. Dar dacă tot nu-l plăteau, decise să nu-și mai bată capul.

- Nu știu ce o fi fost în mintea fetișcanei, dom' comisar - mărturisi deschis. Dar Costin nu se purta ca un iubit... Puteai zice că e fratele ei mai mare. Asta e ce am văzut, cel puțin din partea lui.

- Și din partea ei?

- Păi, din partea ei, nu prea știu ce să spun. Că mă gândesc logic - de ce îl căuta ea pe Costin, dacă nu erau rude, dacă părinții nu erau de acord cu el... De ce se țin scai fetele de vârsta ei, după un băiat cu atâția ani mai mare?

Șantieristul pusese punctul pe i - de ce oare îl căuta Eva pe Costin, cu atâta insistență?

Zira îi mulțumi pentru relatare, îi făcu un ness din borcanul lui Varlam, îi turnă și un pahar cu apă călâie și împărți cu el ce mai rămăsese dintr-un pachet de biscuiți, cu cremă de portocale mirosind ușor a rânced. Iar omul se simți onorat – la vremuri de criză, tratații de criză...

4

Luni, Varlam își petrecu o parte din dimineață la Liceul de Informatică, încercând să stea de vorbă cu profesori și colegi de-ai Evei, dar dincolo de stupoare și părere de rău, nu obținu nimic notabil. Relația dintre Foxy și Costin fusese mai mult un zvon, nimeni nu-și amintea să-i fi văzut împreună și nimeni nu știa ceva concret, la prima mână. Un cancan pentru pauza mare de vineri, prea puțin succulent ca să mai țină peste week-end. Varlam avu senzația că în realitate, se fereau să vorbească și se întrebă dacă înțelegerea tacită dintr-un grup de adolescenți putea fi legată de figura publică a tatălui Evei. Dacă influența lui Martin putea ajunge la un asemenea nivel. Doar diriginta clasei acceptă să stea de vorbă cu el pe îndelete, se nimeri să aibă o fereastră în program și se putură retrage în laboratorul de chimie, ca să nu fie deranjați. Doamna Ilea era o femeie în vârstă, destul de înaltă, genul voinic-osos, cu părul cărunț nevopsit, nemachiată, cu ținută decentă, foarte sobră. Nu ascundea faptul că tragedia petrecută cu eleva ei o marcase profund.

- Eva a fost genul de copil model, din toate punctele de vedere. E adevărat că spre sfârșitul anului trecut, s-a mai schimbat puțin. N-a fost ceva treptat, ci aproape de pe o zi pe alta, iar eu personal am considerat-o ca o reacție firească, la boala mamei ei. Doamna Martin se operase de vreo două ori și după cum arăta, se refăcea fizic destul de greu. Asemenea momente marchează psihic un copil. Îl maturizează. Am observat că Eva devenise mai retrasă, mai închisă în

sine, mai puțin senină... Am stat de vorbă cu ea, n-am aflat un motiv concret, dar mi-a promis că o să mă caute, dacă are nevoie de un ajutor, de un sfat... De orice. De învățat, învăța în continuare foarte bine, deși nu mai era la fel de activă la ore. Era mai neatentă, avea gândul aiurea, dar nici asta nu mi s-a părut nejustificat, în situația dată. Am considerat că e mai sănătos să las timpul să reajusteze situația, decât să intervin în intimitatea ei. La un moment-dat însă, a existat un incident care m-a pus pe gânduri. Tot anul trecut s-a întâmplat. A lovit un coleg de clasă, un băiat liniștit de felul lui, cu care se înțelesese întotdeauna foarte bine. Băiatul se apropiase de ea venind din spate și-i pusese mâna pe umăr, sau pe braț, ca să-i atragă atenția. Voia să-i spună ceva. Eva s-a întors brusc și l-a lovit așa de puternic peste față, încât lui i-au sărit ochelarii de pe nas și s-au spart. Putea să iasă urât dacă s-ar fi rănit la ochi, în cioburi. S-a întâmplat într-o pauză, eu am aflat după câteva minute și l-am găsit pe băiat stând năucit pe marginea băncii, pe Eva plângând în hohote cu capul pe brațe și toți colegii consternați. Ea și-a cerut iertare, spunea că nu știe ce a apucat-o. Doamna Martin a plătit ochelarii băiatului, și-a cerut iertare de la părinții lui și incidentul s-a oprit aici. Nici nu s-a mai repetat ceva de acest gen. Dar după asta, Eva s-a izolat de restul clasei și a devenit și mai preocupată, și mai tristă, aproape mohorâtă. Am stat din nou de vorbă cu ea, din nou am întrebat-o ce i se întâmplă. Mi-a spus că nu are nimic, dar nu m-a privit în ochi. În timp ce vorbea, ținea privirea în pământ și nu era genul ei... Fusesse un copil deschis, spontan, vesel... Și foarte sincer, fără ascunzișuri. Era mai copilăroasă decât colegele ei, încă nu părea preocupată de băieți...

- Știați despre legătura dintre ea și Costin Beltea? – întrebă Varlam.

- Ca să fiu cinstită, eu am auzit ceva abia acum câteva săptămâni. Cineva din cancelarie vorbea de o relație nepotrivită, între o fetiță ”de familie atât de bună” și un muncitor pe șantier. Iar eu m-am simțit vexată. Mă deranja diferența de vârstă dintre ei, asta da, însă nu diferențele sociale. Sunt oripilată să văd băieții de bani gata sfidând orice regulă de bun simț, alături de părinții lor, în timp ce un tânăr care-și câștigă cinstit pâinea și-și ajută și mama - devine un paria al societății. Un neisprăvit, nevoit să coboare foarte jos, adică să muncească, fiindcă e incapabil ”se se descurce în viață”... O concepție extrem de păguboasă pentru mentalul celor tineri, care a indus o dramatică inversare de valori.

- Îl știați pe băiat?

- Da, îl știam. Eu predau câteva ore și la clasele de liceu, nu numai la gimnaziu și

l-am avut elev la chimie.

- Ce-mi puteți spune despre el?

- Un elev de nivel mediu spre bun, iar la chimie era chiar bun de tot. N-a pus niciodată probleme deosebite. De fapt, nu-mi aduc aminte să fi pus niciun fel de probleme. Un comportament care nu ieșea prin nimic în evidență, nici în bine, nici în rău. Știam că vara muncește pe șantier. Îmi aduc aminte că i-am văzut la un început de an școlar mâinile, în timp ce lua notițe. Am fost șocată. Mâini muncite, pline de lovituri, cu piele și unghii crăpate... L-am chemat în pauză și atunci am aflat că lucrase toată vara în construcții. Vă spun sincer, domnule comisar-șef, a crescut imediat în ochii mei, pentru asta. Poate l-am și protejat un pic după aceea, mărturisesc, n-avea decât 9 și 10 la mine, dar merita. Învăța cu plăcere. Cred că se atașase oarecum și de mine și de materia pe care o predam. Mi-a părut rău când am aflat că s-a retras de la școală, chiar în ultimul an. L-am întâlnit după o vreme pe stradă și l-am întrebat de ce. Mi-a mărturisit că aveau probleme cu banii, că fusese nevoit să se angajeze, dar mi-a promis solemn că va relua școala și-și va da bacul. Era capabil și l-am crezut... Ca să punem punctul pe i, Costin n-a fost un elev exmatriculat din școală. El s-a retras în mod regretabil, fiindcă avea o situație materială precară. Copiii aflați în situația lui nu au niciun sprijin instituționalizat și n-au încotro - trebuie să se descurce pe propriile puteri.

- Da, înțeleg – spuse Varlam. N-ați avut motive să credeți că o luase pe căi greșite.

Doamna Ilea replică prudent:

- N-am avut niciodată motiv să cred asta, dar chiar totul despre el n-am cum să-l știu. Ne-am mai întâlnit pe stradă, am mai schimbat câteva vorbe în treacăt... În anul din urmă se maturizase foarte mult, asta e neîndoielnic, dar nu mi s-a părut o schimbare în rău. Dimpotrivă.

- Ce știți despre amicitia dintre el și Eva?

- Mai nimic. Îmi pare rău, dar acesta e adevărul. El n-o aștepta la ieșirea din școală, nici prin apropiere. Nu i-am văzut niciodată împreună. Mi-a trecut pe la ureche doar un zvon, vag...

- Nu ați întrebat-o pe Eva?

- Ce puteam s-o întreb, domnule comisar-șef? Am considerat că dacă există, această relație ar trebui să-i preocupe pe părinții ei și tot ei s-o rezolve, așa cum consideră de cuviință. Nu te poți vârî cu de-a sila, în sufletul unui copil. Iar doamna Martin mi s-a părut întotdeauna, o mamă perfect responsabilă și foarte apropiată de Eva.

- Nu ați discutat cu doamna Martin, despre această problemă?

- Dar de ce aș fi făcut-o? Ce puteam să-i spun? Pe de altă parte, acum vreo două săptămâni, am observat că Eva arăta mai necăjită decât de obicei și nu era mai deloc atentă la oră. Am stat de vorbă cu ea și am întrebat-o ce se întâmplă. Mi-a spus că mama ei urmează să se interneze iarăși la spital și explicația mi-a ajuns. Am avut această discuție, acum două săptămâni. Săptămâna trecută, miercuri a lipsit de la școală, cu toate că aveau un test. La fel și joi. Iar vineri, ați găsit-o... E o tragedie de neînțeles și de neacceptat, pentru mine. A fost un accident, a fost omorâtă, ce s-a întâmplat cu ea, domnule Varlam?

- Deocamdată, considerăm un caz de omor, dar conjunctura e ceva mai complicată. Necesită o perspectivă mai largă.

- Îl bănuieți cumva pe Costin, implicat în moartea ei?

- Deocamdată, a dispărut și el de-acasă - admise Varlam, reticent. Abia când îl vom găsi, ne vom lămuri cu adevărat ce s-a petrecut în noaptea aceea.

- Costin a dispărut de-acasă? Când? – se miră doamna Ilea.

- În noaptea în care a fost omorâtă Eva. Adică marți spre miercuri.

Ea își pocni ușor palmele și le duse încleștate, la piept:

- Nu pot să cred. Nu mai înțeleg nimic.

Nici noi - gândi Varlam. Doamna Ilea își șterse ochii de lacrimi. Îi mărturisi lui Varlam că era ultima serie de elevi pe care-o ducea până la capăt, mai avea un an și cu toate că-și iubise cu pasiune meseria, abia aștepta să iasă la pensie. Nu se putea integra mentalității de azi, nici mediocrității instituționalizate, nici furtului intelectual cocoloșit. Prefera să se retragă și să-și crească nepoții.

Înainte de-a se despărți, doamna Ilea îl ajută să ia legătura cu prietena

nedespărțită a Evei, Lili Pădureanu, care în ziua aceea lipsea de la școală. Fetele fuseseră colege de bancă în toți anii de gimnaziu și existau șanse ca ea să știe despre Eva, mai mult decât oricine altcineva. Dinu Varlam obținuse telefonic avizul de principiu al doamnei Pădureanu, pentru o întâlnire cu fiica sa, în cursul după-amiezii. Părinții erau divorțați, tatăl își făcuse o nouă familie în străinătate, așa că Lili locuia doar cu mama ei. Mama îl primi destul de amabil și după ce-l servi cu o cafea, le oferă o discreție relativă – se retrase, lăsând ușa camerei întredeschisă. Precauție perfect normală, consideră Varlam, neplăcut surprins până la urmă, doar de atitudinea fetei. Lili nu refuză în mod direct să-i vorbească, dar evită cu obstinație să-i ofere vreo informație, iar el simți că se teme să vorbească. Era descumpănită, speriată, nervoasă, încerca să-și ascundă o anumită preocupare și sigur că nu reușea. Alege până la urmă să fie foarte direct cu ea:

- Te temi că ți s-ar putea întâmpla ceva rău? – o întreabă și fiindcă ea lăsa capul în jos fără să răspundă, continuă: Tu cunoști motivul pentru care a fost omorâtă Eva, nu-i așa, Lili?

- Nu știu de ce a fost omorâtă ea și nu mi-e frică de nimic – recită Lili, ca pe o poezie.

- L-ai cunoscut pe Costin Beltea?

- Îl știam demult din vedere - ridică ea din umeri. Dar n-am vorbit cu el niciodată.

- De el te temi?

- V-am spus că nu mă tem de nimeni – schimbă ea tonul, ușor agresivă. De ce să mă tem de el, dacă nici nu cred că mă cunoștea?

În acel moment, doamna Pădureanu împinse ușa, iar Varlam se temu că o să-l invite afară. Femeia avea însă un aer îngrijorat, care dovedea că ascultase conștiincios toată discuția și din fericire, trăsese niște concluzii realiste.

- Lili, dacă știi ceva grav legat de moartea Evei, trebuie să spui. Numai așa te poți proteja măcar pe tine.

Probabil că Lili se simți brusc încolțită, că izbucni:

- De ce nu intrați pe calculatorul ei, acolo unde-și ținea jurnalul? Găsiți în el absolut tot. Chiar mai multe decât mi-a spus mie. În ultima vreme, nici mie nu-mi mai spunea mare lucru.

- Despre ce anume nu-ți mai spunea mare lucru? Despre relația ei cu Costin?

Fata pufni și nu răspunse, iar el repetă întrebarea.

- Despre orice - răspunse ea, fără să-l privească.

Varlam încremeni un moment, surprins, după care se aplecă spre ea:

- Spui că ținea un jurnal?

- Da.

- În laptopul ei roșu?

- În laptop ... Doar nu e o problemă să transferi conținutul din cel vechi, în cel nou.

- Nu și în tabletă?

- Nu, jurnalul îl ținea doar în laptop. Tableta o mai aducea la școală...

Varlam se aplecă spre ea, cu toată blândețea de care era în stare.

- Laptopul ei roșu a dispărut în noaptea în care a fost omorâtă, Lili dragă. Bănuim că a fost furat, dar nu știm la cine se află acum și deci, nu putem afla ce conținea. Ai idee pe cine ar fi putut interesa așa de tare?

Lili își prinse tâmpilele între palme și închise ochii. Vestea că laptopul roșu dispăruse păru s-o copleșească.

- A dispărut? – îngăimă. Asta înseamnă că... Nu, nu știu pe cine putea interesa. Doar Eva știa. Făcu o pauză, apoi scânci: Acum mă-ntreb dacă nu scrisese cumva și de mine, în el.

- Ce să scrie de tine?

- Nimic!

- Tu știi ce probleme avea ea și acum, ți-e frică tocmai fiindcă știi - insistă Varlam, aruncând o privire mamei.

- Nu e adevărat.

- E posibil ca Eva să fi fost omorâtă datorită acelui calculator, Lili. Ai toate motivele să-mi spui de ce se temea.

Lili scutură capul și-apoi și-l scufundă între brațe.

- Nu știu - spuse înăbușit. V-am explicat că în ultimul timp, mă ocolea. Se ferea de toată lumea, chiar și de mine.

- De ce se ferea de toată lumea?... Eva se schimbase, era altfel, nu-i așa?

- Da, se schimbase.

- De ce?

- Nu știu.

- De ce crezi tu că în noaptea-n care a fost omorâtă, Eva a plecat de-acasă, luând și laptopul roșu cu ea?

Lili făcu ochii mari:

- Dar mi-ați spus că a fost furat. Ea a plecat cu laptopul de-acasă? Noaptea?

- Exact. Ce intenționa să facă, sau... cui intenționa să i-l dea?

Lili ridică fruntea – habar n-avea. Varlam îi văzu ochii plini de lacrimi și se gândi că de data asta, nu mințea. Nici pentru ea, gestul Evei nu părea să aibă sens.

Vru să mai întrebe ceva, dar auzi tusea discretă a doamnei Pădureanu și nu mai insistă. Coborî scările enervat, frustrat și îngrijorat, conștient că secretul care o tulbura atât de tare pe Lili putea fi motivul ce dusesese la moartea Evei. Dar ce amestec avusese Costin, în toate astea?

- Putem avea încredere în afirmațiile lui? - îl întreabă Petre Beraru pe Zira, după ce ascultă înregistrarea declarației lui Ilici Tudora.

- Da, sunt sigur că da. E adevărat că sperase să obțină ceva bani pentru informația asta, dar nu cred că a inventat-o. Se ferea de colegii de șantier, de șef... E o licheluță haioasă, atât.

- Am primit și locația GPS pentru luni seara. Așa cum bănuiai tu, Dinule, Costin s-a aflat în preajma casei Martin de la ora 10 până după miezul nopții, după care s-a întors acasă. Beraru era din ce în ce mai nedumerit. Dacă Eva e cea care i-a solicitat lui Costin prezența acasă la ea luni, probabil și marți noaptea, atunci mă-ntreb care era de fapt, relația dintre ei. Chiar dacă aparențele sunt împotriva ei, nu-mi vine să cred că l-a chemat pentru o partidă de sex...

- ...exact când era taică-său acasă. Găseau ei o oră sau două liniștite, în restul zilei - fu de acord Varlam. Cu toate astea, Costin a zăbovit acolo timp de aproape trei ore, luni noaptea. Iar marți, s-a prezentat la apel la aproape aceeași oră, numai că lucrurile s-au complicat.

- Să-i fi prins avocatul? - aruncă Vlad Zira șopârla.

Să se fi rezumat totul la o dramă de familie, total scăpată de sub control și mușamalizată ulterior de un avocat abil? - pluti întrebarea ce n-avea încă loc să se așeze. Se priviră unul pe altul, încercând fiecare în felul lui, să evalueze daunele posibile. Din ultimele sondaje, nu exista nicio îndoială că Alex Martin va fi viitorul președinte al CJ. Coriolan Cociș era dispus să-l apere cu ghearele și cu dinții și avea suficiente mijloace pe care să le scoată la înaintare. Beraru clătină capul și constată deprimat:

- Nu avem nicio dovadă clară, că Martin ar fi fost implicat. Tot în speculații ne scăldăm.

- Depinde din ce direcție privim lucrurile - răspunse Varlam.

Rezultatele de laborator nu erau absolut concludente, dar puteau stârni suficiente speculații, cum erau numite mai nou dubiile și ipotezele, la parchet. De exemplu,

pe coala albă A4 în care fuseseră înfășurați banii, descoperiseră contrariați doar amprentele Constanței Beltea și o singură amprentă parțială, pe care computerul poliției o declară bățos, insuficientă pentru o identificare în baza națională. Dar nici Costin, nici Eva nu lăsaseră vreo urmă pe ea, așa cum considerase logic, Varlam. De altfel, și pe geanta albă găsită în tufișul din parc erau o sumedenie de amprente, inclusiv ale Evei și-ale părinților ei, dar niciuna care să i se potrivească lui Costin. Ceea ce iar nu era logic.

- Să nu-mi spuneți că în noaptea aceea, băiatul ăsta a purtat mănuși - spuse Beraru, vexat.

- Nu, sigur că nu. Ar fi însemnat o premeditare atentă, ceea ce evident că n-a fost cazul. Și totuși, cum explici lipsa amprentelor lui, de pe obiecte pe care în mod sigur le-a atins? – replică Varlam. Măcar pe coala în care învelise banii, și tot trebuia să fi lăsat o urmă clară.

În mod inexplicabil, eșecul se repetase și în casa Martin și nu-l viza numai pe Costin. Forțând puțin nota, se putea accepta ideea că băiatul nu intrase înăuntru, sau nu atinsese nimic în jurul lui, nici măcar clanța unei uși. Cu atât mai puțin, ascunzătorile secrete ale banilor și cutiei cu bijuterii, pe care le cunoștea doar Eva. Dar era greu de explicat cum de în acele ascunzători, nu fuseseră găsite nici măcar amprente ale Evei. Doar ale Maurei Martin și ale soțului ei.

- Cineva pare să fi comis o altă greșeală prostească - mormăi Beraru, fără să ia în seamă rânjetul plin de subînțeles de pe mutra lui Varlam.

Orice satisfacție, chiar și iluzorie se oprea oricum, aici.

În pofida asigurărilor date de Lili Pădureanu, Varlam îi ceruse lui Fane Dimitriu să caute în tableta Evei, un fișier cu jurnalul ei intim sau urme ale acestuia. După o cercetare profesionistă, Fane îl anunțase că nu exista un asemenea fișier și nici urme ale ștergerii lui. Jurnalul intim despre care vorbise Lili trebuie să fi existat într-adevăr, dar numai în laptop. Miercuri, Varlam trecu peste interdicția șefului și sună la ușa familiei Martin, unde refuză să treacă dincolo de antreu. Schimbă câteva cuvinte cu Maura, care n-avea cunoștință de niciun jurnal, deși nu-i excludea existența. La ce bun un jurnal intim în adolescență, dacă părinții știu de el?... Întrebat și el în treacăt, în timp ce traversa holul spre garaj, Alexandru Martin ridicase iritat din umeri, punând astfel capăt oricărei tentative ulterioare, din partea polițistului.

În ceea ce privește vechiul ei computer, Maura Martin își aminti că Eva i-l oferise unui adolescent de vârsta ei, care sunase într-o zi la ușa lor pentru a cerși ceva haine, sau de mâncare. Se întâmplase la oarecare timp după ce-l primise pe cel nou de ziua ei, iar Eva își amintise și-i povestise mamei episodul, abia a doua sau a treia zi. Maura Martin nu știa cum arăta adolescentul în cauză și cu atât mai puțin, numele lui. Pentru Alex Martin, subiectul nu prezentase niciun interes la momentul respectiv, ca să poată da vreo relație - îl asigurase tot ea, pe Varlam.

Speranța de-a da de urma acelui laptop vechi, pentru ceea ce fusese transferat din el în laptopul roșu rămase o iluzie, totuși Beraru recunoscuse flerul lui Varlam.

- Acest presupus jurnal dă o formă concretă obsesiei tale, privind laptopul Evei.

- Și ne trimite direct în zona interzisă – replică Varlam, fără entuziasm. Ce anume putea stârni un interes de-o asemenea gravitate, în jurul însemnărilor unei fete de 15 ani?

- Depinde - aruncă Beraru din vârful buzelor. E vorba de însemnările ”unei fete de 15 ani”, sau de ”însemnările fiicei lui Alexandru Martin, candidat la președinția CJ”?

Discuția avea loc joi seara, în biroul lui Beraru. Cu o zi înainte de straniul episod al perlei roz.

PARTEA A CINCEA

Maura Martin nu mai avea somn de nopți întregi. În ziua-n care ieșise din casa ei, ținându-și penibil de braț fostul mentor, Varlam intuise bine - femeia abia aștepta să-i vadă plecați. Înțelesese că bătrânul era incapabil să răspundă întrebărilor, pe care tot el le stârnise. Niciunul din cei doi nu-i mai putea fi de folos, dacă în general, îi va mai putea fi cineva cu adevărat de folos, vreodată.

Imediat ce rămase singură, se refugie în camera Evei. Se așeză pe scaunul de la biroul ei, cu coatele sprijinite de marginea mesei și palmele desfăcute exact peste locul unde se răsfața cu câteva zile în urmă, laptopul roșu. La un moment-dat, păru să fi ațipit cu ochii închiși și bărbia lăsată în piept, dar de sub pleoape privea o altă ființă, o dedublare a minții ei. Pândea viu, concentrat, amenințător... Sumbro. Doar când atinse cu vârful degetelor rucsăcelul Evei, rezemat între marginea mesei și perete, o lacrimă țâșni involuntar și se opri singuratică, în cele câteva riduri fine din colțul ochilor. Și-o șterse imediat, aproape brutal - orice lacrimă echivala cu un rateu de motor. Se ridică de pe scaun cu mișcări pe care le dori sigure, deși se clătină, amețită de mișcarea prea bruscă. Deschise ochii mari și se redresă imediat - de-aici înainte va funcționa perfect, sau deloc. Perfect, sau deloc. Calea de mijloc e numai pentru oamenii de rând.

Era aproape trei noaptea când închise în urma ei, ultima ușă – aceea care despărțea holul principal de garaj. Stinse lanterna și se îndreptă târându-și epuizată picioarele, spre bucătărie. Avea obrazul alb ca hârtia și nu-și putea potoli bătăile inimii și senzația de greață, de rău care venea dinăuntrul ei, din piept, din gât, din tâmple. Nu mâncase nimic toată ziua și asta o ajută, fiindcă probabil ar fi vomat și i-ar fi fost și mai rău. N-avea voie să se simtă rău. Va fi timp și pentru asta, dacă va fi... Nu reuși să mai pună geană peste geană, iar zorii zilei o găsiră tot acolo, sorbindu-și cafeaua în care topise în loc de zahăr, două cuburi mari de ciocolată neagră. Avea nevoie de energie. Nu simțea oboseala, nici nu și-ar fi îngăduit-o și încercă din răspuțuri să ignore vâlul alburii care-i încețoșa din când în când privirea. Parcă nici durerea din suflet și nici vinovăția nu o mai striveau ca înainte. Senzația era de amorțeală, de desfirare în aerul din jurul ei. Era normal să se întâmple așa, atunci când amărăciunea și revolta anihilează izbânda și fac loc unei inerții abulice. O stare

de apatie tranzitorie, de fapt o reacție de autoapărare – acesta ar fi termenul tehnic. Ca atunci când lași motorul prea încins de atâta rulaj, să se răcească. Maura Martin strânse din dinți – va funcționa ca un motor, și-apoi, nu va mai funcționa deloc. Se va opri un timp. Mult timp. Poate pentru totdeauna. Era un aspect de importanță secundară, pe care nu-l luase în calcul – ce se va întâmpla, când motorașul se va se va regăsi într-un trup de femeie... Poate va avea noroc și asta nu se va mai întâmpla niciodată.

În dimineața următoare, fu plecată pentru câteva ore de-acasă, dar reveni la prânz și se așeză din nou la biroul Evei. Urmă același ritual al meditației – părea să absoarbă prin palme, vibrația acelui loc special. Trecuse de ora obișnuită a prânzului, când se îndreptă în scaun, își masă ușor ceafa înțepenită și respiră de câteva ori adânc, cu buzele întredeschise și capul dat pe spate. Era nevoită nu doar să recunoască, dar și să accepte că nu va reuși să treacă de una singură, prin tot ce va urma. Sperase pentru o zi, că nu va amesteca pe nimeni, fiindcă nu era drept să implice și pe altcineva. La sfârșitul acestei zile, se împăcase cu necesitatea disperată de-a se bizui pe un alt om. Și într-adevăr, nu putea fi decât unul. Un singur om pe lumea asta era gata în orice moment, să împartă calvarul cu ea. Nimeni altul, doar el.

Se ridică, ieși din cameră și închise ușa fără zgomot, de parcă n-ar fi vrut să întrerupă un somn dulce. Se opri tot în bucătărie, căutându-și celularul. Era chiar pe colțul blatului de la chiuvetă, nu-și amintea când îl lăsase acolo, poate că i-l pusese soțul ei, să-l aibă la îndemână. Apela numărul și imediat auzi alo-ul baritonal pe care-l aștepta.

- Am nevoie de tine – spuse. Nu mai am pe nimeni, în afara ta.

2

Alexandru Martin făcu o fereastră între două procese la tribunal și apăru acasă, la începutul după-amiezii. Maura îl anunțase la telefon că nu se simțea capabilă să gătească nici azi, așa că veni încărcat cu câteva pachete de fast-food. Nu că s-ar fi așteptat ca ea să mănânce cine știe cât, dar spera s-o vadă măcar gustând ceva, de ici-colo. De zile întregi trăia doar cu apă și cafea și eventual, un

covrigel pe care-l mesteca îndelung. Spunea că nu poate înghiți, că în afară de lichide nimic nu-i trece de gât în jos, iar el o privise neputincios cum se uscase în doar câteva zile, ca un copac otrăvit la rădăcină.

Maura fusese marea dragoste a vieții lui. O iubise în taină, încă de pe vremea în care ea era căsătorită cu tatăl Evei, care-i fusese coleg de facultate și-apoi, de barou. După nenorocirea pe care, cel puțin conștient, el nu le-o dorise, fusese fericit ca Maura să devină a lui, chiar dacă ea n-avea să simtă vreodată pentru el pasiunea unică, aceea care o legase de primul soț. Înțelesese abia după ani, că flacăra ce-l atrăsese pe vremuri la ea se prefăcuse în candelă, iar el nu va fi niciodată bărbatul capabil s-o reînvie. Se simțise trădat, o vreme o urâse pentru asta – semn că atunci, încă o mai dorea cu disperare. Apoi, se stinseseră pe rând – disperarea, dorința, iubirea și ura și ceva mai greu, chiar și dezamăgirea. După 10 ani, ajunseseră la un soi de îngăduință reciprocă și chiar să țină unul la altul, ca doi buni camarazi. Ca o ironie a sorții, tocmai grija pentru fetiță îi legase cu adevărat, fiindcă Maura îl considerase un tată bun și în ochii ei, nimic nu putea conta mai mult. Ea însăși fusese crescută de cel de-al doilea soț al mamei, pe care-l divinizase și căruia-i păstra o amintire nepătată. Intrase oarecum în firea lucrurilor să spere și să cultive la rândul său, o legătură deosebită între Eva și omul care o înfiase din toate punctele de vedere.

Se întrebă ce va fi familia lor, sau dacă vor mai putea fi o familie, fără Eva. Strânse puternic pleoapele, se concentrează și încercă să alunge imaginile care-l copleșiră. Făcea eforturi să uite, să-și spună că viața trebuie să meargă înainte și uneori, chiar credea că va reuși. Până ce fără veste, în cele mai neașteptate - nu, în cele mai inoportune momente - trupul fetei întins pe targa de la Morgă îi ardea retina. Chipul cu trăsăturile cumva chircite, indiferente, încremenite nefiresc și mai ales corpușorul acela incredibil de plăpând, ca al unui copil abandonat. Făcea eforturi să nu se blocheze mental, să nu-și întrerupă discursul, dar și când o împingea departe de el, Eva rămânea acolo, ca un reproș mut.

Deși nu i-o spusese direct, știa că și Maura e măcinată de sentimentul de vinovăție. Iar asta nu va ajuta cu nimic, relația dintre ei. Va trebui să fie și mai atent. Sau cine știe, va deveni atât de indiferentă la adresa lui, încât nu va mai avea nicio importanță ce va face el. Maura era mult prea inteligentă și feminină, ca să nu-i fi intuit de la început micile aventuri extraconjugale. Bănuia că ea i le suportase înțelept și chiar cu un sentiment de ușurare, atâta vreme cât păstraseră amândoi conveniențele și aparența unei căsnicii model. Iar el respectase atent această înțelegere tacită, în care-și regăsea propriile interese. În ultima vreme,

avusese grijă să fie văzuți mai des împreună. După ce președintele abia ales al consiliului județean pierise într-un teribil accident aviatic, Alex Martin avea cele mai mari șanse să-i succeadă în post. Călcase pe cadavre până să obțină avizul partidului, iar nominalizarea îl costase o mică avere, dar nimic ce să nu poată fi recuperat cu dobândă, încă din primul an de mandat.

Nenorocirea cu Eva fusese cu totul neprevăzută, cu atât mai mult cu cât se suprapusese chiar pe debutul campaniei electorale. După ce-și adunase mințile și reușise să judece la rece, cu instinctul lui de prădător, Alex Martin realizase că putea întoarce totul în favoarea sa. Cei de la partid fuseseră și ei de acord – o tragedie de familie atrage întotdeauna compasiune și o simpatie instinctivă. Avea însă nevoie și de Maura lângă el. Campania lui se baza pe ideea de familie și de ocrotire a copiilor, pe solidaritate cu cei defavorizați, pe umanism și bla-bla-bla... Îndoliată, plânsă, trasă la față, dă chiar bine să arate așa, dar nevastă-sa trebuia să-l susțină în mod direct.

Lăsă pachetele pe masă și începu să strige după ea, trecând dintr-o încăpere în alta. O găsi dormind ghemuită, pe patul din camera Evei.

- Am adus de mâncare – îi șopti.

Se aplecă și o sărută pe păr. În ultimele zile se neglijase total, dar acum, părul îi era proaspăt spălat și mirosea discret a șampon. Maura deschise ochii și după o clipă de derută, avu o mină chinuită și se ghemui mai tare cu brațele la piept. Semăna cu Eva, cum stătea așa, ca un prunc în pânțele.

- Am adus de mâncare – repetă el, cu o duioșie pe care și-o redescoperi uimit și aproape stingher.

Nenorocita asta de viață, degeaba ți-o planifici cum ai vrea...

- Iartă-mă, nu mi-e foame. Mănâncă singur – bâigui ea.

- De data asta, nu te mai iert. Nu-ți cer să mănânci mult, doar câteva înghițituri. Am adus de toate, doar să alegi ce vrei.

Bineînțeles că nu era momentul potrivit să pomenească despre campanie.

Abia seara, în dormitor, se așeză pe marginea ei de pat și acoperi blând cu palma, brațul desenat sub o pătură subțire, de vară.

- Trebuie să stăm de vorbă, Maura. Trebuie să-mi spui ce să fac – merg mai departe, sau nu, cu campania asta? N-am niciun chef, parcă nimic nu mai are sens, de când... Dar ăștia insistă, m-au amenințat că nu mai pot da înapoi și...

Simți încordarea bruscă a brațului și-și retrase palma.

- Ar fi o catastrofă să te retragi, după câți bani le-ai dat.

Vocea ei neutră putea ascunde orice și prudent, el alege să nu răspundă.

- Ce șanse ai? – continuă ea.

- Ei spun că aș câștiga fără probleme, mai ales acum...

Își dădu seama ce spusese și-și mușcă buza de jos. Nu făcuse demult asemenea gafe. Nu era cazul să-și piardă cumpătul, tocmai acum

- ”Acum”, însemnând moartea Evei? – întrebă ea, rece.

- Nu, bineînțeles că nu la asta m-am referit. Am vrut să spun – ”acum, când practic, nu se mai poate schimba mare lucru”. Sondajele îmi dau în jur de 60-70 la sută.

- Înseamnă că zilele astea, ai crescut...

- Poate. Dar nu mai am chef, Maura. Ți-am spus – nu mai am niciun elan. Abia acum conștientizez în ce măsură ambiția și dorința noastră de-a realiza ceva în viața asta, erau legate de Eva. Acum, nu știu pentru ce. Care-i rostul? Care-i satisfacția, chiar și în câștig?

Era avocat, știa să-și joace cărțile. Ea nu răspunse imediat și dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, și-ar fi putut imagina că adormise. După câteva minute de tăcere grea, îi auzi din nou vocea. Era uscată și rigidă și avocatul Martin înțelese că soția lui tocmai luase o decizie dură și definitivă, oricare ar fi fost aceasta.

- E o șansă care te-ar ajuta să uiți și să iei totul de la capăt, nu?

- Nu să uit, ci să merg cumva, înainte. Și numai dacă ne-ar ajuta pe amândoi, Maura, nu doar pe mine – pledă el, patetic.

- Nu eu candidez, ci tu, Alex. Tu vei exercita acea funcție, nu eu. Prin urmare, e vorba în primul rând despre tine. Ești sigur de sprijinul lor?

Martin pufni și întoarse capul, scârbit.

- Știi foarte bine în ce măsură poate fi cineva sigur de ăștia. Dar acum sunt candidatul lor, nu se mai pot dezice de mine, fără să aibă în primul rând ei de suferit. Zarurile au fost aruncate. Nu-mi fac iluzii, știu că e liniștea în care-și ascut pumnalele, dar profit de ea așa cum este. Sârba în mocirlă - doar am știut de la început că asta voi juca.

- În acest caz, nu văd rostul acestei discuții. N-ai nevoie de avizul meu, dar dacă trebuie, îți voi fi alături, cât timp nu-mi ceri să particip zâmbitoare la întruniri cu baloane și șampanie. Ar fi peste puterile mele.

- Sigur că nu, Maura. Cine ne-ar putea cere nouă, una ca asta?

- Și cu o condiție, Alex.

- Ce condiție?

-Să o ții pe Eva departe de mocirla voastră. Sub nicio formă, tragedia ei nu va fi pomenită și cu atât mai puțin, folosită.Tragedia ei și a mea.

- Dumnezeu, Maura, cum ți-a trecut prin minte una ca asta?

- Atunci, suntem de acord. O să-ți fiu alături până la capăt, Alex. Maura repetă cu glas uscat: Promit să fiu lângă tine, până la capăt!

3

Din păcate pentru cei implicați, dosarul de omucidere al Evei Martin bătu câteva săptămâni pasul pe loc, cu atât mai frustrant pentru Beraru și Varlam, cu cât puținii aveau idee de presiunea sub care lucrau. Și desigur, nici măcar ei n-ar fi mers până acolo încât să impute cuiva, faptul că tragica dispariție a fiicei lui se dovedise mană cerească pentru campania lui Alexandru Martin. Un fenomen

stupid, care ține de natura umană - comentase Anna Stocker, sec.

Presă află pe surse că singurul suspect de crimă rămânea Costin Beltea, care la cererea procurorului șef-adjunct, fu dat în urmărire generală. Portretul lui apărău în buletine de știri pe canalele naționale de televiziune și înainte ca știrea să se banalizeze, el fu semnalat de unul și altul ba pe colo, ba pe dincolo, toate pistele dovedindu-se false. Coriolan Cociș le ceru să mențină sub supraveghere nu numai casa și telefonul bunicii lui Costin, sau pe al Doricăi Țone, dar și telefoanele lui Marian Simu și al patronului firmei de construcții. Nu excludeau posibilitatea ca el să apeleze pe vreunul din ei sub alt număr, de pe o cartelă pre-pay, dar nici această urmărire agasant de migăloasă nu adusesese nimic. Și așa cum se și așteptau, sigur că nu găsiră vreo urmă a bijuteriilor dispărute, sau a laptopului roșu. Singurul optimist rămânea Coriolan Cociș, care conducea din umbră, campania pentru CJ. El era convins că ucigașul Evei nu se va putea ascunde pentru multă vreme, îi cerea lui Beraru rapoarte periodice despre el și îndemna la răbdare.

Se întâmplă totuși un incident, care-i atrase atenția și-l contrarie teribil pe Varlam. După o perioadă în care sperase ca lucrurile să se mai așeze, încercă să reia discuția cu Lili Pădureanu, prietena atât de reticentă a Evei. De data asta n-o mai anunță pe mama ei, ci simulă o ciocnire întâmplătoare cu ea pe stradă, nu departe de ieșirea din școală. Fata păru surprinsă și-l fixă cu un început de panică, pe care el nu mai știa cum să-l interpreteze nici după ce panica se transformă într-o atitudine plângăreț - belicoasă.

- Deci v-a spus?... Mi-a promis că nu spune nimănui.

Varlam se întrebă la cine s-o fi referind și adoptă o mină neutră.

- Am rugat-o să nu spună nimănui și mi-a promis – se oțărî Lili, fără adresă. Nu poți să ai încredere în nimeni.

- Eu apelez la tine, fiindcă erai prietena cea mai bună a Evei - încercă zadarnic Varlam.

- Da, eram. Poate am fost mai demult. Și ce-i cu asta? Trebuie să vă fac eu treaba dvs.?

Luat prin surprindere de ieșirea ei, Varlam avu un moment de derută.

- Tu ești singura care știe ce conținea jurnalul - încercă să pledeze, perplex. Conținutul ar putea avea legătură cu moartea ei, înțelegi? Trebuie să-mi spui ce știi.

Se expunea nepermis de mult, încercând să o câștige de partea lui. Făcu un gest poate prea brusc, încercând să-i atingă umărul, dar fata se smulse brutal și făcu un pas înapoi, gata în orice moment să o ia la fugă. De ce naiba e așa speriată? - se-ntrebă, total descumpănit. Copiii de vârsta ei sunt mai deschiși, nu sunt îngroziți fără motiv, de apariția unui polițist.

- De ce numai eu? De ce nu vă spune ea? - se răsti Lili, răgușită. Doar i-am spus tot ce a vrut să știe. Acum, știe tot ce știam și eu.

- Care ea? - se apropie Varlam din nou, conștient că atrăseseră atenția asupra lor, iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Fata reacționează îndepărtându-se și mai tare.

- Maura. Doamna Martin - șopti aspru. Nu vă faceți că nu pricepeți. Ea de ce nu vă ajută?

Se întoarse și o luă la fugă, iar Varlam rămase stupefiat, pe bordura unde-i alunecase piciorul pe o murdărie de câine. Își privi talpa, înjură printre dinți și o luă înapoi spre inspectorat. Nu putea intra într-o casă de oameni, răspândind un asemenea miros la fiecare pas. Trebuia să-și curețe pantofii, mai întâi.

Ceruse telefonic permisiunea de a trece pe la ea, totuși Maurei Martin îi luă ceva timp până să-i deschidă. Lăsa impresia că se mișcă foarte greu, oricum în silă. Putea fi mai micuță și mai debilă, decât acum câteva zile?... De necrezut că putea. Totuși, încerca să pășească drept, cu aceeași expresie patetică, săpată pe obrazul împietrit. Mai tulburător și greu de îndurat pentru cel ce o privea, decât orice manifestare zgomotoasă - recunoscă Varlam.

Nici de data asta nu obținu nimic de la ea. Nu negă faptul că o căutase pe Lili, într-o zi în care dorul de Eva îi amintise de prietena ei cea mai bună. Nu o interesase și nici nu aflase ceva special. Lili îi povestise tot felul de flecușete, mici intimități de adolescente care nu aveau legătură cu dispariția Evei și care nu priveau poliția.

Ciudat faptul că nu se chinuie deloc să mă convingă - realizase destul de repede

Varlam. Pare să nu-i pese, dacă o cred usau nu.

Și sigur că el nu o crezu, dar se retrase resemnat, știind că ar insista degeaba. Și totuși, care e jocul acestei femei?! – se întrebă mai târziu, dezorientat.

În cursul după-amiezii, o căută iar pe doamna Pădureanu, în speranța că ea i-ar putea intermedia o nouă discuție cu Lili. Nici măcar nu mai fu surprins, să constate schimbarea de ton a femeii. Dacă se va apropia încă o dată - doar o singură dată de fetița ei, îl va reclama pentru hărțuire de minori. Îi trântise receptorul, fără să-i dea timp să se justifice. Varlam azvârli mobilul pe tăblia biroului și-i spuse furios lui Zira, că spre deosebire de rahatul de pasăre, cel de câine aduce ghinion.

4

Rămăseseră mai puțin de două săptămâni, până la alegerile pe care orașul A le organiza pentru consiliul județean. În vinerea aceea, pe la ora zece seara, Alexandru Martin fu agresat foarte serios, undeva în curtea din spate a sediului de campanie, unde ieșise să poarte o discuție telefonică absolut confidențială cu un apropiat. Evenimentul s-a produs extrem de rapid și la început, nimeni n-a înțeles ce se petrecuse de fapt. Îl văzură apărând în ușa mascată cu un panou electoral, din fundul sălii, împleticindu-se sprijinit cu o mână de clanță și-apoi alunecând cu încetinitorul în față, de parcă i s-ar fi făcut rău. Avea hainele în dezordine, cravata strâmbă, dar mai ales era desfigurat de lovituri și plin de sânge. Îl duseră la spital, unde se puse diagnosticul de traumatism cranio-cerebral închis, cu fractură de piramidă nazală. Restul contuziilor erau minore și doctorii consideră că se datorau mai mult căzăturii în sine, decât loviturilor. Maura Martin fu adusă imediat la spital de către șeful de campanie al soțului ei și pentru prima oară de la moartea Evei, ea apăru în public, imortalizată de aparatele de filmat în timp ce cobora din mașină în doliu mare, preocupată și fără să răspundă la întrebările reporterilor. Se crezu că va rămâne peste noapte alături de soțul ei, dar medicii îl sedaseră și se considerase că prezența ei e absolut inutilă. Așa că în timp ce mașina șefului de campanie inducea reporterii în eroare, staționând la intrarea principală, un mic Ford cu geamuri fumurii o preluă discret de la una din ieșirile secundare ale spitalului și o aduse acasă, unde ea

petrecu o noapte fără somn, plină de gânduri negre.

Agresiunea suferită de cel mai important candidat la consiliul județean fu bineînțeles, mană cerească pentru presa aflată în pană de subiecte peste weekend. Câțiva nu se putură abține să remarce faptul că exact cu trei zile înaintea acestui incident, candidatul Alexandru Martin scăzuse cu aproape 10 puncte în sondaje, datorită dezvăluirilor de presă privind legăturile de tip mafiot și implicarea în procese litigioase controversate, atribuite avocatului Alexandru Martin. Sâmbătă, a doua zi după incident, staff-ul lui de campanie dădu câteva informații pe surse unor ziariști agreați și anunță o conferință de presă, pentru luni la prânz, când Martin urma să fie externat. Eveniment onorat cum se cuvine de toți cei interesați.

De sub banda de leucoplast aplicată pe nas și cele câteva umbre vinete de sub ochi, mina lui Alexandru Martin le apăru unora ”cutremurător de suferindă”, altora ”mobilizator de dârză”, iar altora ”al dracului de speriată, cum i se și cuvine unui mafiot dovedit”. Candidatul lăsa impresia unor dureri cumplite la cea mai mică mobilizare a mușchilor faciali, dar se comportă bărbătește și ținu să vorbească singur. Motiv pentru care-i făcu semn să se tragă mai încolo șefului de campanie, înfipt zelos lângă el ca să facă pe interpretul. Adevărul este că avocatul Martin era în stare să-și găsească resurse de expresivitate și să-și pună în fund asistența, chiar de i-ar fi tăiat dușmanii limba, ceea ce din fericire nu fusese cazul. Iar când Maura păși modest în spatele fotoliului cu roțile și rămase acolo, ca o umbră întunecată, cu vâlul de dantelă neagră acoperindu-i părul, Alex Martin sfidă asistența cu privirea aruncată provocator, pe deasupra.

”Alexandru Martin, sau L’Invincibile Forza, faza pe județ!” – ricană a doua zi neastâmpăratul Liviu Ghelan, într-un mic pamflet ce primi într-o oră peste 15.000 de like, ceea ce pentru o urbe de provincie nu-i de lepădat.

Varlam și Zira urmăriră conferința de presă la televizorul din biroul lor. O urmărire atent și fiindcă existau mici dificultăți de dicție, se limitară să schimbe câte o privire, fără să facă vreun comentariu. În esență, și ei și restul lumii înțelesesă că Alexandru Martin fusese agresat de doi indivizi, în curtea din spate a sediului de campanie, chiar în timp ce purta o conversație pe mobil. Cei doi agresori apăruseră din spatele lui și-l loviseră, înainte ca el să-i poată observa bine și eventual, identifica. Atacul se produsese prin surprindere și în plină noapte, totuși el reținuse câteva semnalmente pe care le comunicase deja organelor abilitate. Ca impresie generală, i se păruse că doar unul din atacatori,

cel mai voinic îl lovea, în timp ce al doilea, ceva mai scund, se limita să profereze amenințări.

- Ce fel de amenințări? Cum sunau? – se strigase pe mai multe voci, cu microfoanele întinse spre el.
- Au repetat tot timpul, doar două fraze - că acest atac a fost doar un avans și că dacă nu mă retrag din cursa electorală, data viitoare nu mă mai ridic de jos.
- Credeți că se află altcineva, în spatele atacului?
- Vă las pe dvs. să judecați...
- Dar de ce acum, când sunteți oricum, în scădere în sondaje? De ce nu înainte?
- Scăderea nu e reală. Adversarii mei știu că nu au nicio șansă.
- Prin urmare, vă învinuiți adversarii politici de agresiune fizică?
- Eu vă expun situația, așa cum s-a întâmplat. Urmele agresiunii se văd din păcate, cu ochiul liber. În privința amenințărilor verbale, nu pot reproduce decât ce am auzit, fără să am dovezi în acest sens.
- E posibil ca agresiunea ce a provocat moartea fiicei dvs., cu puțin timp în urmă, să fi constituit de fapt, primul avertisment?

Se lăsase o liniște absolut neobișnuită în asemenea situații. Camerele de luat vederi se fixau alternativ asupra lui Alexandru Martin și a soției sale. Maura Martin se sprijinise puternic de speteaza scaunului, lăsase bărbia în piept și strânsese tare pleoapele. Era imposibil să-i distingi expresia feței.

- Vă rog să-mi lăsați copila, în afara acestei afaceri – pronunță dramatic Alexandru Martin. Vocea-i tremura, dar devenise parcă mai amplă. Nu există nicio legătură între această campanie electorală, pe care adversarii mei au coborât-o la nivel sordid și pierderea tragică a copilului nostru. Indiferent ce aş crede despre adversarii mei politici, știu că există anumite limite. Aceste limite privesc familia fiecăruia din noi. Făcu o pauză, căută mâna soției pe spetează, se prinse strâns de ea și abia după aceea continuă: Tot rostul nostru este în ultimă instanță, acela de a ne apăra copiii. Uneori, nu putem... și plătim... cel mai crud preț posibil. Tragedia copilei mele n-a fost însă, un preț plătit în luptă politică.

Aici, loviturile le-am încasat doar eu. Atunci când lupta politică se va transforma în ceva atât de murdar, încât va implica... sau va lovi copiii – copiii oricui! - atunci ar fi bine ca noi, politicienii să renunțăm la viața publică, să ne retragem în sihăstrie și să medităm.

Se auziră câteva aplauze și pe acest fond de patetism bine dozat, comisarul Zira zvâcni brusc mâna și stinse televizorul.

- Mai că-mi vine să-l votez, când îl aud vorbind – rotunji vorbele, diafan.

-Sunt curios ce creștere în sondaje îi va aduce domnului candidat, acest episod – comentă Varlam, stingându-și gânditor ȱigara.

Remarcabil faptul că serviciul lor nu fusese avut în vedere ca ”organ abilitat”, să se ocupe de agresiunea suferită de candidatul la președinția consiliului județean, Alexandru Martin.

5

Așa cum prevăzuse Varlam, nasul spart îi aduse candidatului Martin o oarecare creștere în sondaje. Poate nu pe cât de spectaculoasă o fi sperat el, fiindcă existau și destui oameni care detestau să se lase manipulați, dar o creștere de ultim moment fu considerată oricum de bun augur, mai ales că fu însoțită de-o scădere pe măsură, a principalului contracandidat. Vrând-nevrând, până la urmă campania se încheie oficial vineri seara, iar duminică-n zori, lumea o luă agale spre urne. Aproape de miezul nopții, după numărarea a 89 la sută din voturi, Alex Martin fu dat învingător cu un scor zdrobitor, ce se preconiza a ajunge la 70 la sută. O victorie uluitoare, dacă te gândeai că predecesorul său tragic dispărut, abia de strânsese la mustață, puțin peste 52 de procente.

Duminică noaptea, imediat după comunicarea rezultatelor, Beraru îl sună pe Varlam.

- Îmi pare rău, Dinule, dar trebuie să treci imediat pe la mine.

- Pe la tine, unde?

- La sediu. Sunt la parchet. Acum am ieșit din ședință de criză, cu procurorul-șef adjunct.

Varlam plescăi din limbă, nemulțumit. Procurorul-șef adjunct se ocupa de acel gen de crize, de care el unul ar fi preferat să fie scutit.

- Nu-mi poți spune nimic? – întrebă.

- Nu prin telefon. Vino aici. E încurcată treaba, crede-mă.

Peste 20 de minute află în sfârșit, despre ce e vorba:

- A dispărut Alexandru Martin.

- Cum adică, a dispărut? Și de când?

- A dispărut, pur și simplu. Nu a mai fost văzut, nu se știe unde e, nu poate fi depistat nici prin telefon, fiindcă nu și l-a luat la el.

- Nu și-a luat mobilul la el?... Păi, asta nu-ți sună a act deliberat?

- Așa au crezut și ei la început și de-aia au scăldat-o atâta vreme. Că vezi Doamne, stresul îl copleșise și-l făcuse să se ascundă undeva pentru două zile, să-și tragă sufletul. Dar acum, ar fi trebuit să știe că a câștigat și că e obligatoriu să se afișeze și să împartă victoria cu partidul. Când supun ei mă refer la Cociș și restul staff-ului electoral, ai priceput.

- Cu ce a plecat?

- Cu mașina lui, care a dispărut odată cu el. Au căutat-o discret peste tot, dar nici mașina nu i-o găsesc.

- Maura Martin ce spune?

- Când suțin cu toții că nimeni nu știe nimic, presupun că au inclus-o și pe nevastă-sa. În primul rând pe ea, nu?... Va trebui să luăm la rând fiecare persoană din anturajul lui, începând cu cei mai apropiați și să reconstituim tot ce-a făcut Martin, joi dimineată.

- Ce spui?... A dispărut încă de joi?

- Se pare că secretara lui personală, de la biroul de avocatură este cea care l-a văzut ultima – joi, înainte de prânz. Cociș e extrem de iritat, fiindcă nimeni nu-i poate oferi o imagine exactă a deplasărilor lui Martin, din dimineața aia. Se pare că nimeni nu-și amintește să-l fi văzut. Doar impresii vagi, gen – auzisem că e cu..., știam că trebuie să fie la... Chiar ca pruncul cu zece moașe. Totuși, undeva trebuie să fi fost el de dimineață, de vreme ce și-a făcut apariția spre prânz, la cabinet. Ultima discuție cu secretara e singurul nostru reper. Cociș ne-a cerut să limităm la minimum posibil, personalul informat despre situație. Și bineînțeles, plătim cu capul cea mai mică indiscreție, scursă către presă sau public.

Varlam nu-și putu stăpâni o expresie de stupoare:

- Alexandru Martin a câștigat alegerile și a dispărut! A lăsat partidul cu fundu' în baltă.

Beraru își scoase ochelarii și-l corectă, în timp ce ștergea lentilele:

- A dispărut înainte de a câștiga, dragul meu. Alegerile s-au desfășurat duminică, în lipsa "catindatului". Toată duminica l-au căutat înnebuniți, sperând că va apărea măcar după ce va afla rezultatul. A fost așteptat cu alai în circumscripție, să se voteze singur și n-a apărut. Maura și-a făcut apariția neînsoțită și a votat imediat după prânz.

- Și n-au întrebat-o de ce e singură?

- Știi că ea nu răspunde la întrebări...

- Cum de-au menținut secretul, în fața presei? - se miră Varlam.

- Au șoptit ici-colo confidențial, că suferise o complicație în urma traumatismului facial. Un soi de hematom care fără a fi grav, îi producea dureri mari și-l țintuia momentan la pat. Îți imaginezi că au servit acest pretext și camarazilor lui politici, care se interesau de el? Au știut adevărul doar Cociș și câțiva oameni din staff-ul de campanie, secretara și un tip de la biroul de avocatură. Și bineînțeles, Maura Martin. Iar noi trebuie să-i luăm urma, tot în mare secret.

Se lămuriră destul de repede, că omul cheie era secretara de la biroul de

avocatură. Lucra cu Alex Martin de la începutul carierei acestuia, se zvonea că fuseseră cândva cât se poate de intimi și era știută de toată lumea, drept omul lui de încredere. Femeia își dădea seama de gravitatea situației și fu cât se poate de sinceră, recunoscând că din devotament pentru șeful ei, contribuise cel puțin în prima zi la confuzia creată în jurul lui.

- Joi, pe la ora unsprezece, Alex a intrat pe ușă val-vârtej. Eu am crezut că vine de la sediul de campanie, fiindcă era cam agitat și înjura la ei, nervos. A zis că or fi în stare să se descurce câteva ore și fără el. La câți bani a băgat în fundul tuturor - așa s-a exprimat... I-a cerut unui partener mai tânăr să se prezinte în locul lui cu un fleac, pe rol la tribunal, după care m-a chemat la el în birou. Era în picioare, se grăbea. Vă spun sincer că nu mi s-a părut în apele lui, iar când era așa, era mai bine să nu pun întrebări. Așteptam până-i trece... Mi-a lăsat instrucțiuni să-l acopăr, inclusiv față de doamna Maura și a plecat.

- Cum adică, să-l acoperiți? – ceru lămuriri Beraru.

- Să-l acopăr cumva, până se întoarce – răspunse femeia, mirată că el nu pricepe. Că e la tribunal, că e la sediul de campanie, că s-a dus să-și măsoare tensiunea sau e la dentist, că e pe drum între sedii... La fiecare spun altceva, până se zăpăcesc la cap și renunță să-l mai caute. Asta-i metoda. N-o aplicam pentru prima oară.

- Altă-dată, știați unde se ducea?

- În situații din astea, da, știam. Mai ales când îmi cerea să-l acopăr și față de soție... Era vorba de vreo femeie, dar nu mă întrebați cine anume – niciodată nu mi-a spus și nu l-am întrebat. Erau treburile lui. Și nici nu era aceeași femeie, era ba una, ba alta... Am crezut că se simte obosit și tracasat și m-am gândit că o fi simțind nevoia să se relaxeze, fără să-l mai știe nimeni.

- Și?...

- Păi, de obicei, după o oră-două apărea la cabinet mult mai relaxat și pus pe bancuri, sau măcar mă suna, ca să întrebe dacă e ceva urgent. M-am gândit că o fi cu cei de la campanie și o fi uitat de mine, dar se făcuse deja ora să plec acasă. Așa că i-am dat un apel, să întreb ce să fac. Am auzit mobilul lui sunând din birou și mi-am dat seama că-l lăsase aici.

- N-o să-mi spuneți că avea un singur celular.

- Nici el nu mai știa câte avea, dar folosea alternativ doar vreo patru. Unul din ele îl avea mereu asupra lui, pentru convorbiri cu oamenii de încredere - eu, șeful staff-ului... Nu înțeleg de ce joi, nu și-a luat nici măcar acest telefon cu el. Două rămăseseră la birou, iar pe celelalte două le-a găsit a doua zi doamna Maura, acasă. Tot atât de adevărat este că de când a intrat în gașca asta pentru alegeri, se descotorosea uneori de toate celularele, intenționat.

- De ce? – se miră Beraru.

- Îmi șoptea la ureche că iar îi trage-n piept pe ăștia care-i urmăresc fiecare mișcare și discuție, prin telefonul mobil.

- Dar de ce asemenea precauții?! – repetă Beraru, făcând pe naivul. De cine se ferea în mod special?

- De unde să știu eu? – jucă și ea pe naiva, după care se aplecă spre el: Mai avea tot felul de escapade, știți, și nu-i vorba numai de femei, ci și de nenorociții lui de clienți, că mereu îi spuneam - vezi să nu te îngroape ăștia în bani, de să nu mai poți trage nici aer pe nas. Iar ai lui, îl aveau la mână cu toate astea.

- Ai lui?! – ridică din sprâncene Beraru.

- ăștia, pentru care candida. Că doar nu-l aleseseră de frumos... Îl aveau la mână cu de toate și sperau să-l joace mai târziu, după cum vor. Dar lui Alex puțin îi păsa. Zicea că la o adică, și el îi are la mână pe ei. Dar numai cu mine vorbea liber, să știți.

- Îhm...

- N-aș spune altcuiva toate astea, nici dacă m-ar tortura. Nu vi le-aș spune nici dvs., dacă nu mi-ar fi foarte frică pentru el. Sigur e o treabă urâtă la mijloc și cineva trebuie să înțeleagă situația, ca să știe unde să caute. Că nu erau împreună el și gașca asta, fiindcă se iubeau. Nu o dată mi-a spus că dacă o să-i înfigă unul un cuțit în spate, o să fie unul de-ai lui, nu de la ăilalți... Cu ăia se înțelegea el. Oricum le-ar fi dat și lor un os de ros, ca să-i potolească. ăsta-i procedeu de când lumea. Eu te scarpin pe spate, tu mă scarpini pe spate... Dar cu ăștia ai lui zicea că o să fie greu, că sunt nesătui și nimic nu-i mai oprește. Fac prăpăd pe unde trec, mai rău ca lăcustele. Așa zicea el, nu eu! Și cum v-am mai spus, numai cu mine își mai dădea drumul la gură. Ce înjura la ei!... Doamne, ce-njura!

- Pomenea și vreun nume, în mod special?

- Pe toți... De-aia v-am și povestit toate astea. Mi-e frică de mor pentru el și nu știu cui să-i spun. Maura e dusă cu mintea, ce să mai vorbești cu ea... Iar Alex nu avea nici măcar un om dezinteresat în jurul lui. Și a avut destui din ăștia, cum le zice... oponenți, în propriul partid. Păi, n-au zis că e mai pătat ca un dalmațian și o să-i tragă pe toți în jos?... Dacă nu era Cori să-l țină agățat deasupra, să nu-l poată atinge... Cori Cociș, vreau să spun. Era singurul prieten pe care-l avea, erau camarazi vechi, știți... Deși Alex nici pe mâna lui nu s-ar fi dat, dacă ar fi avut de ales. Toți o apă și-un pământ. Așa că dacă i-au făcut de petrecanie, ei i-au făcut. V-am spus cinstit, ca să știți pe unde să căutați. Adică printre ei, acolo, înțelegeți?... Am încredere să vă spun, fiindcă dvs. nu mă știți, dar eu vă știu de mult și știu că nu sunteți vârat în...

- În ce?!

- Cu alții... Cu Alex, în... Știți doar. N-aș deschide gura, dacă nu mi-ar fi așa de frică pentru el. Nu era omul care să-și lase interesele și să dispară așa. Doar dacă și-ar fi pierdut dintr-odată, mințile.

Femeia era din ce în ce mai surescitată, vorbea tot mai dezlânat și la un moment-dat, izbucni într-un plâns uscat, un fel de suspine fără lacrimi.

- Amenințări directe a primit de undeva? - întrebă Petre Beraru, așteptând să-și revină.

- Ei, o mai fi primit, că știți în ce procese intra și ce fel de clienți avea. Dar nimic serios și nimic în ultima vreme. Eu tot pe ăștia din gașca lui îi cred vinovați.

- Și totuși, care gașcă? – o presă Beraru. Puteți fi mai explicită?

- Gașca în care se vârâse, ca să obțină candidatura la partid. Eu am mai puțină încredere în ei, decât în mafioții cu care aranja litigiile... Ția au onoarea lor de mafioți, să știți.

- Un nume concret, doamnă?... O întâmplare, o amenințare anume, ceva care să vă fi atras în mod deosebit atenția la el, sau în anturajul lui, în ultima vreme? Dați-mi un fir!

Femeia ridică din umeri:

- Bătaia din ultimele zile?... Dar pe el nu prea l-a preocupat nici aia, cum ar fi trebuit.

Beraru oftă încurcat și schimbă vorba:

- Pe Maura, când ați anunțat-o că nu-l găsiți pe Alex?

- Abia a doua zi, la prânz. Adică vineri, când ne-am dat seama că nu mai apare și nu dăm nicicum de el. N-am vrut s-o speriem de la-nceput, dar sigur că tot s-a speriat rău de tot, săraca. Nu-l mai văzuse de mai bine de 24 de ore. Cu o seară înainte, se culcase ca de obicei fără să-l mai aștepte, știind că vine mereu târziu. Vineri dimineața, a crezut că el dormise pe canapeaua din birou, ca să n-o deranjeze și nu și-a făcut griji. Dar de când cu moartea Evei, Maura parcă e pe altă lume. Ca să fiu sinceră, nici n-o mai recunosc, așa s-a schimbat.

- Domnul avocat avea vreo întâlnire importantă, programată pentru joi și vineri?
– o întrebă procurorul.

- Nu, doar ce era legat de campania electorală. Avea mereu întâlniri cu unul și cu altul, dar pe acestea nu i le aranjez eu. Are staff-ul de-acolo.

Luni, Beraru îi solicită lui Cociș aprobarea de-a scotoci puțin prin biroul lui Martin și spre uimirea lui, acesta ridică din umeri indiferent. Bunăvoință pe care el și Varlam și-o explicară mai târziu, când afluă de la Maura că duminică noaptea, Cociș și oamenii lui ridicaseră din casa ei tot ce putea prezenta oarecare interes - telefoane, computere, dosare, agende, hârtii... Ca să nu facă o figură penibilă, Varlam îl lăasă pe Beraru să se învârtască prin casă și el căută mai mult în garaj. Știa din proprie experiență că în garaje poți avea surprize, fiindcă oamenii lasă tot felul de lucruri și uită de ele, iar Maura le spusese că oamenii lui Cociș aruncaseră doar fugitiv o privire pe-acolo. Își imprimă totul pe retină, deși bănuia că nu-i va folosi la nimic. Dacă existase ceva de cules, fusese deja cules.

După câteva zile, Coriolan Cociș organizează căutarea cu echipe speciale, restrânse numeric dar dotate cu tot felul de detectoare, care să caute prin râpele ce mărgineau șoseaua prin munte și chiar să dragheze râul, în porțiunile mai adânci. Celor care întrebau, li se explica scurt că e vorba de prospecțiuni, pentru un drum județean cu bani europeni.

Când toate eforturile lor rămaseră fără rezultat, fură cu toții nevoiți să-și recunoască neputința, spre furia greu stăpânită a procurorului-șef adjunct.

Președintele proaspăt ales al consiliului județean, zărit pentru ultima oară în timp ce urca la volanul la fel de proaspătului său BMW - nu era de găsit. Parcă intrase în pământ, cu limuzină cu tot. Nu lăsase măcar o urmă, un indiciu, un fir care să le dea o idee despre ce se întâmplase cu el. Să fi știut măcar dacă mai era viu sau mort.

Cum presa începuse să reclame imperativ un os de ros și pentru ea, staff-urile reunite și supervizate de Coriolan Cociș decisese să arunce pe piață tot varianta aia cu starea de sănătate, ajustată după conjunctură: "Agresiunea suferită de Alexandru Martin s-a dovedit mai gravă decât preconizaseră medicii. O lovitură la coloană, căpătată în cădere a impus internarea la o clinică din străinătate. Transportul până acolo s-a făcut cu o ambulanță aeriană privată, plătită din banii familiei. Alexandru Martin avea dureri mari! Pentru a nu-i provoca președintelui proaspăt ales un stres în plus, familia și colaboratorii decisese să nu facă public, locul unde este el tratat. Pe perioada care va urma, interimatul va fi asigurat la CJ de către un vicepreședinte. Reprezentanții mass-media sunt rugați să respecte nevoia de liniște și intimitate a familiei, care promite să țină opinia publică la curent cu evoluția stării de sănătate, etc. ..."

O metodă infailibilă era să pui la dospit zvon după zvon și să lași apoi înfloriturile, la liber. Povestea scârțâia din toate încheieturile, dar când ai ordin s-o servești de dimineață până seara, indiferent de întrebările care ți se pun sau de logica faptelor, ajungi nu doar s-o înfigi în surprinzător de multe creiere debile, dar chiar să crezi tu însuși ce recuți.

Pe de altă parte, ca să fim sinceri, opiniei publice puțin îi păsa de Alexandru Martin, sau de modul lui de întrebuințare, pe la consiliul județean. Mulți n-avuseseră habar de existența lui, până ce dispariția nu-l transformase într-un subiect monden, ca un fel de Elodia local. După două-trei săptămâni, reacția față de subiect oscila între indiferența majorității și disperarea câtorva, când într-o marți, pe la patru după-amiaza, enigma se lăsă dezlegată dincolo de cele mai negre așteptări.

PARTEA A ȘASEA

Într-o marți, pe la patru după-amiaza, un bărbat vorbind românește cu puternic accent străin anunță la 112, ceva ce putea fi o moarte suspectă. Comisarului-șef Dinu Varlam i se transmise că un om, probabil un localnic își pierduse viața, după ce căzuse în propria pivniță, undeva într-o casă izolată, aflată la aproximativ 30 de kilometri de A. Cei mai buni cunoscători ai locurilor din jur, Zira și Fane Dimitriu schițară imediat un traseu de acces, totuși era de așteptat să bâjbâie și ei puțin, înainte de-a găsi locul exact. Pe procurorul Petre Beraru, același apel îl surprinsese într-o altă ședință de criză cu Coriolan Cociș, așa că la mortul din pivniță, el urma să întârzie puțin. Rămase înțeleș cu Varlam să le dea el telefon imediat ce se eliberează, iar unul din băieți să-l aștepte cu o mașină în șosea și să-l ghideze până la locul acțiunii. Presupunând că ei înșiși îl vor nimeri până atunci.

Niciunul nu fu dispus să-și ia mașina personală, așa că plecară cu autolaboratorul și un Logan, cu însemnele poliției pe ele. În timp ce se apropiau de intrarea într-un drum forestier, observară de la distanță un bărbat care le făcea semne energice să oprească. Era un tip între două vârste, bine făcut și cu alură de turist cizelat, aflat în dreptul unui Mercedes bleumarin cu număr de Olanda, staționat pe marginea șoselei. Când modesta procesiune frână treptat lângă el, omul se apropie și-i întrebă într-o română corectă, cu accent prusac:

- Ați venit pentru văru-meu?
- Cel din pivniță? – scoase Fane Dimitriu capul pe geam.
- El. Veniți cu mine, să nu pierdeți timpul căutând după noi.

Omul urcă în Mercedes și porni motorul. De pe bancheta din spate a mașinii, le aruncau din când în când priviri timorate o femeie șatenă, destul de tânără, aflată pe locul din stânga și doi copii – un băiat de vreo 12 ani, în dreapta și probabil sora lui ceva mai mică, la mijloc. Dintr-un motiv sau altul, familia de turiști olandezi părea să fi nimerit prost la vărul cu pivniță și era de-nțeleș de ce bărbatul preferase să-i care pe toți trei, la deal și la vale după el.

Făcură la dreapta pe drumul forestier mărginit de copaci și tufăriș des, din care numărare succesiv trei intrări ca niște răni adânci, pe alei pietruite de-a lungul unor zone defrișate sălbatic, ad-hoc. Intrară ei înșiși pe a patra alee, mai îngustă și mai prost întreținută, reinvadată în parte de un desiș cu bolte încrucișate, ce îngreuna înaintarea. Drumul coti ușor spre stânga și-i scoase într-o poieniță ce urca în sus, pe un soi de povârniș golaș, pe a cărui pantă lină fusese ridicată vila. Mașinile trecură de poarta din lemn a unei îngrădituri înalte de uluci și se opriră într-o curte largă, jumătate asfaltată și jumătate năpădită de vegetație sălbatică. Aveau în față o construcție din blocuri de piatră, cu geamuri acoperite de obloane metalice, solide. Primul gând pe care-l sugera era al unei mici fortărețe, concepute să reziste unui asediu chiar și-n lipsa proprietarilor.

Coborâră cu toții din mașini, cu excepția familiei olandezului, care-l lăsă pe tată să se expună singur ”în sălbăticie”. Varlam se apropie, schiță un salut politicos către femeia retrasă în habitacul, apoi îl salută pe bărbat și amândoi se prezentară.

- Aceasta e proprietatea noastră – spuse bărbatul, care se recomandă ca medic anestezist de origine română, cu cetățenie olandeză. Am sosit acum o oră și ceva. Aveam cheie de la toate intrările, inclusiv de la poartă, dar când am vrut să descui, am găsit poarta deschisă. Am lăsat familia în mașină și am intrat singur, să văd despre ce e vorba. Imediat am văzut o mașină parcată în garaj și-atunci, m-am liniștit. Știam de la vărul meu că-și cumpărase de curând o mașină nouă, exact ca aceea și am fost sigur că el e în casă.

- Avea cheie, vărul dvs.?

- Da, el avea al doilea rând de chei, le-am și găsit pe masa din bucătărie, mai târziu. Eu îl informasem de câteva săptămâni, că urmează să trecem pe-aici, în vacanță. Deci, știa că venim. Noi ajungem la câțiva ani o dată în România, soția mea e olandeză și nici ea, nici copiii nu cunosc limba română, de-aceea venim rar, pentru câteva zile petrecute în liniște, la aer curat. Sunt plecat de 23 de ani, așa că vărul meu mai dădea din când în când pe-aici, ca să vadă dacă e totul în regulă. L-am strigat, nu mi-a răspuns și atunci m-am îndreptat spre casă. Toate ușile erau încuiate, cu excepția celei de la bucătărie. Am intrat și m-a izbit mirosul. Imediat am simțit că e ceva rău. L-am strigat, l-am căutat, soția m-a auzit și a intrat și ea. S-a speriat, dar cu mirosul fin al femeilor, a adulmecat așa... în vânt... ”Vine de jos” – mi-a spus. Am ridicat chepengul de la pivniță și... L-am văzut jos, căzut la picioarele scării. V-am chemat imediat. Cred că

zace de multă vreme, închis acolo. Abia acum mi-am explicat de ce nu mi-a mai răspuns la telefon, în ultimele zile.

- Ultima oară, ați vorbit...

- Acum vreo trei săptămâni, din câte îmi amintesc. Așa o tragedie! Primul lucru pe care mi l-a spus soția mea, când și-a revenit, a fost că nici ea, nici copiii nu mai pun piciorul în casa asta. O să vindem tot.

- Șefu', vino repede să vezi ce avem aici – se auzi glasul aproape înecat al lui Dimitriu, venind de undeva, din casă.

- Cum se numește vărul dvs.? – întrebă Varlam.

Pusese întrebarea ce se cuvenea pusă, dar răspunsul îl știa. I-l dăduse în felul lui, localizarea GPS de-acum câteva săptămâni. Și totuși piesele nu se îmbucau, fiindcă pe-atunci, dispărutul era Costin Beltea.

- Alexandru Martin. E avocat, în A. - veni răspunsul.

Dacă aici este Alexandru Martin, atunci unde se află Costin Beltea? - îi trecu prin minte, în timp ce urca treptele de piatră spre ușa dată de perete a bucătăriei.

2

- Credeți că aş putea să-mi duc familia la un motel și să revin singur, imediat după aceea? – alergă olandezul în urma lui. Ei nici nu știu românește, nici n-au văzut nimic și n-au ce declarații să dea... Iar copiii sunt teribil de șocați. Vă rog, domnule comisar!

- Desigur. Pe Varlam, ideea de-a scăpa de orice martor îl avantaja, dar era și mai bine că nu venea de la el. De acord, domnule doctor! Aranjați-i cât mai comod, nu e nevoie să vă grăbiți.

Mirosul din casă era atât de puternic, încât abia reuși să-și țină firea, cu masca lipită de nas. Chepengul de la gura pivniței era lăsat într-o parte și când privi în

jos, văzu o mogâldeată ca un manechin, la picioarele scării. Ușor aplecat deasupra lui, Dimitriu fotografia trupul din diverse incidente, iar undeva în spate se mișcau alte două siluete în costum alb de protecție – Victor Cioflină și Vlad Zira.

- Sper să nu-i vină cuiva ideea, s-o cheme pe Lucia aici – strigă Fane Dimitriu, destul de tare ca să-l audă toți.

- Nu cred – spuse Varlam. Vor chema legistul lor. Niciodată nu i-au permis Luciei să-și vâre nasul în poveștile lor cu cântec...

Se răsuci și se aplecă în față, ca să-și lase piciorul pe prima treaptă, dar Fane strigă le el.

- Fii atent! Sunt ruși toți fușteii, de la al treilea în jos. Nu știu cum, dar primele două trepte au rămas solide. Pe ele poți pune liniștit piciorul.

- Și mai jos cum de s-au rupt? – făcu nedumerit Varlam, chircit ca să privească în lungul scării.

- Mai jos, s-au rupt sub picior una sub alta. Martin era și gras și greoi... A căzut și n-a mai putut ieși. Dacă tu vrei să cobori, va trebui să sari jos, sportiv, de pe-a doua treaptă...

- Și după aia, cum dracului ieșim afară de-acolo? – îl întrerupse Varlam, răstit.

.... sau să folosești taburetul.

Dimitriu îi făcu semn cu mâna și-atunci zări și el taburetul înalt, ca de bar, luat probabil de undeva din casă și așezat pe podeaua de ciment a pivniței, chiar între picioarele scării.

- Voi l-ați pus acolo? – mormăi, potolit.

- Da, era chiar în bucătărie. Eu am sărit primul de pe-a doua treaptă, jos. Apoi, Victor mi-a întins taburetul și el a coborât mai ușor, punând piciorul pe taburet. Poți face la fel. Cu voi, ăștia bătrânii, e bine să fim precauți. La urcare, o să repetăm mișcările în sens invers, tot cu grijă la...

Tot cu grijă la ai bătrâni, bineînțeles. Varlam nu-l luă în seamă. Ajunsese deja

lângă el și se lăsase pe vine, aproape de cadavru.

- Dar ce-i cu poziția picioarelor lui? – remarcă. Parcă sunt frânte. Și le-o fi fracturat, când a căzut de pe scară.

- Am observat și eu și încerc să iau destule imagini, încât să-și poată da Lucia o părere.

- N-o să vă vină să credeți, ce-am găsit aici!

Prin mască, vocea lui Zira suna de parcă l-ar fi strâns cineva de gât. Mirosul era de neîndurat, dar pe măsură ce trecea timpul, pivnița devenea pentru ei o variantă sinistră a peșterii lui Ali-Baba. Varlam se răsuci și privi în sus, spre el. Ținea cu infinită grijă în amândouă mâinile, un laptop de culoare roșu-metalizat. Varlam fu atât de contrariat, încât mintea lui refuză o clipă să facă legătura. Pur și simplu, se bloacă. Deși n-ar fi trebuit, fiindcă bănuiala stăruia acolo demult. Nici nu observă din primul moment, caseta pe care i-o arăta Cioflină, la doi pași în spatele lui Zira. Era din lemn sculptat, iar în lumina lanternei, încreștările de sidef luceau stins, într-un mănunchi de nuanțe. Fu un moment de consternare, după care înțelesesă și ceilalți, totul. Sau mă rog, esențialul. Varlam își reveni imediat, țâșni în picioare, luă laptopul din mâna lui Zira și i se adresă lui Dimitriu:

- Crezi că-mi poți copia conținutul acestui laptop, înainte să apară ceilalți?

- Ceilalți... Nu te referi la Petre Beraru, nu-i așa?...

Varlam scutură capul – bineînțeles că nu, iar Dimitriu îi luă laptopul din mână și-l răsuci rapid pe față și pe dos, să se asigure că măcar e întreg. Își trase peste cap cureaua aparatului foto și i-o întinse lui Victor Cioflină, care fără o vorbă, și-o alunecă peste umăr și se pregăti să ia imagini în locul lui.

- Să văd ce găsesc în el. E posibil să fie deja totul șters și numai de pe disk să putem recupera ceva, dar asta ia timp. Nici vorbă s-o pot face acum. Tu ai vrea ca ei să-l găsească aici, așa cum era?

- Obligatoriu. Ar fi mai bine să dăm de înțeles că nici nu l-am văzut. Altfel, ne-am ars.

Fane Dimitriu dădu din cap scurt, un fel de –”am înțeles, nu mai pierd vremea”

și din două mișcări, se săltă de pe taburet pe-a doua treaptă. De-acolo se aplecă, luă laptopul pe care i-l întinse Zira și dispăru cu el lipit de piept, strecurându-se ca o pisică.

Victor Cioflină preluase zelos sarcina lui Fane Dimitriu și se învârtea pe lângă picioarele scării, cu ochii la fușteii rupți.

- Mie nu mi-e clar cum de s-au rupt fușteii ăștia, așa... Lemnul e încă solid, nu pare putrezit – comentă.

Ceilalți doi se depărtaseră și aparent, nu-l luară în seamă.

- Unde le-ați găsit exact? – îl întrebă Varlam pe Zira.

- Aici în colț, pe lada frigorifică – arată Zira deși nu mai era nevoie, fiindcă Varlam se opriase deja în dreptul ei. E în funcțiune, ceea ce mi se pare ciudat, având în vedere că vila nu e locuită. Tocmai mă pregăteam cu Victor, s-o deschid.

Se apropiară amândoi și ridicară capacul. Într-adevăr, era în funcțiune și pricepură instantaneu și pentru ce. Amândoi aruncară o privire înăuntru și amândoi avură aceeași mișcare de recul. După un moment de stupoare, Varlam îi strigă lui Cioflină să vină lângă ei.

- Dumnezeu! – exclamă Cioflină, când văzu despre ce e vorba.

Dacă ar fi fost ascultați de cineva din afară, s-ar fi auzit doar vocea surescitată a lui Varlam și doar niște exclamații rare, neinteligibile, ale celorlalți doi, mai ales ale lui Zira. Victor Cioflină era așa de prins în propria-i acțiune, încât scotea doar din când în când câte-un icnet, la o mișcare bruscă. „Filmează! Vreau filmare, nu fotografii!... Urcă-te pe taburet, Victor, vreau imagini de sus, care să prindă concomitent cadavrul lui Martin și lada frigorifică. Să nu spună că le-am luat în timpi diferiți. Dă-te la o parte, Vlad, noi nu jucăm în filmul ăsta. Nici mascați nu trebuie să le oferim dovada că am pătruns aici, înaintea lor. Pricepi?... Lasă lada închisă, doar caseta de bijuterii cu capacul ridicat, să se observe conținutul. Filmează de sus, Victore, prinde cadru general, cu Martin cu tot. Acum chiar deasupra, de aproape, conținutul cutiei... Bun! Rămâi pe taburet, Victore, noi ridicăm capacul lăzii frigorifice. Repetă cadrul general, de data asta cu ambele cadavre la vedere... Bun, acum ne ocupăm de lada frigorifică, apropie-te Victor. Obiectiv îndepărtat, de deasupra. Acum cu obiectiv apropiat, mâinile...

Unghiile... Semne de apărare?... Are! Sunt! Și pe brațe! Acum tot cu obiectiv apropiat, treci în sus... Tricoul murdar... E aproape lipit de piele - cum să facem să-l ridicăm, fără să se observe că am umblat pe-aici... Cu grijă Vlad, bravo, filmează-i toracele, Victore, se văd două coaste rupte gata să iasă prin piele!... Bun! Aș fi vrut să răsucesc puțin corpul, să văd dacă are urme pe spate, dar... Știu, nu e recomandabil. O lăsăm baltă. Să ne concentrăm atenția pe partea de sus. Mai întâi punga de pe capul lui, din toate incidentele... Să se vadă bine logo-ul, că e marca mașinii lui Martin. E o pungă pentru piese de BMW. Acum, ridic marginea pungii... fir-ar să fie, cu grijă, oameni buni. Trebuie s-o așezăm la loc pe capul lui, exact așa cum am găsit-o. Nu trebuie scoasă complet, ne-ajunge partea din față... Ca să vezi, unde era bietul băiat!... Filmează, Victore, n-avem timp să ne lamentăm acum! Leșini mai târziu, puiule!... Vedeți urme pe gât? Nu are. A fost sufocat profesionist, în pungă. Punem punga la loc... ”

Mobilul lui Varlam începu să sune și el scrâșni vreo două vorbe printre dinți, înainte de a-i răspunde lui Petre Beraru.

- Te rog, promite-mi că-i ții cât mai mult timp posibil, departe de-aici – pronunță agasant de rar. Măcar încă o jumătate de ceas.

- Pe cine să țin departe? – se miră Beraru.

Varlam știa că nu va fi nevoie de multe explicații. Avea un singur procuror cu care se înțelegea, dar înțelegerea cu el o compensa pe cea cu toți ceilalți la un loc. Împinse masca de pe gură și începu să vorbească rapid:

- Cabana în care ne aflăm, corespunde perimetrului detectat prin GPS, în care Cociș ne-a refuzat accesul. E una din cele trei cabane semipărăsite, cea cu proprietarul olandez. Mortul din pivniță e Alexandru Martin. Din câte ne-am dat seama, i s-a rupt scara ce cobora în pivniță și n-a mai putut reveni la suprafață. E mort demult, probabil de când a dispărut. E în putrefacție avansată. Într-o ladă frigorifică era pus la conservare cadavrul lui Costin Beltea, cu o pungă pe cap. Pe ladă am găsit caseta cu bijuteriile Maurei și laptopul roșu al Evei.

- De ce oare nu mă mir prea tare? - șopti Beraru.

- Am avut timp să aruncăm o privire și ți-am raportat ție, neoficial, ca să știi ce vei găsi aici. Oficial însă, abia am ajuns și noi și n-am văzut mare lucru! Băieții tocmai vor să încercuiască locul... L-am zărit pe Martin doar din gura pivniței, e mort și miroase urât. Despre Beltea, n-avem habar.

- Înțeleg... Îngrozitor, Dinule! Ești sigur că e Beltea?
- Cum sunt sigur că mă sufocă duhoarea lui Martin, care n-a stat la frigider.
- Bine. Trebuie să-i raportezi lui Cociș! O să facă infarct!
- Amână-l cât poți.
- Nu prea pot. Știe că vorbesc cu tine și nu m-a scăpat deloc din ochi. Dar o să fac mai întâi un drum la toaletă... Cinci minute!

Varlam se întoarce spre Zira și Cioflină, care-l fixau nemișcați:

- Băieți, începe numărătoarea inversă. I-ați tras punga înapoi, pe cap?... Așa cum era. Bine! Victor, o imagine a lăzii frigorifice pe dinafară, după ce o închidem la loc. Deasupra, voi știți cum ați găsit caseta cu bijuterii. Ce-o fi făcând Fane, cu laptopul?... Dacă nu-l aduce la timp, m-a nenorocit!

Se îndepărta de lada frigorifică și se aplecă din nou jos, lângă trupul lui Alex Martin.

- Și totuși, ce dracului s-a întâmplat cu el? – întrebă.
- Cu el, e clar – îi răspunse Zira. A căzut, și-a rupt picioarele, i-a căzut și chepengul în cap, dacă nu fusesse fixat bine... N-a mai putut ieși, s-a rezemat de zid la picioarele scării și și-a dat duhul. Cumplit, dacă te gândești.

Varlam îi examina mâini, brațe, antebrățe și ce mai putea.

- Pare să aibă urme de zgârieturi pe palme, pe antebrățe... Unghiile rupte... A încercat cu disperare să se cațere cumva, spre gura pivniței. Oare după cât timp o fi murit? – se întrebă.

- Cadavrul e în stare avansată de putrefacție.

- Totuși, nu cred să fi murit imediat. A mai trăit câteva zile... Varlam vorbi tare, ca să-l audă Cioflină: Victor, ziceai că nu ți se pare-n regulă, felul în care s-au rupt fușteii ăștia. Smulgeți câteva așchii minuscule din locurile unde s-a frânt lemnul, cu grijă să nu se observe. Să le studieze puțin Anna, în laborator, să ne spună ce părere are. E lemn putrezit, s-au a fost puțin ajutat să se rupă?...

În timp ce vorbea, se sforța să desfacă pumnul drept al cadavrului. Reuși destul de repede și ceea ce descoperi îl făcu să îndrepte spatele, retrăgându-se nedumerit. Căscă ochii și încremeni stupefiat, câteva clipe. Avea memorie fotografică, totuși putea greși. Ei, fir-ar să fie... Oare?...

- Dați-mi o punguță mică de probe – le ceru și când o primi, puse în ea ce găsisese în pumnul lui Martin și o strecură fără comentarii, în buzunar.

Timpul fugea și fiecare încerca să profite de fiecare minut care le rămăsese. Mobilul sună din nou, iar vocea lui Beraru era ca sticla pisată:

- Cociș a decis că nu mai e nevoie de mine acolo, fiindcă el preia direct cazul. Probabil că-și va aduce echipa lui specială. Aveți ordin să nu coborâți în pivniță, sau unde zici că l-ați găsit pe Martin. Să nu intrați în perimetru, să nu atingeți cadavrul...

- Să nu respirăm, să nu tușim, să nu clipim...

- Nu e de glumă, Dinule. Întâi a încremenit, apoi parcă a înnebunit brusc. I-am spus că voi ați zărit doar de sus cadavrul și i-am garantat că v-ați retras imediat. E bine să rămână așa.

- OK, Petre. Am înțeles - îl asigură Varlam și închise.

Telefonul sună imediat, din nou. Era procurorul-șef adjunct.

- Vă rog să nu vă apropiați de cadavru! Izolați locul și-atât, ne-am înțeles?

- Am înțeles, dar nici nu ne-am fi putut apropia, fiindcă avem o problemă.

- Ce problemă?

- Scara pe care se coboară în pivniță e ruptă. Nu avem cum să ajungem la cadavru. Avem nevoie de o scară și...

Coriolan Cociș îl întrerupse nerăbdător:

- Rezolvăm noi. Stați deoparte. Nu vă apropiați de perimetrul respectiv, nu cumva să fotografiați, ne vom ocupa noi de tot. Răspunzi cu capul pentru nerespectarea ordinului! S-a înțeles?

- Am înțeles, domnule procuror șef-adjunct. O să vă așteptăm în curte.
- Aa, da... Și să vină unul din voi în șosea, să ne aștepte ca să ne conducă.
- Am înțeles, domnule procuror șef-adjunct. În cât timp, să trimit?
- Cum adică?... Imediat. Suntem deja pe drum.

Varlam tastă cu grijă înainte de-a închide și înjură savuros. Băieții îl urmăriseră și-l scutiră de explicații.

- Ce naiba face Dimitriu? – întrebă. Dacă nu punem laptopul la loc, poate să iasă urât. Trebuie să ieșim. Aveți grijă să nu uitați taburetul jos. Unul din voi o să-i aștepte în șosea, ca să-i conducă.

În timp ce se apropia de scară, ceva luci scurt în marginea primului fuștei rupt, de sus - pe jumătate ascuns între așchiile ascuțite inegal, atârna un lăntișor fin, din aur. Se întrebă cum de nu-l observase nici el, nici vreunul din băieți, până atunci. Îi făcu semn lui Zira să iasă din pivniță, iar el se apropie și încercă să desprindă lăntișorul fără să-l rupă. Ceva îl ținea. În partea opusă, prinsă pe-o za, era o cruciuliță mare, înfiptă între așchii groase, de lemn. Le recuperează pe amândouă și-n timp ce le băga în buzunar, i se păru că una din perlele cruciuliței lipsea. Cea din mijloc...

- Hai odată, Dinule – îl grăbi Cioflină.

Varlam caută în scobiturile dintre așchii, apoi îi ceru răstit și lui Cioflină să caute prin resturile de pe partea aia de fuștei, o perlă.

- Ce să caut? – se miră colegul lui, înălțându-se pe vârfuri ca să nu-i scape niciun loc, deși nu pricepea nimic.
- O perlă – se răsti Varlam la el. O perlă roz...
- Nu e nicio...
- Taci și caută – îl repezi Varlam.

El se lăsă în genunchi, își scoase mânușile și începu să pipăie direct cu palmele, trecându-le pe deasupra podelei de ciment. Făcu asta câteva minute, fără să țină

cont că era târziu și trebuia să iasă de-acolo. Nu părea capabil să se resemneze. Numai după ce Victor Cioflină se răsti în șoaptă la el, pentru a treia oară, se ridică împotriva voinței lui, puse piciorul pe taburet și de-acolo, se săltă în brațe gâfâind și cu tot sângele năvălit în obraji. Avea dreptate afurisitul de Dimitriu – greu la deal cu ai bătrâni... Imediat în urma lui, Cioflină se săltă în fund pe a doua treaptă, își fixă picioarele ca un acrobat și se aplecă jos, până reuși să pună mâna pe taburet. Îl ridică și i-l întinse peste cap lui Varlam, care aștepta cu mâna întinsă.

- Am uitat de laptop – își aminti, în timp ce ieșeau în aerul proaspăt din curte. Ce facem?

Varlam se-ncruntă, fără să răspundă. În cel mai rău caz, nu le va mai da laptopul deloc. Oricum ei habar n-aveau ce era acolo, jos. Zira se urcase la volanul unei Dacii și-i aștepta cu motorul pornit. Își schimbase costumul de protecție, sperând că mirosul nu-i intrase în pielea descoperită, ca să le dea de bănuț noilor veniți. Oricum, duhoarea te trăsnea și sus, în bucătărie, nu doar în beci.

- Schimbați-vă și voi, dacă nu vreți să se prindă fleții că le-am deflorat obiectul muncii – le strigă. Eu mă duc după ei. O să greșesc și-o să-i bag mai întâi pe altă cărare, o să mă pierd cu firea și o să opresc ca să-mi cer iertare și să-mi pun cenușă-n cap. O să trag puțin de timp, e tot ce pot face pentru voi. Dimitriu e aproape gata și el.

Emanau un miros pestilențial, intrară în dubă și-și dezbrăcară costumele de protecție. Bine că Anna Stocker, cu spiritul ei gospodăresc prevăzuse autolab-ul cu toate rezervele pe care și le putea permite. Dimitriu era în haine civile și era concentrat asupra laptopului roșu. Se chinuise cu parola unui file, o găsisese și mai avea nevoie de câteva minute să-l copieze pe CD. Era singurul file important. Restul, după părerea lui erau chestii de școală, muzică, videoclipuri fără importanță, dar el copiasse tot, fără discriminare. Varlam îl trimise pe Cioflină să se-apuce de întins banda galbenă pe unde-o ști în jurul proprietății, că oricum nu va interesa pe nimeni. El își aminti că neglijaseră garajul și o luă aproape fugind, într-acolo. BMW-ul era parcat înăuntru, cu fața spre ieșire. Încercă mai întâi portiera dinspre șofer. Era deschisă. Ridică și capota portbagajului și aruncă o privire. Nici măcar nu mă mai surprinde – gândi și puse la ochi aparatul lui Dimitriu, pe care-l luase cu el.

Când Dimitriu apărură și el în ușa garajului, liniștea pădurii era deja spartă de

uruitul motoarelor. Varlam se orientă instantaneu - îi luă la repezeală laptopul roșu din mâini, îl așează deasupra celorlalte lucruri din portbagajul BMW-ului și trânti portiera. Dimitriu îi desprinsese de pe umăr aparatul foto și dispăruse deja, naiba știe unde.

Echipa procurorului-șef adjunct era formată din șapte bărbați, un auto lab cu antenă GPS, o dubă mare, specială și în rest, mașini de teren cu dotări distincte. Numeric, erau doar cu doi oameni mai mult decât vehicule, ceea ce te făcea să gândești că fiecare om sau mașină aveau o destinație specială. Recunoșteai conceptul organizatoric, marca inconfundabilă Coriolan Cociș – ” e absolut indispensabil să ai din fiecare câte unul și cu totul excesiv, să te încurci cu doi”. Sau – ”fă tot posibilul să lucreze separat, să nu știe unul ce face altul, păstrează doar pentru tine vederea de ansamblu”.

Varlam îl conduse până la chepengul deschis al pivniței și-i explică scurt, cum părea să se fi produs accidentul. Cociș avea în mod evident un nas mult mai subțire și părea să respire foarte greu, din cauza mirosului. Îi ceru lui Varlam să aștepte deocamdată afară și când ieși, comisarul-șef își văzu unul din subalterni purtând o discuție vie cu unul din noii veniți, un fel de coordonator peste ceilalți, din cât se părea. Înțelese că lui Dimitriu i se cerea cardul din aparatul foto, iar el se împotriva din răspuseri.

- Dar n-am filmat mai nimic cu el – striga, smucindu-se iritat, până ce n-avu încotro și se supuse somației.

După ce-l văzu pe celălalt îndepărtându-se, cu cardul ținut flegmatic între degete, Varlam se apropie de Dimitriu și scrâșni:

- Îți dai seama că m-ai nenorocit? I-ai dat cardul cu filmările!

Dimitriu se bătu discret cu indexul mâinii stângi, peste buzunarul de la piept:

- Fii serios, ăla e la mine. În aparat băgasem altul, pe care am pozat la repezeală o singură imagine de sus, prin chepeng și câteva cadre în bucătărie. Am fost sigur că n-or să ne lase să plecăm de-aici cu cardul din aparat și ar fi bătut la ochi, să-i dau unul complet gol.

Varlam îl privi lung, surprins și își aprinse ușurat, o țigară:

- Îi crezi tâmpiți? – pufni, o dată cu primul fum.

- Nu – răspunse Dimitriu, prompt. Ei ne cred pe noi tâmpiți și de-aia o să înghită gălușca.

Procurorul-șef adjunct se întreținu ceva mai târziu cu olandezul, revenit corect după ce își adăpostise familia la un hotel din A. Nu știa cum se petrecuse nenorocirea cu văru-său și în altă ordine de idei, nu, nici nu surprinsese vreun polițist, coborând în pivniță. Nu știa nimic, așa că i se luă toate datele necesare și fu trimis elegant să-și reîntrească familia la hotel și să nu le mai stea în drum.

Echipa lui Cociș lucra în liniște, până după miezul nopții, urmând ca o parte a ei să revină a doua zi dimineața. La adăpostul unui întuneric deplin, bărbații scoaseră toate obiectele din pivniță și le transportară în dube. Primul transport fu un sac negru de plastic, dus fără mari precauții și fără targă, pur și simplu prins de la cele două capete de doi bărbați voinici. Semn că pentru Alexandru Martin, se găsisese deja un înlocuitor la consiliul județean. În spatele indivizilor cu sacul, pășea flegmatic un tip înalt și slab, înfășurat din cap până-n picioare în uniformă de protecție și cu o geantă medicală în mână. Așa cum bănuiseră, Lucia Udrea nu va avea acces la examenul anatomo-patologic. Cu atât mai bine pentru ea – își spuseră. Să mai simtă și ăștia cum le miros cadavrele. Cociș fu singurul care nu rezista mult și ieșea periodic afară, să tragă aer curat în piept. De câteva ori, se refugie în mașina lui personală și de fiecare dată, duhoarea curții se dilua într-un fum tare, de trabuc cubanez. Varlam era sigur că procurorul-șef adjunct sorbea și câte o înghițitură de coniac fin. Nu mult, Cociș nu era omul exceselor. Doar cât să-l ajute să treacă peste noaptea asta împuțită și să întrezărească mai clar, perspectiva zilei de mâine.

La sfârșit de tot, șase bărbați cărară și lada frigorifică și o urcară în dubă. Grea ca un coșciug – aruncase printre dinți unul din băieții lui Varlam, care tocmai terminau de dat deoparte, banda galbenă de restricționare din jurul proprietății. Cociș considera că e deja inutilă și e mai bine să nu atragă atenția cu ea. A fost singura contribuție a echipei lui Varlam, la toată activitatea depusă acolo.

- De ce ne-or mai fi ținând, când e clar că ar vrea să scape de noi? – comentase iritat, Zira.

- Cociș e un ins extrem de precaut – îl lămurii Varlam, cu voce joasă. La o adică, va putea susține că cercetarea la fața locului s-a făcut împreună cu poliția. Pricepi?

Varlam evită să-l întâlnească a doua zi pe Beraru, deși în mod oficial, încă mai împărțeau cazul Evei Martin. Aranjă totuși să-i parvină acasă, strict confidențial, copii pe CD după conținutul laptopului roșu și al filmărilor făcute în pivnița vilei. El personal se feri să le urmărească pe aparatura din birou, plecă anunțându-l pe Zira unde poate fi găsit dacă intervine vreo urgență și se retrase în propriul bîrlog de domiciliu. Își porni calculatorul, deconectă internetul și împinse CD-ul în fanta laterală. Așa cum intuise Dimitriu, îl interesă doar un singur file - Jurnalul Evei.

Părăsi apartamentul după două ore și în drumul spre inspectorat, făcu un ocol și opri la casa familiei Martin. Bineînțeles că ea aflate deja. Petre Beraru îi prezentase condoleanțe, împreună cu Diana, încă din seara trecută. Practic, ei doi fuseseră cei care-i anunțaseră descoperirea cadavrului, fără a-i putea da amănunte privind circumstanțele decesului. Urmaseră vreo doi reprezentanți oficiali, apoi secretara de la cabinet, care plîngea în neștire fără să se poată stăpâni. Ceva mai devreme decât Varlam, dar tot în cursul acelei dimineți, se înființase neanunțat însuși procurorșef adjunct, Coriolan Cociș. Varlam ar fi fost cel puțin surprins, dacă ar fi asistat la discuția lor.

- Cum se explică faptul că ție nici măcar nu ți-a trecut prin minte, că el putea fi acolo? – o întrebă Cociș pe Maura Martin.

- De unde să fi avut habar? A fost un aranjament între el și vărul lui, care pe mine nu m-a implicat deloc.

- Vrei să spui că tu n-ai fost niciodată, pe la cabana aia?

- Ce să caut? – replicase ea, cu un aer apatic. Aveam propria noastră casă de vacanță și abia aveam timp să ajungem acolo, de trei sau patru ori pe an. Deși, dacă mă gândesc bine, cred că am trecut odată și pe la cabana despre care vorbești - într-o vară, acum câțiva ani. Eram și cu Eva. Mai târziu, Alex mi-a spus că a refuzat să mai țină cheile și i le-a dat unui alt văr de-al lor. Era cât se poate de verosimil – el n-avea timp să se ocupe de acea proprietate, care era și

destul de izolată și i-ar fi consumat mult timp. L-am crezut. Nu aveam motiv să nu-l cred, mai ales că subiectul nu prezenta niciun interes pentru mine. El n-a mai adus niciodată vorba despre vila vărului din Olanda, așa că-mi ieșise total din minte. Se vede treaba că m-a mințit și a păstrat de fapt, cheile.

- Dar de ce te-ar fi mințit, Maura?

- Ții să deschizi cutia Pandorei, Cori? M-a mințit din motive pentru care mințiți voi bărbații, în general. Bănuiam de multă vreme că are un loc discret, în care își duce amantele. Nu m-a interesat, însă. Acum, cred că exact acela era locul. Ce vrei mai potrivit – oricând la dispoziția lui, discret, la distanță de ochii lumii și despre care avusese grijă să nu am habar.

Cociș o privise lung, iar ea îi susținuse privirea până ce el renunțase și alunecase ochii într-o parte, zâmbind enigmatic. N-avea niciun interes s-o implice în această afacere, dimpotrivă. Dar în nici un caz nu subaprecia inteligența Maurei. Nu se considera un misogin și probabil că nici nu putea fi considerat astfel, de vreme ce disprețuia în egală măsură atât bărbații, cât și femeile. Disprețuia omul în general, ca specie și putea număra pe degetele unei singure mâini, pe cei câțiva cu o inteligență remarcabilă, printre care se auto-includea fără falsă modestie. Admira totuși femeile inteligente și-i făcea plăcere să le cultive, mai ales dacă erau și frumoase. Rareori inteligența devenea o pacoste, dar atunci le detesta până la ură, fiindcă trebuiau puse la locul convenit și-l obligau la măsuri, ce contrastau violent cu rafinementul și subtilitatea lor. Îl făceau să se simtă inferior, deși în final, tocmai asta-l ajuta să le aplice sancțiunea, fără regret. N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că de fapt, superioritatea femeilor din viața lui îl umilea și de-aceea sfârșea mai mereu strivindu-le, doar pentru a-și dovedi sieși că poate s-o facă.

Maura nu era una din femeile trecută prin viața lui, deși își spusese cândva, cu ani în urmă, că era o prezență remarcabilă. Era însă, și una din puținele femei pentru care el nu prezenase niciodată interes și asta îl ținuse la distanță. Acum venise doar să tatoneze terenul și situația i se păruse liniștitoare. Găsise o femeie prea devastată sufletește, ca să tulbure apele și să devină un pericol pentru aranjamentele lui. Mai ales că n-avea de unde să știe... Nu tot.

La despărțire, se aplecase și-i sărutase obrazul înghețat, apoi îi sărutase mâna:

- Încă o dată, condoleanțele mele, Maura.

- Mulțumesc. Și ție condoleanțele mele, Cori – îi răspunsese ea.

- Mie, de ce?...

- Fiindcă va trebui să găsești un alt candidat, la județ. Știu câte diligențe ai depus, pentru primii doi.

El tresări și o fixă atent. Știa foarte bine ce ascundea dincolo de cuvinte. Iar Maura știa că el știe...

E extrem de inteligentă și ar putea ști cu mult mai mult, decât e recomandabil pentru binele ei. Când o femeie inteligentă, care știe mult prea multe, ajunge să nu mai aibă nimic de pierdut... Ar putea să nu fie atât de inofensivă, pe cât o cred eu? – se întrebă, cu antenele lui speciale fremătând în ușoară alertă, în timp ce se îndrepta spre Mercedesul parcat special, la oarecare distanță. Șoferul sări să-i deschidă portiera și după ce se tolăni pe banchetă, aprinse o havană și trase fumul, cu ochii închiși. Panorama orașului îi făcea greață - atât de prăfuit, de provincial... Nu putea suferi mașinile de serviciu, chiar dacă se strofocaseră să-i achiziționeze o limuzină decentă. Limuzină, pe dracu'... Se zgârciseră la dotări speciale. Se văzu nevoit să-și toarne coniacul într-un pahar de plastic, ca pe o poșircă ordinară... De câte ori comanda cristaluri, ori dispăreau, ori se spărgeau și nimeni nu era vinovat. O lume de plastic, asta din jurul lui. O lume de țoape...

Nu și Maura, desigur. Hm! Nu, nu și Maura... Chiar dacă acum arată îngrozitor. De-a dreptul deprimant să o privești. Exact ca o femeie care nu mai are nimic de pierdut.

4

O oră mai târziu, așa cum stătea la rândul său în ușa de la intrare, Varlam părea indecis și cam stingher.

- Am vrut să vă asigur că ancheta privind moartea Evei va merge mai departe – pronunță neatent, când traversară antreul și el se opri în hol privind în jur, de parcă ar fi pierdut ceva.

Maura Martin se rezemase de canatul ușii și aștepta, cu o mină resemnată și în mare măsură indiferentă. Îl invitase în living, dar era treaba lui unde prefera să rămână. Cu cât pleca mai repede, cu-atât mai bine. Ridică din umeri:

- Procurorul Cociș consideră că moartea soțului meu s-a datorat unui accident nefericit, care n-are absolut nicio legătură cu tragedia Evei. Sunt două cauze diferite, din câte-am înțeles.

Varlam lăsă privirea în jos și-și supse buzele. Vru să-i răspundă la subiect, dar mintea-i stătea în altă parte.

-Îmi permiteți să mai arunc o privire în garaj? – se trezi întrebând, fără nicio legătură.

Maura Martin clipi nedumerită. N-avea nici motiv, dar mai ales, n-avea putere să se împotrivească. Adică să-i pese... Îl urmă prin hol, până la intrarea în garaj și se opri acolo, în timp ce el se învârti dintr-o parte într-alta câteva minute, fără niciun țel aparent. Luă câteva lucruri în mână, privi curios o bluză neagră de dantelă aruncată într-o grămadă informă și o întrebă peste umăr, dacă n-o aruncase din greșeală și n-ar trebui să o ia de-acolo. Maurei i se păru atât de stupid, încât nici nu-i răspunse. Apoi căută printre niște cutii cu piese de mașină, stivuite într-un colț, toate purtând același logo și vru să știe cine-i întreținuse mașina avocatului. Se opri la fel de brusc, se răsuci pe călcâie și se strecură pe lângă ea înapoi în hol, evitând să o privească. După care își luă scurt rămas bun și plecă.

Ar fi fost cu atât mai greu de înțeles ce era în mintea lui, cu cât odată revenit la mașină, se trânti pe locul șoferului și rămase mult timp nemișcat, cu mâinile sprijinite de volan și o mină de om consternat, de-a dreptul buimac. Nu păru în apele lui nici în ziua aia, nici în cele care urmară, dar când Vlad Zira vru să știe ce naiba s-a mai întâmplat, se arătă mirat și declară ritos că nu s-a întâmplat nimic deosebit.

Procurorul-șef adjunct așteptă vreo zece zile, să se liniștească scandalul de presă. Avea fler, era extrem de versat și te puteai încrede în el, când era vorba de manipularea eficientă a unei crize. Coriolan Cociș nu era o figură proeminentă în urbe. Cei mai mulți nici măcar nu auziseră de numele lui. Doar cei avizați știau cu ce mână forte dirija tot ce mișcă în județ, acest personaj influent, retras strategic în umbră. Prea inteligent ca să-și nege trecutul, implicit anii de serviciu în vechea Securitate, afirma ori de câte ori nu putea ocoli subiectul, că fusese recrutat de foarte tânăr, datorită abilităților sale într-un anumit domeniu tehnic. Aici se oprea zâmbind criptic și lăsând loc mai mult sau mai puțin deliberat, speculațiilor privind domeniul în cauză. După '90, avusese o scurtă trecere prin SRI, de unde preferase să se retragă el însuși prudent, imediat ce miroșise tevatura restructurărilor. Avusese apoi un parcurs ondulatoriu și controversat, dar peste tot lăsase impresia unui tip șlefuit și foarte bine orientat, pe care e preferabil să nu-l calci pe coadă. Norocul îi surăsese cu toți dinții abia după debutul noului mileniu, mai exact prin februarie 2001, când vechile lui relații aflate iarăși pe cai mari își amintiră de eficiența lui și-l puseră la treabă. Din vreo câteva localități din țară, alesese el însuși parchetul din A., nu din cine știe ce atașament special pentru urbe, cât pentru situarea ei strategică aproape de inima Ardealului. Așa cum era de așteptat, aici urcase fulgerător câte trei trepte deodată și se oprise deliberat, la funcția de procuror-șef adjunct. Se spunea că trebuia doar să întindă mâna pentru a culege funcția de procuror șef, dar el n-o voia. Șeful său îi era umil recunoscător pentru asta, fără să-și dea seama, sau poate fără să-i pese că el prefera să-și facă treaba discret, din opulentul și inaccesibilul său birou de secund.

Prin urmare, Coriolan Cociș organizează o conferință de presă, numai după ce simți că ziariștii sunt pe cale să-și epuizeze nervii și fantezia, iar publicul, tot interesul pe subiect. Atunci îi invită cum avea el obiceiul, ”la un fursec și o apă minerală” și reuși să le vâre pe gât la grămadă, cam tot ce dorea. Nu că i-ar fi dus pe absolut toți de nas, dar cu o zi înainte se anunțase numele noului candidat la consiliul județean și știrea asta le tăia deja pe toate celelalte. După ce în mai puțin de un an, doi președinți de CJ muriseră în accidente cumplite, se puseseră pariuri serioase pe identitatea celui de-al treilea. Adică, va fi unul foarte curajos, sau unul așa de nesătul încât să nu-i pese?...

Cu toată aparenta lui disponibilitate, Coriolan Cociș nu ieșea niciodată din limitele bine conturate ale conferințelor sale de presă. Afișa un aer calm, stăpân pe sine, care intimida. Știa dinainte ce va spune, la ce întrebări va răspunde, sau ce reporteri va ignora superior, cu zâmbetul pe buze. La 57 de ani rămânea un tip

bine, cu alură elegant sportivă și mare succes la femei. Era curtenitor cu ziaristele, știind că fermeca astfel necondiționat, jumătate din asistență. Se putea spune că ridicase la nivel de artă alegerea momentului, dar și ambianța și discursul fiecărei întâlniri cu presa. Despre moartea lui Alexandru Martin transpiraseră foarte puține informații, deci conferința decurse fără nicio intervenție stânjenitoare. Spre sfârșit, cineva se interesase în ce stadiu se află dosarul Eva Martin și dacă există vreo legătură între cele două dispariții, sfârșite tragic, în aceeași familie. Nu, evident că nu putea exista nicio legătură între un caz de omor și un accident nefericit. Totuși, cazul Evei Martin făcuse în ultima vreme pași înainte, Cociș o declarase cu aerul acela misterios-confidențial, care avea o trecere nebună mai ales la ziaristele din primele două rânduri, ce se înghesuiau să-i intre sub ochi. În interesul anchetei, parchetul nu putea dezvălui deocamdată mai mult - clipise el, învăluindu-le pe toate-odată într-una singură, în aceeași privire complice.

În aceeași zi, presa fu invitată și la sediul partidului, unde fostul șef de campanie al lui Alexandru Martin făcu la rândul său, o scurtă declarație. Înconjurat de câțiva lideri locali, toți cu aer plouat cuviincios, el exprimă niște condoleanțe confuze pentru partid, pentru el însuși și pentru comunitatea ce-și arătase ”în mod zdrobitor încrederea pentru candidatul nostru, un om de o valoare greu de înlocuit, regretat de noi toți, etc.”.

- Suntem alături de distinsa văduvă, în dureroasele pierderi suferite una după alta, în așa de scurt timp. Sperăm că veți înțelege și veți respecta nevoia de liniște și reculegere, a doamnei Maura Martin – încheiase, cu glas înecat.

Da’ de ce-o fi așa plângăcios? – se mirase o parte a masei de ziariști, în timp ce se retrăgea spre ieșire. Se zvonește că noul candidat nu-l mai vrea șef de campanie – lămurise lucrurile partea mai bine informată. Cică prea le-a purtat ghinion ăstora! doi!

Varlam și Zira urmăriră cele două conferințe, tot de la televizorul din birou. Spre deosebire de Zira, care se declarase consternat, Varlam susținu placid că totul se desfășurase conform așteptărilor sale. A doua zi dimineață, rezemat în spătarul scaunului și cu picioarele pe birou, tot Varlam făcu un tur al presei scrise, încheiat cu un articol la întâmplare, pe care-l citi cu glas tare, monoton, ca un școlar conștiincios dar nu pre isteț. Articolul în sine era de fapt, o reproducere modest personalizată, a conferinței lui Cociș.

-”... Decesul lui Alexandru Martin s-a produs la două zile după ce fusese externat dintr-o clinică din străinătate și revenise discret, în țară. Urma să intre deplin în activitate, în aceeași săptămână. Vila de vacanță în care a fost găsit aparține unor rude cu domiciliul în străinătate, care o lăsaseră oarecum în grija lui. Conștiincios și responsabil în cele mai mici amănunte ale vieții sale, Alexandru Martin s-a dus acolo, pentru a se asigura așa cum făcea de obicei, că totul e în regulă. A intrat în casă, a controlat probabil fiecare încăpere și a vrut să încheie cu o raită pe la subsol. Iar aici, s-a petrecut nenorocirea. Ancheta a constatat că lemnul scării de acces începuse să putrezească și s-a frânt sub greutatea lui. Nu e exclus ca starea de sănătate încă fragilă după mârșavul atac suferit anterior, să fi contribuit la dezechilibrul și prăbușirea sa în gol. Alexandru Martin a alunecat și a căzut, lovindu-se puternic la cap. A fost găsit după câteva ore de către cineva din staff-ul său, dar prea târziu pentru a putea fi resuscitat. Colaboratorii din toate domeniile consideră că prin decesul lui tragic, orașul a pierdut unul din cei mai străluciți avocați, un politician de perspectivă și mai ales, un depozitar al speranțelor concetățenilor noștri, care i-au acordat încrederea prin votul lor copleșitor, etc, etc.” Varlam încheiase de citit, prelungind ultimul î din cei doi ”etâc”.

Zira bătu resemnat cu palma în teancul de ziare:

-Toți redau situația, aproape la fel. Doar Liviu Ghelan pune vreo două întrebări istețe, la care nu-i va răspunde nimeni... Făcu o grimasă admirativă: Al naibii Cociș, cum a reușit el să facă iarăși, din rahat bici!

Dar adevărata reușită a lui Cociș era perversă, tocmai pentru că doar o mână de avizați o întrezăreau. Alexandru Martin constituia deja știrea aceea importantă, care nu mai interesează pe nimeni. Procurorul-șef adjunct alesese perfect momentul, în care discursul său public să marcheze subtil încheierea unei etape, ce trebuia îngropată definitiv.

6

Varlam apăru primul în cafeneaua lor specială, se așeză la o masă de lângă fereastră și comandă ”ca de obicei”, adică două cafele turcești cu o pungă de

alune. Era același chelner, doar nițel mai îmbătrânit și cu o coloană mai puțin flexibilă, în tendința ei de-a înțepeni definitiv în poziția ușor îndoit. Petre Beraru întârzie câteva minute și sigur că imediat ce se așeză, se legă de țigara aprinsă a lui Varlam. Mereu promitea că se lasă de fumat, stabilea termene precise și niciodată nu se ținea de cuvânt.

- Mai bine spune-mi de ce ești nervos – îl luă acesta, ușurel. Doar știai că după descoperirea din pivniță, nu-ți vor mai lăsa nici dosarul Evei. Cociș nu putea risca, iar tu n-ai mai fi putut îndura talpa lui pe creștet... O despărțire inevitabilă.

Îi făcu un semn cu mâna, se ridică și se așeză la o masă din mijloc. Era cafeneaua lor, probabil că mulți știau de ea, de-aceea renunțaseră la intimitatea separeului și se așezau la o masă oarecare, mereu alta. Localul era practic gol, doar un individ cu aer de intelectual singuratic își bea cafeaua și mușca neatent dintr-o brânzoaică, în timp ce citea o carte în format de buzunar.

- Nu sunt nervos – se aplecă Beraru spre el, lipind pieptul de marginea tăbliei. Dar un gust amar tot îți lasă... Oricum n-aș fi acceptat să fiu părtaș la această mascaradă, Dinule. Iar Cociș și ai lui știau. Am fost întotdeauna pe lista lui neagră, dar fiind la Omoruri, nu deranjam prea tare. Ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni a depășit însă, cele mai negre așteptări. Întâi m-a legat de mâini, după aceea a manipulat dosarul cum a vrut el. Tipul e foarte prudent. E bine să reții că nu e infailibil față de ai lui. Dar e blindat, în raport cu cei ca mine. Puteam provoca un scandal imens, dar mi-am dat seama că numai eu mi-aș fi rupt gâtul, Cociș ar fi rămas neatins. Din fericire pentru el, presa nici măcar n-a remarcat că în primul dosar Martin, a fost schimbat peste noapte, procurorul de caz. Distinsa lui apariție a făcut ca noi, negrișorii truditori să nu ne mai zărim defel.

- Te-ar fi înlăturat și dacă te-ai fi opus. Incompatibilitate, legături de familie cu Martin și lipsă de deontologie profesională... Tergiversarea anchetei, ocultare de probe... Câte ți-ar fi pus în cârcă?

- Ce plăcere să constat că voi doi gândiți la fel!

Varlam preferă să nu mai pună gaz pe foc și stinse țigara.

- Deformație profesională, dragul meu – replică șoptit. Sunt tot timpul nevoit să intru în mintea malefică, a celor cu care am de-a face. Cu vremea, e inevitabil să mă și identific cu câte una. Ai reușit să arunci o privire peste rapoartele lor? Cele pentru vlădică, fiindcă alea pentru opincă le știu.

- Am și eu oamenii mei, așa că am aruncat un ochi. Cociș ar înnebuni dacă ar ști.

- Și?

- Din câte mi-am dat seama, pentru ai lui a întocmit un raport corect. N-a încercat să-l albească pe Martin, absolut deloc. Știe care e granița manipulării și nu trece de ea.

- Și ce au găsit?

- Au făcut examen histopatologic din osul fracturat și au stabilit caracterul vital al leziunii, la circa 4 zile. Asta însemnând că din momentul în care și-a fracturat piciorul, Martin a mai trăit circa 4 zile. Iar decesul pare să se fi produs cu circa 15 zile, înainte de a fi găsit. Datele pot fi coroborate cu momentul dispariției lui de-acasă. Teoriile lor merg pe accident, la fel ca ale voastre. Treptele s-au rupt sub greutatea lui, iar în cădere, și-a fracturat un picior și și-a luxat glezna celuilalt. Ceea ce nu știam este că suferea de claustrofobie. Se pare că Maura le-a dezvoltat asta.

Varlam făcu o grimasă.

- Trebuie să-i fi transformat prizonieratul, în coșmar. Și a durat, nu glumă. Urâtă moarte.

- Mda... E de presupus că a strigat inutil după ajutor. Casa e izolată, iar mașina, care ar fi putut eventual atrage atenția - o adăpostise chiar el în garaj, special ca să nu atragă atenția.

- Ironia sortii.

- Multe semne de întrebare a ridicat chepengul, găsit închis. La cererea lui Cociș, s-au făcut reconstituiri pentru câteva din situațiile pe care le putea provoca însăși victima, din grabă sau nebăgare de seamă. Au ajuns la concluzia că neșansa de a cădea chepengul există, cu o probabilitate de 9-10 la sută.

- Riguroși, băieții!

- Așa că au acceptat-o ca posibilă. În orice caz, chiar dacă au existat suspiciuni în privința modului în care a căzut - și Cociș în mod sigur le are - ele nu au fost menționate.

- Anna Stocker zice că după părerea ei, lemnul era perfect în regulă - spuse Varlam. N-ar fi putrezit încă minimum 20 ani de-acum încolo. N-a avut suficient material pentru a proba clar, o "intervenție externă" la fuștei, dar în opinia ei, au fost ajutați să se rupă. Așa că suspiciunile sunt îndreptățite.

- Raportul lor pentru opincă zice că lemnul e putrezit. Dar raportul pentru vlădică încă n-a sosit, ceea ce înseamnă că au probleme cu el. Atunci când implică prea multe complicații, Cociș mai face dispărute și file din raportul pentru vlădică. E conștient că orice zvon despre eventualul ajutor primit de Martin să-și frângă picioarele, ar stârni panică în primul rând în partid. Unii s-ar simți amenințați la rândul lor, ar cere anchetă, vinovați, curățenie... Știi ce speriați sunt când e vorba de fundul lor. Prin urmare, Cociș a preferat putregaiul în lemn, decât în partidul păstorit din umbră.

- Deși adevărul e exact invers...

Varlam zâmbi aproape admirativ. Copiase involuntar rânjetul cuvios al lui Zira, când se ciocnea de opera perfectă a unei canalii.

- Despre Costin Beltea? – întrebă.

- Cadavrul lui a fost găsit destul de bine conservat, în lada frigorifică.

- Mda, așa și era - dădu din cap Varlam, cu privirea pierdută aiurea.

- Decedat cu mult înaintea lui Martin, probabil în noaptea în care a și dispărut. A fost sufocat cu o pungă, având logo-ul... Dar știi toate astea, n-are rost să ți le repet. Știi și despre caseta cu bijuterii, dispărută din casa Martin și găsită deasupra lăzii frigorifice. Laptopul fetei a fost găsit în portbagajul mașinii lui Martin. Era pus deasupra unei prelate, a unui ghem mare de sfoară, a unei role cu scotch și-a unei lopeți... Laptopul, voi l-ați pus acolo?

- Mda – recunosc Varlam. Noi l-am găsit pe lada frigorifică, alături de caseta cu bijuterii, dar după ce l-a prelucrat Dimitriu, n-am avut timp să-l punem la loc.

- Au considerat că Martin apucase să scoată laptopul din pivniță și s-a prăbușit la al doilea transport. Existau și amprentele lui, pe el. Obiectele din portbagaj nu lăseau loc de îndoială – urma să îngroape cadavrul lui Costin Beltea, caseta și laptopul și să scape în acest mod, de toate dovezile ce ar fi putut conduce vreodată la el. E de presupus că anunțul verilor din Olanda, că vor reveni curând

în țară l-a pus pe jar și l-a făcut să se grăbească. În duminica următoare erau alegerile și după aceea, ar fi intrat într-o și mai mare criză de timp.

Varlam se aplecă în față, cu capul ușor vârat între umeri.

- Am avut grijă să nu lăsăm amprente pe laptop, dar dacă-i dă cuiva prin minte să urmărească ultimele operațiuni efectuate pe el, își vor da seama că am scormonit înaintea lor.

- Probabil că și-au dat seama imediat, dar or să-l lase baltă, dacă și voi vă vedeți de treabă. Și pe Cociș l-a dat peste cap descoperirea din pivniță... Nu se aștepta la ce-a găsit acolo. Unui om cu structura lui, nu-i convine nici să se afle la mâna propriilor oameni, care au văzut și știu ce a mușamalizat el de data asta... Dar să te aștepți să intri și tu serios în vizorul lui, de-acum încolo. Pe el nu l-ai dus de nas.

Varlam aprinse cu gesturi automate o țigară și sătul de dădăceală, Beraru nu mai protestă.

- O să mă simt onorat – spuse, aruncând fum pe nas. Dealtfel, nouă nu ni s-a dat voie să ne apropiem măcar, de locul faptei. Ne-au ținut degeaba prin preajmă, ca la o adică, să pretindă că ancheta a fost efectuată corect, în colaborare cu poliția.

Beraru zâmbi subțire.

- Tocmai aici e buba lui, că nu mai poate pretinde asta. În raportul confidențial, trimis acolo unde raportează el de obicei, a dat asigurări că numai echipa lui - cu oamenii lui, recrutați personal de el - a luat cunoștință de dovezile găsite la locul faptei, inclusiv de cadavrul lui Costin Beltea din lada frigorifică. E scris negru pe alb că voi ați fost ținuți la distanță. Iar în raportul măsluit, a avut grijă ca rezultatele de laborator să nu poarte niciun antet, deci s-a ferit să implice direct pe cineva.

- Ești sigur?

- Ți-am spus că am și eu oamenii mei și am citit raportul.

- Nimic nu mai e secret, în epoca internetului.

- Îți dai seama că nu eu i-am copiat raportul, au făcut-o alții. Fiecărei echipe îi

corespunde o echipă adversă, care face joc dublu, inclusiv la ei... Revenind la confidențialitatea cazului Martin, asta era o condiție de care Cociș trebuia să se achite, că de-aia l-au pus acolo. Nu uita că Alex Martin a fost împins în față și ținut tot timpul în brațe de Cociș, așa că răspunde pentru el și după moarte. El a garantat cu capul, că mizeria lui Martin nu va ieși niciodată la iveală și nu va murdări partidul. Condiția obligatorie era ca nici eu, nici voi să nu fim lăsați să ne vârm nasul la locul faptei, cel puțin nu înainte de-a trece cleanerii lui pe-acolo. Pentru asemenea împrejurări i s-a pus lui Cociș la dispoziție, un laborator și personal cu statut nedefinit, operațional zi și noapte. Culeg probe și le duc la loc sigur pentru expertiză, după care curăță tot în urma lor. Iar asta vă degrează pe voi, ca și pe mine, de orice fel de răspundere.

- Să sperăm - pufni Varlam, nu prea convins.

- Poți fi sigur. De data asta, Cociș a făcut ancheta și a întocmit raportul strict pe cont propriu, iar raportul există și rămâne în sertarele altora. Ironia sortii, ca propriul raport, cel mai incriminant din viața lui - să nu și-l poată trece prin tocătorul de hârtie, cum procedează de obicei cu rapoartele deranjante. Și e conștient de asta, așa cum e conștient că dacă transpiră ceva și adevărul iese la iveală, va fi singurul care va plăti cu capul. Îi vor da drumul de sus și-l vor lăsa să se zdrobească de pământ, ca să nu mai fie în stare să se miște...

- Știe că așa merg lucrurile, fiindcă așa a procedat și el cu alții - ricană Varlam.

- Nu cred că și-a dorit "afacerea Martin", dar n-a mai putut da înapoi. Vechiul lui camarad, Alex Martin i-a lăsat o moștenire grea. Știai că fusese unul din informatorii lui Cociș, înainte de '90? Cociș îl recrutase din ultimul an de liceu, pe toată perioada facultății.

- Habar n-am avut.

- Și eu am aflat abia zilele astea, de la persoana care mi-a strecurat discret, raportul.

- Doi buni camarazi, trup și suflet pentru partid.

- Înțelegi capcana? Cu toată aroganța afișată, eu n-aș vrea să fiu acum în pielea lui Cociș.

- Eh - făcu Varlam, sceptic în continuare.

Vorbeau cu glas scăzut, privind în jur din reflex, chiar și când nu era aproape nimeni. De multă vreme, la asemenea gen de întâlniri își lăsau celularele în mașină. Nici așa nu se simțeau perfect protejați, de-aceia nimeni n-ar fi putut spune fiindcă nici ei nu știau, la ce masă se vor așeza data viitoare.

- Evident că nu și-a mai asumat riscul de a minți, așa că raportul lui confidențial corespunde realității - continuă Beraru. N-au găsit nicio amprentă de-a lui Costin Beltea, pe obiectele dispărute din casa Martin, prin urmare e clar că băiatul nici măcar nu le-a atins. Amprenta parțială pe care ați găsit-o voi, pe hârtia în care erau înveliți banii bătrânei - se potrivește 70 la sută, cu a lui Martin... La fel ca voi, nici ei nu au găsit decât amprente de la cei doi adulți Martin, în locurile de unde fuseseră sustrași banii și bijuteriile. Nu ale fetei, nu ale lui Costin... Cociș și-a asumat corect concluzia, că Alexandru Martin a sustras obiectele din casă, în încercarea de a devia cursul anchetei. A trimis SMS-ul bătrânei Beltea și i-a pus banii în cutia poștală, pentru a lăsa impresia că băiatul era vinovat și intenționa să fugă din țară. Jocul localizărilor GPS pe mobilul lui Costin e exact așa cum am bănuit noi, de la început. O localizare corectă în fond, dar care ne-a derutat o vreme. Am crezut mai întâi că o luase spre nord-vest, apoi că avusese un complice cu mașină...

- Dacă ni s-ar fi permis să intrăm în cele trei cabane nelocuie din pădure, probabil că am fi descoperit imediat cadavrul lui Costin, în lada frigorifică - luă foc Varlam. Am fi făcut legătura cu vărul din Olanda al lui Alexandru Martin și am fi reușit să-l dovedim.

- Nu aveam voie. Nici acum n-avem voie să spunem cine a fost Alexandru Martin, chiar dacă raportul confidențial nu conține niciun cuvânt care să-l disculpe. Recunoașterea publică ar fi însă o lovitură mult prea grea, pentru ca partidul să și-o poată permite. Asta e ultima concluzie a lui Cociș. Oficial, adevărul despre afacerea asta nu va fi spus niciodată

Beraru ridică din umeri, resemnat. Cu câteva luni în urmă, clanul l-ar fi lăsat probabil din brațe pe Alexandru Martin, s-ar fi lansat o altă candidatură și gata. Acum, nu te puteai dezice pur și simplu de el, ca de un cartof stricat. Fusesse asimilat unui grup politic uriaș, iar reacția publică la aceste dezvăluiri putea ieși de sub control.

- Mă-ntreb totuși cum ar fi reacționat Cociș, dacă printr-o minune și-ar mai fi găsit camaradul în viață, perfect recuperabil, dar cu toate probele crimelor

alături.

- Ar fi mușamalizat toate probele. Martin a dispărut cu trei zile înainte de alegeri, când era prea târziu să-l mai scoată politic, din joc. Ar fi compromis partidul, iar Cociș nu-și putea permite un asemenea eșec. În primul rând lui, nu i-ar fi fost iertat. Nici măcar el nu e de capul lui, așa cum dă uneori impresia. E un cerc vicios, Dinule. După o campanie atât de agreisvă, proaspăt ales, Martin trebuia să meargă înainte orice ar fi făcut.

- Și totuși, ai obținut până la urmă ceva de la Cociș? – întrebă Varlam, după câteva momente de tăcere.

- Da. Un compromis, în care mie mi s-a acceptat reabilitarea lui Costin Beltea. Știi bine că intenția lui inițială a fost să facă din el un criminal, căutat perpetuu. Ori noi găsisem niște probe, care încet dar sigur, conduceau tocmai spre camaradul Alex. Din cauza asta mi-a și luat dosarul Evei. Așa că am jucat cu cărțile pe masă. Pentru Cociș, vinovăția publică a lui Martin este inacceptabilă și nu se negociază. I-am spus că pentru mine, transformarea lui Costin Beltea într-un criminal căutat perpetuu este inacceptabilă și nu o negociez. Așa că n-are de cât să găsească o altă soluție.

- Și ați negociat?

- Ca la piață. I-am spus că m-am săturat, îmi dau demisia și-mi fac birou de avocatură, iar asta nu i-a convenit deloc.

- Și chiar ai fi făcut-o?

- Nici acum nu am renunțat la idee. Ai avea oricând un loc, în echipă. Dar ”războiul Martin” nu l-aș fi câștigat, așa că pe moment, i-am înghițit compromisul. În câteva zile, urmează să-i fie și lui Costin ”descoperit” cadavrul, îngropat într-o pădure, n-am idee în care. În mod sigur, departe de cabana olandezului... Autopsia ”va dovedi” că a fost strangulat.

- Nu-i puteau lăsa pe cap, punga cu logoul BMW - comentă sarcastic Varlam. Unii și-ar fi reamintit de limuzina lui Martin.

- Cociș mi-a promis ca probele coroborate să conducă în ultimă instanță, la concluzia că Beltea a murit încercând s-o apere pe Eva de un atac în grup, marți seara, în parc.

- Dar e trasă rău de păr, Petre – își duse Varlam mâna la frunte, consternat.
 - Pentru tine, care știi adevărul. Care cunoști probele. Pentru restul lumii nu va fi, mai ales după ce o să aranjeze Cociș dosarul. Nicio problemă pentru el, cred că-i face de-a dreptul plăcere... Acordă-i credit, în privința asta! Costin Beltea va fi reabilitat moral și din ucigașul Evei, va fi recunoscut drept ceea ce a și fost – o victimă. ”Băiatul care a plătit și el cu viața, fiindcă încercase s-o apere de niște agresori necunoscuți, în timpul unei plimbări inocente, în parc.” Sună cu totul altfel, mai ales pentru bunica lui. Și pentru tot restul lumii.
 - Aurora Martin va accepta ”plimbarea inocentă” a Evei în parc, la miezul nopții?
 - Știi și tu că din fericire, asemenea amănunte nu au fost date publicității. Nu se va vorbi despre miezul nopții, ci de un moment decent, pe înserat. Ea se plimba ascultând muzică în căști, când a fost atacată de cel puțin doi indivizi rămași necunoscuți... Ora nu va fi specificată.
 - Ascultând muzică în căști? Așa va suna comunicatul de presă?
 - A fost ideea lui Cociș, ”dă bine la vârsta ei”. Costin venea de la serviciu, a surprins agresiunea și a sărit să o apere, dar amândoi au căzut victime. Cred că Maura va accepta.
 - Dar sunt atâtea amănunte care nu bat – clipi consternat Varlam. Cum va fi explicată suma de bani și SMS-ul primite de Constanța Beltea?
 - N-am făcut publice aceste probe. Nu vor trebui explicate public. Cociș mi-a promis că-i vor lăsa bătrânei banii și vor găsi niște explicații, care pentru ea, oricum nu mai contează. Nu se vor încurca băieții, doar dintr-atât.
- Varlam clătină capul, incredul.
- Credeam că le-am văzut pe toate.
 - Teamă mi-e că vei avea ocazia să mai vezi și altele. Deocamdată, am obținut o mică victorie în fața lui Cociș. O s-o plătesc mai târziu, sunt sigur. El va aștepta ocazia, răbdător.
 - Îi vor înapoia vreodată Maurei Martin, bijuteriile și mai ales, laptopul Evei?

Beraru avu un gest vag al mâinii:

- Cociș a refuzat să negocieze asemenea ”amănunte”. M-a asigurat doar că discuția cu Maura pe subiectul respectiv, îi va reveni lui. M-a sfătuit să nu mă bag. Părerea mea e că și bijuteriile și mai ales laptopul vor rămâne pe veci pierdute.

- Și Maurei Martin cum i se va explica dispariția lor din casă? Aberațiile vizavi de Costin, de parc...

Beraru ridică din umeri:

- Ți-am spus - când e vorba de manipulări, trebuie să-i acorzi credit lui Cori Cociș. El se bazează și pe faptul că Maura nu pare interesată de recuperarea bijuteriilor. Laptopul e altceva, dar Cociș nu poate risca, datorită jurnalului.

- Mă sufocă, mă omoară gândul că adevăratul ucigaș al acestor doi copii nu va fi cunoscut niciodată - suflă Varlam.

- Din păcate sau din fericire, nici Maura nu-l va ști - replică Beraru.

Varlam îl scrută gânditor, pe sub sprâncene:

- Crezi că nu? – zâmbi amar. Crezi că femeia asta poate fi manipulată așa de ușor?

- Nu știu... Am trecut ieri din nou pe la ea, dar nu mi s-a părut dornică să discute despre Alex. Ca să fiu sincer, am avut senzația că abia aștepta să plecăm, și eu și Diana.

Varlam lăsă privirea în jos.

- Cum i-a explicat Cociș, prostiile din conferința de presă, referitor la soțul ei?

- I-a spus că n-a mai avut ce face, după ce ”cretinii din staff-ul lui Martin” – expresia îi aparține, Maura doar a reprodus-o - apucaseră să mintă că era de trei săptămâni, la tratament în străinătate. Cum să recunoști că el putrezea de trei săptămâni în pivnița unei cabane în pădure, iar ei toți mințeau de înghețau apele?... Maura a lăsat-o baltă, mai ales că nimeni nu i-a dezvăluit tot ce ascundea pivnița aia. Greu de spus însă, ce gândește ea.

- N-ai de gând să-i spui tu, adevărul? I-l datorezi, Petre. Diana îl știe?

- Nu, cum i-aș putea spune nevesti-mi, așa ceva? S-ar îmbolnăvi. Suntem blestemați să ne purtăm poverile singuri, Dinule, știi bine. Și o facem tocmai ca să-i protejăm pe cei mai apropiați.

Tăcură amândoi, cu privirile în ceștile cu cafeaua demult răcită. Fiecare se citea pe sine în ochii celuilalt și nu le plăcea ce citeau. Beraru oftă.

- M-am gândit mult dacă să-i spun Maurei adevărul, sau nu - recunosc. E foarte singură, foarte vulnerabilă, nu știu cum ar primi această ultimă... oroare. Uneori, e mai bine să nu știi adevărul. Cred că pierderea Evei va fi mai ușor de suportat pentru ea în varianta lui Cociș. Adevărul i-ar aduce prea multă suferință și nu mai poate schimba nimic. Iar jumătăți de adevăr nu-și au rostul.

- Prin urmare, Maura nu va citi niciodată jurnalul Evei? Eu cred că are dreptul să știe adevărul, Petre.

- Ești sigur că Eva și-ar fi dorit ca mama ei să-l afle? Eva a protejat-o pe cât a putut.

- Ești nedrept. Ai citit jurnalul. Știi foarte bine că Martin o amenința că o omoară pe ea și pe mama ei și-și pune apoi capăt zilelor, dacă va vorbi cuiva despre incest. Știi bine că o viola cu pistolul pe noptiera ei. Știi că-i amintea mereu cât de suferindă e Maura și că această dezvăluire ar putea-o doborî definitiv. Știi că de aproape un an de zile, de când începuse să abuzeze de ea, fata era...

Beraru lăsă capul în jos și ridică ambele palme, în semn că ajunge.

- Jurnalul ei e o lectură greu de îndurat, pentru orice adult normal. Nu știu cum ar suporta Maura să-l citească, în situația ei de-acum. Am aflat de la Diana că trebuia să facă o nouă cură de chimioterapie, pe care a refuzat-o. Ar fi peste puterile ei, Dinule.

- Alexandru Martin a câștigat alegerile cu peste 70 la sută - se încrâncenă Varlam. A pozat în familist, iubitor de copii. Îți aduci aminte discursurile lui? A murit și a fost îngropat cu onoruri miliatare, pe alea eroilor din cimitir. Un pedofil ordinar, care...

- Ești sigur că vrei să se scormonească până la fund, în moartea lui Alex Martin?

- îl întrerupse Beraru și fiindcă el se blocă, șopti răgușit: Eu nu! Din motive diferite de ale mele, și Cociș preferă să n-o facă. Deocamdată. Știi bine că a fost o afacere murdară, Dinule. Dacă va continua, va continua la fel de murdar. Cociș are toate atuurile. A avut grijă să mă lase cu mâinile goale. Flerul îmi spune că următoarea lui victimă ar putea fi Maura... Că aș putea fi eu însumi șantajat, tocmai fiindcă vreau să o protejez. Prefer să nu aflu niciodată de ce, dar n-aș fi deloc liniștit să-l știu pe Cociș, făcând săpături în jurul ei. Nu te preface că nu pricepi!

Varlam fixă posomorât scrumiera, în care strivea mukul de țigară.

- Câte copii ale CD-ului mai există? - întrebă Beraru.

- În afară de cea pe care ți-am dat-o ție, mai e una singură, care e la mine.

- Îmi promiți că o vei distruge? Varlam nu răspunse, așa că Beraru se aplecă spre el și șopti: Îmi promiți măcar, că nu vei folosi în nici un fel CD-ul, fără să te consulți cu mine?

- Nu voi folosi CD-ul, fără să mă consult cu tine. O să-l distrug, dacă vrei - răspunse Varlam, împăciuitor. Dar mai există și originalul, în laptopul aflat la Cociș.

- Probabil ca acela să fi fost deja distrus - replică Beraru. Cociș nu mai are ce face cu el. Un mort nu mai poate fi șantajat ...

PARTEA A ȘAPTEA

1

La câteva zile după asta, comisarul-șef Dinu Varlam suna pentru ultima oară, la interfonul în dreptul căruia se puteau citi în continuare, cele trei nume – Alexandru, Maura și Eva Martin. Trecu un timp, înainte ca ea să-i deschidă și să-i facă loc să intre. Avea aerul tulburător al unei ființe trezite nu dintr-un somn lung, ci dintr-o veghe prea lungă. Plouase și se lăsase o răcoare timpurie, dar sigur că nu din cauza asta se ghemuise ea așa, între propriile brațe încrucișate peste piept, de parcă ar fi răzbit-o frigul. Se ferea să fie privită. Rămăsese un pumn de om, cât o fetiță în haine largi, de împrumut. Purta un pulover simplu de lână bleumarin și pantaloni negri, iar părul lăsat în voia lui crescuse-n onduleuri lungi, care-i ajungeau aproape de umeri. Nu era fardată, tenul căpătase o nuanță de ceară din care conturul buzelor abia se ghicea. Pistruii conflau din loc în loc în loc în mici pete cafenii, iar cearcănele întinse sub pleoapa de jos făceau jadul ochilor să bată în negru. O femeie fără vârstă. Lăsa impresia că viețuiește din inerție, fiindcă așa se cuvenea. Pe dinăuntru ei, roțițele își încetiniseră mersul și așteptau un semn, ca să înțepenească de tot.

Nu se arătă curioasă să afle ce vrea, de fapt nu schimbară decât un salut, în timp ce străbăteau mereu aceeași parte din casa devenită uriașă, fiindcă era pustie. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât simțai nevoia să înregistrezi ceva viu, chiar și zgomotul înfundat al pașilor pe podele. Fu ușor surprins s-o vadă traversând livingul și trecândcă apoi în sufragerie, pe sub bolta din zid. Se opriră-n dreptul mesei din mijlocul încăperii, unde un scaun era deja tras, semn că ea abia se ridicase de-acolo. Fără să-l privească, îl invită cu un gest să ia loc la rândul lui pe unul din scaunele înalte, de o eleganță sobră, solitară, ca niște martori sumbri ai absenței fără întoarcere. Varlam ridică valiza diplomat pe care o purtase cu el, o sprijini de un spătar și o deschise. Scoase dinăuntru o punguță de plastic pe care după o scurtă ezitare, o vârî în buzunar și un laptop mic, argintiu, pe care se aplecă și-l așeză prudent, chiar lângă mâna ei. Nu primi vreun semn că-i observase gestul, așa că făcu doi-trei pași spre capătul mesei și-și trase un scaun, astfel încât s-o poată privi. Era o masă lungă, ovală, din lemn brun sculptat, cu intarsii din sidef. Nici urmă din vasele cu flori și coșurile cu fructe, răspândite peste tot la prima lui vizită acolo. În afara obiectului adus de el, pe masă nu se afla decât un reportofon negru, de format mic, părăsit pe mijlocul tăbliei, chiar în fața ei. I se păru ciudat, așa că se săltă din scaun pentru a ajunge la el, îl luă în mână fără să ceară voie și-l examinează, fără să-și ascundă interesul. Era de ultimă generație, extrem de performant, pus pe pauză în timpul redării unei înregistrări.

Evident că apariția lui o întrerupsese din ascultare și o clipă, fu tentat să apese play, să afle ce anume o mai putea interesa, ce anume o putea trezi din amorțeală. Maura nu tresări, nu reacționează în nici un fel la jocul pe care degetul lui îl mimă amenințător pe taste și el intuit, brusc tulburat, că e mai bine să se oprească aici. Că ar fi fost riscant și pentru el, nu numai pentru ea. Renunță și puse reportofonul înapoi, exact de unde-l luase. Poate mai târziu, după ce el îi va spune tot ce are de spus. Sau mai bine altă-dată, cândva... Cândva, ea ar putea alege singură, să-l pornească în prezența lui. Se întrebă fulgerător, ce-ar trebui să facă el, atunci. Un gând care pieri imediat.

Ea era așezată de-așa natură, încât nu-i putea vedea decât profilul. Greu de imaginat și totuși posibil, să fie atât de absentă, de dezinteresată de tot ce o înconjură, încât să nu observe micul laptop argintiu așezat aproape de cotul ei. În orice gest, ca și în nemișcare, emana aceeași apatie obosită, a vieții fără sens.

Prezența lui acolo avea însă, un scop precis. Îi promisese lui Petre Beraru că nu va folosi CD-ul și avea să se țină de cuvânt. Dar nu-i promisese și că va îngropa jurnalul Evei, mulțumindu-se doar dreptatea Justiției Divine. Luase o decizie, pe care n-o împărtășise nimănui. Nici măcar lui Beraru sau Vlad Zira și nu fiindcă n-ar fi avut încredere în ei. Pur și simplu, era decizia lui și considera normal să și-o asume în întregime. Era un caz care-l va bântui toată viața, dar nu era singurul. Într-o meserie ca a lui există decizii cu destin de poveri, indiferent în ce sens alegi să le ei.

Își dresă glasul, întrebându-se cum să înceapă. Modul în care va decurge conversația depindea foarte mult de reacțiile ei.

- Prezența mea astăzi, aici, este neoficială - spuse. Discuția pe care o vom purta, indiferent de urmările ei va rămâne neoficială, iar din punctul meu de vedere, de o confidențialitate absolută. V-aș ruga să o tratați ca atare, deși asta rămâne la latitudinea dvs.

Nu întoarse capul spre el, așa că trase adânc aer în piept și așteptă un moment, întrebându-se dacă ea îl auzise măcar. Dacă nu-și asuma un risc inutil, poate chiar stupid.

- Acest laptop a fost ridicat printre alte probe, din casa lui Costin Beltea - continuă, cu senzația că nu mai putea da înapoi. Coborî tonul, fiindcă observase o tresărire: Eu am motive să cred că este vechiul laptop al Evei. Mi-ați putea

confirma?

De fapt, el era sigur că e vechiul laptop al Evei, dar reuși să-i trezească în sfârșit, interesul. Avu mai întâi un mic gest de recul, ceva instinctiv, ca atunci când primești o lovitură drept în obraz. Se roti și atinse cu cotul micul aparat, care alunecă periculos la marginea mesei, înainte ca să-l tragă febril spre ea. Deschise capacul și trecu palmele peste tastatură, cu o grimasă de durere scursă de sub pleoape pe obrazul tras, până-n crisparea gurii.

- Da, arată exact ca laptopul ei - spuse și îndreptă ochii spre Varlam. Dar nu țin minte un semn distinctiv, deci numai conținutul m-ar putea lămuri definitiv.

Varlam îi făcu un semn, de parcă ar fi rugat-o să aibă răbdare.

- Conținutul a fost complet șters, așa că l-am recuperat din hard disk. Așa ne-am dat seama că fusese al Evei. Probabil că ea îl ștersese, înainte de a i-l face cadou lui Costin.

- Deci lui i l-a dat - zâmbi amar. Trebuia să mă fi gândit. Și acum, eu nu pot...

- Veți avea acces deplin la conținut - ghici el întrebarea. Inclusiv la jurnalul ei, cu excepția ultimelor zile, în care și-l transferase pe laptopul nou.

Maura Martin încrucișase palmele și-și sprijinise bărbia în ele, plimbându-și ochii avid peste computerul închis. Era foarte greu, din ce în ce mai greu pentru el să-i vorbească.

- Am ezitat mult timp, dacă e bine să citiți acest jurnal. Conținutul e greu de suportat pentru orice om normal. Soțul dvs. a știut, sau măcar a bănuț existența lui și sigur că s-a temut, știind că poate fi recuperat chiar și după ștergere. A ignorat laptopul vechi, dar a ținut ca laptopul ei nou să dispară din casă, pentru orice eventualitate. Noi crezusem că Eva era cea care plecase cu el în mijlocul nopții și nu pricepeam de ce... Când am înțeles că laptopul, bijuteriile și banii, până și poșeta ei fuseseră sustrate de soțul dvs., pentru a crea piste false și a induce în eroare ancheta, totul ne-a devenit cât se poate de clar.

Dacă ar fi fost ipocrită, în clipa aceasta s-ar fi arătat mirată și i-ar fi cerut lămuriri. Nici ea, nici el nu erau ipocriți, îl asculta încordată, cu obrazul împietrit, deci continuă:

- Când îi veți citi jurnalul, veți înțelege de ce mi-am asumat acest demers. Niciun copil n-ar trebui să treacă prin ce a trecut Eva. Nu a spus nimic fiindcă vă iubea enorm, era îngrijorată pentru dvs. și s-a temut că adevărul v-ar face rău - iar tatăl ei a speculat și a amplificat coșmarul. Pagini întregi de jurnal reproduc amenințările domnului Martin, care a apelat la toate mijloacele de convingere posibile - inclusiv un pistol. Povestește cu lux de amănunte și cum a ajuns să i se destăinuie lui Costin - o întâmplare, care a dus la o prietenie frumoasă. Pentru el, Eva devenise sora mai mică, pe care n-o avusese niciodată

Îl urmărea atent, cu buzele întredeschise și același gest al mâinilor cu degetele strâns încrucișate, sprijinite la baza gâtului. Așa cum bănuise, erau multe lucruri pe care ea nu le știuse până acum și mai ales, cele legate de relația Evei cu Costin.

- Din jurnalul ei, ca și din câteva mărturii și probe disparate, am reușit să reconstituim parțial, într-o anchetă neoficială, care a fost conjunctura în care s-a produs tragedia. Aflând că urmează să vă internați din nou, Eva s-a temut că va fi violată din nou și a apelat la Costin. Jurnalul din acest laptop nu cuprinde acea ultimă perioadă, prin urmare, nu puteam face decât supoziții. Credem că băiatul a așteptat și luni și marți noaptea, ascuns în curte, fiindcă nu am găsit amprente de lui niciunde în casă. Era gata să sară în apărarea Evei, dacă tatăl ei ar fi încercat s-o agreseze din nou.

- Nu-i mai spuneți tată - scrâșni ea. Nu a fost tatăl ei.

- Nu, n-a fost ...

Varlam strânse pleoapele. Își simțea gâtul și gura uscate, dar nu îndrăzni să-i ceară un pahar cu apă.

- Naiv... Copilăresc și disperat, modul în care încercau ei să-i facă față unui ins atât de versat, ca Alexandru Martin. Părerea mea sinceră este că băiatul avea de gând să-i administreze domnului, o bătaie soră cu moartea. Și cine știe, cu puțin noroc, poate că ar fi mers. Martin nu ar fi îndrăznit să se plângă și ar fi dat vina pe contra-candidatul din campanie.

Maura Martin schiță un soi de rictus amar.

- N-ar fi fost pentru prima oară - comentă așa de-ncet, că Varlam se aplecă peste marginea mesei, spre ea.

- N-ar fi pentru prima oară? - întrebă, dar ea făcu un semn a lehamite și se văzu nevoit să continue. Bănuim că în prima noapte, luni - nu s-a întâmplat nimic. Costin a așteptat până ce Martin s-a culcat și pe la ora unu, a plecat acasă. Ce s-a întâmplat în a doua noapte?... Varlam făcu o pauză și pronunță într-o șoaptă rugoasă, ce penetrează până-n ultimul colț al încăperii: Cum au decurs lucrurile în a doua noapte, numai cineva care a avut acces la ultima confesiune a domnului avocat, ar putea ști.

Se opri și o fixă, așteptând din nou. Maura Martin supse buzele, profilul i se ascuți, dar nu răspunse. Tăcerea poate fi o minciună prin omisiune, dar a ei era grea ca o mărturisire. Își cuprinsese pieptul cu brațele, ținea capul mult aplecat în jos și lui Varlam i se păru că tremură. Încăperea era rece și ostilă, se întrebă dacă-i e frig și privi în jur, după ceva cu care s-o învelească. Atunci când reveni cu privirea spre ea, văzu clar o lacrimă, picurând pe marginea mesei. Și încă una... Și încă... Nu încerca să și le șteargă. Plângea liniștit, fără hohote și fără suspine. O vedea pentru a cincea sau a șasea oară și nu o surprinsese plângând, niciodată. Pierzându-și cunoștința și prăbușindu-se la picioarele lui, da. Însă nu plângând. O vreme, i se păruse chiar ciudat, până ce începuse, sau crezuse că începe s-o cunoască.

- Totul a rămas scris de ea, aici?- îl întrebă, acoperind cu palmele tastatura.

Nu-și putea stăpâni tremurul mâinilor și poate nu doar de frig.

- Aproape tot. Lipsesc așa cum v-am spus, ultimele zile. Fișierul jurnalului era parolat. Parola era "Octavian" – spuse el, cu ton oarecum întrebător.

Maura Martin scoase un fel de scâncet, ca atunci când ceva doare prea tare ca să mai ai putere de-un vaiet prelung.

- Octavian era numele tatălui ei – o auzi și făcu legătura imediat.

Fusese printre ultimele, dacă nu ultimul caz al lui Vișan... Primul soț al Maurei Martin, tatăl Evei fusese omorât dintr-o confuzie a unui bețivan, pornit să vâre cuțitul în cu totul altcineva. O anchetă întortocheată și dificilă, ca în toate crimele comise din erori tragice, la care nu găsești mobilul faptei. Dinu Varlam își amintea destul de vag cazul, fiindcă nu participase la el. De-aceea și uitase numele victimei. Octavian... Iar Eva... Pe vremea aceea, ea trebuie să fi fost "micuța Eva".

- În laptop am descărcat un film, cu imagini din subsolul în care și-a găsit sfârșitul soțul dvs. Nu are importanță cum l-am obținut eu, oficial aceste imagini nu există și deci, mie îmi este interzis să mă folosesc de ele.

- Un film cu el și... tot restul? - ezită ea, surprinsă.

Varlam schiță un zâmbet și dădu din cap că da - cu el și "tot restul"... Era plăcut faptul că nu încercau să se mintă unul pe altul. Că nu-și puneau întrebări ipocrite. Că erau capabili de un joc fără cacealma, cu reguli pe care amândoi le învățau unul de la altul, pe parcurs.

- A fost un noroc că proprietarul vilei de vacanță nu s-a întors pe neașteptate acasă și nu a coborât el primul, în pivniță - dădu el glas unei dileme, care îl frământase fiindcă nu se potrivea în context.

Maura Martin întoarse capul și-l privi deschis.

- Imposibil. Alex știa data când se vor întoarce și... Lăsă capul în jos și făcu o pauză, înainte de-a ridica iar ochii spre el. Alex știa că verii din Olanda trebuie să găsească toată casa în ordine. Se angajase față de ei. Era obligat de împrejurări să intre primul în pivniță.

El zâmbi și dădu rar din cap, semn că-i găsea replica rezonabilă. Maura Martin arătă cu mâna spre laptop:

- Vreți să spuneți că eu mă pot folosi de fișierele pe care le voi găsi aici, după cum cred de cuviință?

- De vreme ce oficial, eu nici nu știu de existența lor, nu văd cum m-ar putea interesa ce se va întâmpla cu ele - răspunse Varlam. Sau la cine ajung. Aș putea cel mult spera, să nu fie irosite.

Se simțea de parcă ar fi încercat să-și țină echilibrul pe o sârmă. Sau ca atunci când urmează să te-arunci în gol, simți cum te cuprinde amețeala și nu mai poți da înapoi, fiindcă ți-au legat deja hamurile în jurul trupului. Nu-ți mai rămâne decât să sari, sperând că n-o să-ți rupi gâtul. Își juca întreaga carieră la loterie. Un singur bilet - Maura Martin, singura ființă mai avidă decât el, s-o răzbune pe Eva. Și pe Costin. Căpătase puțină culoare în obraji, era uimit să-i vadă ochii aprinși, îndreptați spre el. Ea s-a aruncat de la înălțime și plutește în gol, de săptămâni întregi - își spuse. Poate că acum, se va putea agăța în sfârșit, de ceva.

- Nu o să mă grăbesc - articulă Maura solemn, de parcă și-ar fi asumat partea ei dintr-un pact în doi. Prefer să moară aici, în vechiul laptop al copilului meu, decât să fie îngropate pentru totdeauna de Cociș. Sau altul ca el. Știu cum să procedez. Am răbdare și destul timp, ca să caut omul și momentul potrivit. Mulțumesc.

Varlam nu știu ce să-i răspundă. Însuflețirea ei crease un soi de punte umană, care-i stânjenea cu mult mai mult decât indiferența dinainte. Probabil că ea simțise la fel, fiindcă lăsă privirea în jos și-și lipi umerii de spătarul înalt. Ar trebui să plec, își spuse el, dar fără să se grăbească. Își pipăi nesigur buzunarele, uitase unde pusese punga de probe, o găsi și se întinse din nou peste masă, ca s-o așeze lângă mâna ei.

- Aici e tot ce am putut recupera eu, din bijuteriile pierdute. Lănțișorul și cruciulița Evei. Le-am găsit pe scara pivniței, într-unul din fușteii ruți. Nu știu cum au ajuns acolo. Dar din mijlocul cruciuliței, lipsește o perlă. Am căutat-o în pivniță, dar n-am găsit-o.

Imaginea răvășită a lui Vișan stăruia câteva momente între ei, cu palmele lui întinse, în care nu se afla nimic. Maura Martin nu-l întrebă cum de căutase în pivniță. Trase delicat lănțișorul din pungă și-l săltă în sus cu un deget, lăsându-l să-i alunece liber, de-a lungul brațului. Pandantivul în formă de cruce i se oprise în încheietura cotului și ea îl privi câțva timp, fascinată. Se ridică de pe scaun ca în transă, ieși pentru câteva momente din cameră și reveni ținând între degete, o perlă roz. Nu aruncă nicio privire spre Varlam. Se așeză înapoi pe scaun și se concentră, până reuși să fixeze perla în lăcașul ei din mijloc, de unde se desprinsese. Perla se rostogoli pe masă, iar ea o fixă din nou, apăsând-o cu degetul.

- A pus mama perla la loc – șopti și pentru prima oară, Varlam văzu o lumină blândă, ca o împăcare pe fața ei.

Mângâie ușor cu degetul perla roz, care rămăsese în sfârșit nemișcată, apoi strânse cruciulița în palma făcută căuș, de parcă ar fi vrut s-o protejeze.

- E așa de stranie viața – spuse încet. Te consideri o ființă perfect rațională, în lumea ta palpabilă și realistă. Apoi, se întâmplă ceva teribil. Primești o lovitură drept în față, nu te mai poți ridica de la pământ și de-acolo, de jos, totul începe să se vadă altfel. Nu numai că ajungi să accepți o altă dimensiune a realității, dar

speri... te rogi... implori ca ea să existe.

Renunță la întrebarea care-i venise în minte, imediat ce zărise perla roz din mâna ei. În fond, locul unde o găsisese nu era decât un amănunt. Se trezi întrebând cu totul altceva.

- Colegul meu, Vișan v-a mai deranjat de-atunci?

Maura Martin ridică ochii spre el și zâmbi.

- Nu m-a mai deranjat niciodată - accentuă enigmatic, iar Varlam nu fu sigur de ce-ar fi trebuit să înțeleagă

Împinse în spate scaunul, gata să se ridice.

- În punga de probe se mai află ceva ce deasemenea, vă aparține - spuse cu glas uscat, stând în picioare, rezemat cu mâinile de spătarul scaunului. Sunt singurul care știe că-n momentul în care a fost găsit, Alexandru Martin avea pumnul drept puternic încheștat, de parcă s-ar fi concentrat asupra lui cu ultimele puteri. Pumnul drept conținea ultima lui dorință. Până-n acest moment, numai eu am știut în ce consta ea. De-acum, vom fi doi.

Maura Martin lăsă conținutul punguței să-i alunece în palmă și clipi de câteva ori nedumerită. Înțelese repede ce ținea în căuș, făcu ochii mari și parcă încetă să mai respire. Auzi, dar mintea ei nu procesă cuvintele, când el își luă grăbit rămas bun și se îndreptă singur, spre ieșire. Nu-și dădu seama cât timp rămăsese paralizată cu ochii închiși, cu sângele bubuindu-i asurzitor în timpane și mintea vuind, amețită. Se lăsase copleșită instinctiv de spaimă, o senzație atât de umană, de care nu se mai credea în stare.

Auzi ca prin vis zgomotul ușii de la intrare, deschise ochii și privi în jur, dar Varlam nu mai era acolo.

2

Trecu o vreme până ce lăsă micile obiecte să cadă înapoi în punga de probe, pe

care după ce șovăi câteva clipe, o vârî în buzunar, întrebându-se dacă o va păstra, sau ar trebui să scape de ea. Cruciulița rămăsese pe masă, cu perla din mijloc neclintită la locul ei. Scoase lanțul subțire din aur pe care-l purta în jurul gâtului, atârnă cruciulița pe el și le ascunse sub pulover. Se reculese câteva clipe, cu palma lipită de piept, apoi se ridică, luă de pe masă laptopul argintiu și traversă cu el în brațe coridorul, până în camera Evei. Acolo îl așeză pe birou, îl vârî în priză și îl deschise. Toată lumea ei era acolo, în calculator. Găsi file-ul care o interesa și tastă parola "Octavian". Se deschise imediat și pentru câteva momente, avu senzația dulce-amăruie că ei doi o așteptau. Că nu mai e singură. Literale îi jucau în fața ochilor, mări fontul și desluși primele fraze. Ceva copilăresc, naiv, care-i semăna așa de mult Evei. Zâmbi citind o pagină. Se simți stupid de fericită, o fericire intensă și amară, care durea. Trecu la următoarea pagină și-apoi la următoarea... Imaginea se frânse. Putea exista ceva mai greu de îndurat decât moartea unui copil?... Copilăria lui, strivită de pofetele unui monstru?... Mica ei iluzie se stinse și rămase iar singură. Dar singurătatea ei nu conta, pe lângă singurătatea ultimului an din viața Evei.

Fusese nevoită să se întrerupă de multe ori, fiindcă lacrimile-i curgeau tot timpul și nu mai vedea deloc. După moartea lui Alex, începuse să-și îngăduie lacrimi, sigur că nu pentru el. Când era singură, se trezea de multe ori plângând în hohote. Dar când nu era ea, singură?... Faptul că putea plânge din nou era o ușurare, dar una efemeră. Ca și când cineva ar fi tras-o de mâini spre focul din cămin, iar ea se smulgea și se lipea iar de pervazul înghețat.

Jurnalul se încheia cu doar 18 zile înainte de tragedie, la mijlocul unei postări pe care Eva nu o mai continuase. Privi data - trebuie să fi fost ziua în care-i dăruise laptopul, lui Costin. Erau așa de tineri amândoi... Și așa de curați. O cuprinse o furie nebună, disperată, ar fi distrus totul în jurul ei. Încleștă mâinile de marginea biroului, strânse peoapele și respiră de câteva ori adânc, până se calmă. Oarecum. Căută filmul din pivnița ororii, despre care-i vorbise Varlam. Nu era capabilă să-l urmărească tot. Nu azi. Oricum, știa ce se afla acolo. Rulă rapid, până găsi imagini de prim plan cu cadavrul de la capătul scării. Chipul mâncat de viermi era greu de recunoscut. Voracele vietăți nu țin cont de statutul celui luat în primire. Nu le păsa în fond, nici că fusese un uciga. Un violator pedofil. Ele își făceau conștiincios treaba, fără parti-pris.

I se făcu dintr-odată rău, închise calculatorul și se târî afară din cameră.

Mica revenire la viață de-acum câteva ore părea o iluzie. Nu era foarte conștientă

de ce i se întâmplă. S-ar fi mirat, dacă i-ar fi spus cineva că umblă împleticit ca un om beat și că fusese nevoită să se sprijine de pereți, ca să ajungă înapoi în living. Se așază greoi în același scaun, trase aer în piept să-și revină și simți vag, mirosul de tutun al hainelor lui Varlam. Trecuse pe-acolo. Când?... Azi-dimineață... El adusese laptopul. Cruciulița. Și...

Mintea i se dezmoți, luciditatea o pătrunse ascutit, stridentă ca lumina unui far ce izbește retina-n întuneric. Nu se obișnuise cu alternarea bruscă a stărilor ei mentale, poate că nici nu era prea conștientă de existența lor. Imagini care o copleșeau. Jurnalul... Eva în ultimul costumaș albastru, cu flori de nu-mă-uita. Imaginea lui Costin, în lada frigorifică... A lui Alex... Alex după... Ultima lui imagine de dinainte... Vocea lui cu ton în zeci de nuanțe.

Vocea! Vocea lui Alex! Avea nevoie să-l audă - mințind, implorând, blestemând...

3

Reportofonul porni automat, pe ultima înregistrare ascultată. De fapt, unica pe care o avea. Îi dădu drumul, îl așază în fața ei și lăsa Vocea să umple încăperea. Vocea Lui. A ei nu conta. Se strânse în scaun cu genunchii la gură și brațele în jurul lor, cu pumnii strânși unul într-altul încrâncenat, până i se albiră încheieturile. De fiecare dată, aceeași luptă între ea și el. Și de câte ori credea că l-a învins, ceva adânc în mintea ei șoptea că nu va reuși niciodată să-l învingă cu adevărat. Că el reușise cu mult înainte, tenace, s-o strivească fibră cu fibră.

”- Maura?!... Maura, nu văd bine, fiindcă stai în lumină... Tu ești, așa-i?!... Dar cum de m-ai găsit? Cum de-ai ajuns aici, scumpo?... N-are importanță, o să-mi spui după aia, bine că ai venit!

- *Ți-am promis, Alex, nu ții minte? Ți-am promis că voi rămâne până la sfârșit, lângă tine.*

- Ajută-mă odată să ies! Cred că mi-am fracturat piciorul stâng și e ceva-n neregulă și cu dreptul... Înnebunesc de durere și-abia pot să mă mișc. Nu știu cum o să stau în picioare duminică, la alegeri..."

Maura Martin își aminti mutra lui Alex, îndreptată în sus, spre gura pivniței – fruntea acoperită de șuvițe umede de transpirație, obrajii congestionați de spaimă și gura rotundă, feminină, gâfâind căscată de surpriză, cu un entuziasm nătâng - deloc specific lui. Și imediat după aceea turuind, pledând, pretinzând – atât de specific lui. Era pentru prima oară când putea contempla un Alex buimac, înspăimântat de moarte și disperat – clișeul invers, al pozei lui obișnuite. Ea îngenunchease pe podeaua bucătăriei, se ținea cu o mână de marginea chepengului înțepenit într-o poziție indecisă și măsura adâncul de dedesubt, de-a lungul treptelor frânte ca niște surcele. De la a treia în jos, nu scăpase niciuna întreagă. Dacă s-ar fi rupt prima sau a doua, ar fi fost de-ajuns să se prindă de marginile trapei, ca să nu cadă. Așa, alunecase fără ca mâinile să poată măcar frâna căderea și se prăbușise ca un bolovan.

Reportofonul de pe masă își derula neabătut înregistrarea vocii unui Alex încă viu, gata să facă orice ca să scape de-acolo. Se imprimaseră cu fidelitate gemete, pauze, gâfâieli, ezitări, rugi, blesteme înfundate. Și mai ales, tonul... Tonul replicilor succedate între doi parteneri nemiloși până la cruzime unul cu altul, într-un dans ipocrit ce lăsa impresia că pot conduce pe rând. În realitate, în acel moment nu mai putea conduce decât unul singur.

- Maura, trebuie să mă ajuți să ies imediat de-aici!

Își aminti dezgustul pe care i-l stârniseră rugămințile lui, dar și propria ei fățarnicie de început. Ar fi trebuit s-o delecteze umilința și batjocura la care-l supunea și-i părea rău că nu simte nimic. Acțiunile minții ei, oricât de raționale și bine puse la punct nu-i aduseseră nici atunci, nici în săptămânile care urmaseră, vreo ușurare în suflet. În timp ce privea în jos, în semi-întunericul pivniței, ființa lui îi stârnise doar silă. Nu era decât o moluscă unsuroasă. O moluscă ce-și lăsase urmele infecte, pe trupul fetei ei. Fiecare cuvânt pe care-l schimbasesc cu el era plin de dezgust. Și de ură. De nevoia de răzbunare. Suferise că nu-i putuse spune din prima clipă, ce simte pentru el.

- *Maura, haide-odată!*

- *Spune-mi pe cine dorești să chem. Să încerc 112?... Am numărul direct de la poliție, poate ar fi mai eficient.*

- *Ești nebună? Ce-ți veni cu poliția?... Nu vreau să aduci pe nimeni, nici poliție, nici pe altcineva.*

- *De ce, Alex?*

- *Fiindcă nu vreau să-și bage nimeni nasul pe-aici, de-aia! Va trebui să faci o sforțare și să mă scoți singură. Ce dracului, mișcă-te odată, femeie! Piciorul ăsta mă omoară!*

- *Dar cum vrei să te scot eu, singură?... Pe unde să cobor, când scara e ruptă?*

- *Nu trebuie să cobori și tu. Doar să mă tragi pe mine în sus. Poate că picioarele îmi sunt doar luxate, nu rupte. ... Dar stângul nici nu-l pot mișca de durere. O să încerc să mă sprijin pe dreptul, cât să mă ridic și să mă cațăr în mâini, cât pot de sus. Tu va trebui să te apleci și să mă prinzi de încheieturi, să mă tragi până la fușteiul al doilea, care e întreg. De-acolo, o să ne fie mai ușor... Ai priceput ce-ți spun?*

Îi asculta vocea prea puțin alterată de aparat, perfect recognoscibilă. Uimitor cât de repede își recăpătase sângele rece, strigându-i ei indicații mai mult sau mai puțin realiste, dar năucitor de concret în favoarea lui. Nu contau nici puterea, nici rezistența ei, doar nevoile lui. Cum să se întindă cu burta în jos pe podea, astfel încât de la talie în sus, să se afle deasupra micii trape care dădea în pivniță. Să găsească ceva în care să-și asigure vârfurile picioarelor și să se sprijine bine în genunchi și gambe, pentru contra-greutate... El va căuta să se agațe de scheletul scării, ar putea folosi cioturile lăsate lateral de fuștei, ca să se târască în mâini și unul din picioare, cât mai sus. Ea o să se aplece, o să-l prindă de brațe și o să-l tragă afară. Întocmise rapid un plan, punct cu punct.

Ascultând înregistrarea, Maura se întreabă care ar fi fost șansele operațiunii de salvare, dacă ea ar fi avut cea mai mică intenție de-a participa, în mod real.

Probabil niciuna. El avea de două ori greutatea ei și ar fi tras-o în jos. Ar fi căzut în cap, iar pivnița era neașteptat de adâncă. Adevărat că exista o soluție mai simplă, dar lui nu-i trecuse prin cap, iar ea nici nu se gândise să i-o servească.

Bineînțeles că nu avusese nici cea mai mică intenție de-a se întinde pe burtă, ca să-i întindă salvator și drăgăstos, brațele. În loc de asta, își trăsesse un taburet chiar în gura pivniței și se așezase pe el, aplecată ușor înainte cât să-l zărească bine și să poată fi zărită la rândul ei. Nu era calmă, inima-i bătea să-i sară din piept, dar era capabilă să ascundă asta.

- Ce faci? Te-ai așezat pe scaun și privești?... Iubito... Maura, nu ești în toate mințile?

Alex oscila între stupoare, iritare și lingușeală. Pentru prima oară de când erau împreună, enervarea lui era tot mai liniștitoare pentru nervii ei. Își sprijinise coatele pe genunchi și obrajii în palme, privind calm în jos, spre el.

- Vorbește politicos, altfel mă ridic și plec.

- Ce fa'aci?! Maura, tu nu vezi în ce hal sunt?... Ți-ai pierdut cu adevărat mințile? De mofturile tale stau eu acum? Scoate-mă imediat de-aici! Ce mama dracului aștepti?

Alex se prinsese cu ambele mâinile de laturile scării, reușise să se ridice și găfâia de durere și de efortul de-a rămâne în picioare. Doar că nimic din ce sperase nu se și întâmplă. Maura se ridicase într-adevăr, de pe scaun, dar în loc să se-ntindă ca un cățel pe burtă, apucase cu amândouă mâinile chepengul și-l trântise cu zgomot, peste gura pivniței.

Pe înregistrare, zgomotul reverberă acoperind pentru multe secunde, orice altceva. Apoi vocea înfundată, tonul de protest, strigătul disperat venit ca din fundul pământului.

- Știi că sunt claustrofob. Maura, nu te juca... Sunt claustrofob! Vrei să mă sufoc? Deschide imediat!

- Atunci, vorbește politicos și poartă-te cum trebuie, domnul meu. Mârlăniile se plătesc. Nu mai spun de greșelile și mai grave.

- Îți arde de prostii?... Ooo... Bine că l-ai ridicat. Simțeam că-mi pierd mințile închis aici, singur.

- Nu ești singur.

- Tu ești afară, sus la aer, stimată doamnă...

- Nu ești singur nici acolo jos, Alex, și o știi foarte bine. Pe celălalt, tot tu l-ai adus acolo. Ți-ai asigurat compania, încă din noaptea în care l-ai omorât.

Pauză lungă.

- Aa, așa deci... Asta era.

Maura își aminti acel relevant "Aa, așa deci... Asta era". Alex plecase capul, iar ea trebui să-și imagineze mimica, fiindcă nu-i mai vedea fața. Era doar un trup bondoc, lipit de resturile de pe latura stângă a scării, în care rămăsese sprijinit aproape îmbrățișând-o, sperând că e îl va ajuta să iasă, până la urmă. Raporturile se schimbaseră puțin, dar el nu era omul care să renunțe. Alex era un învingător. Un carnasier. Nu cunoștea înțelesul cuvântului "renunțare". Unele lucruri se negociază mai dificil ca altele și trebuie să accepți prețul, până cumperi. Însă totul se poate cumpăra până la urmă. După poziția umerilor, Maura înțelesese totuși că suferă. Mai mult ca sigur, îl durea îngrozitor și piciorul. Bombănea cu voce stinsă, iar ea se prefăcuse că nu-l aude bine și-i ceruse să vorbească mai tare. Își dorea o înregistrare optimă și să fie al naibii dacă el n-avea să se supună acestei cerințe, fără să aibă habar de ea.

- Vorbește mai tare, Alex, fiindcă nu te aud. Retorica ta de avocat nu beneficiază

de o acustică optimă.

- Mă bucur că-ți arde de ironii.

- Nicio ironie, te întreb foarte serios. Cum e cu singurătatea ta din pivniță? Și până la urmă, pe cine decizi tu că ar trebui să chem în ajutor? Poliția, pompierii?... Partidul? Fanii?

- Știi, deci. Trebuia să-mi închipui. Tu ai pus la cale toată nenorocirea asta!... Tot tu ai tăiat și treptele, că doar nu s-au rupt singure! Dar nuuu... Nu o puteai face singură. Te-a ajutat el, nu-i așa?... Mi-ați întins capcana împreună. E în cameră cu tine?

- Nu e nimeni aici cu mine, în afara ta, Alex! Sunt singurul om pe care te poți bizui, dacă vrei să ieși de-acolo. Iar treptele s-au rupt, fiindcă ești dezgustător de greoi și gras.

- În cel mai bun caz, el te așteaptă afară, în mașină! În niciun caz nu te lăsa pe tine, singură! M-ați urmărit până aici, dar voi deja știați... Cum ați reușit?

- E doar meritul meu și nu mi-a fost ușor. Mi-a luat ceva timp, până mi-am dat seama că nu exista loc mai potrivit pentru a ascunde un cadavru, decât cabana verilor tăi. Izolată, pustie... Îmi fusese teamă că-l îngropaseși deja pe Costin, dar o vizită în lipsa ta, m-a lămurit.

- Mi-ai subtilizat cheile! Ai talente ascunse, Maura!

- Am luat doar amprenta lor și mi-am făcut propriul meu rând de chei. Am găsit nu dor cadavrul, ci și laptopul și caseta mea cu bijuterii. Inclusiv cruciulița Evei. Din păcate, a trebuit să las totul acolo. Ca să-l pot răzbuna, a trebuit să-mi părăsesc copilul pentru a doua oară.

- Ai vrut răzbunare, ai obținut-o.

- Nu încă, Alex.

- Să discutăm cu cărțile pe masă. Ce vrei, de fapt?

- Adevărul, Alex. Adevărul. Îl știi, trebuie doar să-ți iei inima în dinți și să spui pentru prima oară în viața ta, adevărul gol goluț. Fără omisiuni, fără tertipuri.

Admit că e un exercițiu foarte dificil pentru un om cu caracterul și educația ta. Trebuie să treci însă peste stereotipiile minții tale infame, având în vedere că acesta e prețul ieșirii din pivniță.

- Nu-mi arde de ironiile și de jignirile tale, Maura. Ce crezi că ai să câștigi cu asta? Crezi că adevărul e mai ușor de auzit, decât de spus? Crezi că o să exulți de fericire?

- Știu că nu va fi ușor de auzit. În cea mai mare parte, îl bănuiesc deja. Dar am nevoie să-l aud, din gura ta nemernică și sper să nu simt nevoia să te omor cu mâinile mele.

- Pentru asta, ar trebui să cobori în infernul meu și nu dai vreun semn în acest sens. Să păstrăm raporturi civilizate, fără jigniri, te rog. Ce vrei să știi, exact?... Văd că te-ai așezat din nou comod, pe scaun. Ar trebui să-ți dai seama că eu nu stau la fel de comod.

- Îmi plânge sufletul pentru tine.

- Se vede.

- Depinde numai de tine, cât va dura până să te scot de-acolo. Spune tot, nu minți și nu tergiversa. O să știu dacă minți, iar atunci termenii se schimbă. Chepengul cade iar.

- Te-am întrebat – ce vrei să știi?

- Pentru început... Vreau să știu când ai violat-o prima oară pe Eva.

O tăcere lungă, foarte lungă. El sperase absurd, că ea nu știa și nu va întreba asta. Maura își aminti că luptase cu ea însăși, să nu trântească iar chepengul și s-o ia la fugă, fără să se mai întoarcă. Îi era așa de frică, de ce va auzi. Într-un fel, ar fi preferat ca el s-o mintă.

- Nu mai știu exact când. Mai are importanță data exactă, Maura? Tot acest chin...

- Te preocupă chinul tău?

- Mai ales al tău.

- Și chinul Evei?... Peste el ai trecut cu buretele? Ai violat-o prima oară acum un an, când mă internasem pentru operație, așa-i? Ai violat-o în fiecare noapte, în timp ce eu eram între viață și moarte, pe un nenorocit de pat de spital. Violai repetat o fetiță de 14 ani, amenințând-o cu propriile ei spaime - că eu aș putea muri, dacă aș afla. Asta făceai tu, Alex.

- Maura, crede-mă... E singurul lucru pe care-l regret cu adevărat, din toată viața mea. Dacă aș fi putut da timpul înapoi... Dacă acum, aș putea să-l dau...

- Ți-ai acoperi urmele mai bine, știi...

- Nu e adevărat. A fost un coșmar. Nu-ți poți imagina cât m-a chinuit.

- Pe tine, te-a chinuit?!

- Nu, sigur că nu doar pe mine. Dar nu doar Eva a suferit.

- Ești ipocrizia personificată. Ai o genă hipertrofiată a ipocriziei și a tupeului.

- E purul adevăr. Trebuie să mă crezi. Nu știu cum s-a întâmplat. Nici astăzi nu-mi explic... o pornire... Nu știu ce-a fost cu mine.

- Ba știi. Cum s-a întâmplat, Alex? Vreau adevărul!

- Nici nu-mi trecuse prin cap să... A doua zi după operația ta... Veneam direct de la spital, eram îngrijorat pentru tine. Eram și tracasat cu procesele-alea...

- Ți-am cerut să povestești, nu să te justifici, Alex. Nu ai justificare, sper că-ți dai seama. Așa că scutește-mă, de cabotinismul tău grețos.

- Înțeleg, ai dreptate să nu... În fine, când am ajuns acasă, n-am vrut decât să-i spun și Evei cum te simți. Am bătut în ușă, nu mi-a răspuns, am crezut că nu mă auzise. Ieșea în clipa aceea, din baie... Era udă și...

- Nenorociture! Bestie ordinară!

- Mi-am pierdut mințile, Maura. Am înnebunit instantaneu. Mi s-a lăsat un fel de

ceață pe creier, o vedeam așa cum era și parcă nu mai era ea. Nu mai era copilul pe care-l știam, devenise... Era o mică femeie. Nici nu-mi aduc aminte exact ce s-a petrecut, doar după ce... Când mi-am dat seama... Știi cu câtă dragoste am crescut-o de mică...

- Taci! Taci, până o să-ți dau eu voie să vorbești din nou!

- Maur...

- Taci! În clipa asta, nu-ți mai suport vocea. Nu suport ideea că respiri! Taci, dacă vrei să mai trăiești!

Maura Martin începu să tremure. Întinse mâna ca să oprească reportofonul, dar se stăpâni. Strânse din dinți și continuă să asculte. Unele momente îi fuseseră atât de insuportabile, încât mintea le încetoșase cu de la sine putere. Știa doar că și-atunci tremurase și avusese nevoie de toată voința ei, ca să se stăpânească. Venise acolo, ca să afle. Avea să fie singura ei șansă de-a afla adevărul. Și a lui, de a mărturisi. Poate că el începea să se teamă de această perspectivă, fiindcă nuanțase tonul. Plângăcios, laș... Ca orice moluscă.

- Nu mi-a fost ușor, când mi-am dat seama ce-am făcut, Maura...

- Și de-aia ai violat-o și în noaptea următoare? Îi lipeai gura cu leucoplast, fiindcă țipa de durere. O trimiteai apoi la baie să se spele și o învățai cum să înmoaie leucoplastul, ca să nu lase urme când și-l smulge. O amenințai că dacă aud vecinii, sau dacă spune cuiva, o împuști pe ea, apoi pe mine și te sinucizi! Violai o fetiță de 14 ani, cu pistolul pe noptiera ei!

- Regret din tot sufletul, Maura. A fost abominabil ce-am făcut. Nu mai pot schimba nimic. A țâșnit animalul din mine! Da, am fost o bestie. Ce mai pot spune decât că regret?

- Ai continuat s-o violezi și după revenirea mea acasă. De câte ori s-a întâmplat, Alex?... Pândeai orele în care făceam chimioterapie, în care mi-era atât de rău, încât nu realizam ce se-ntâmplă în jurul meu.

- Astea sunt exagerări. N-a fost chiar așa...

- Știu de la prietena ei, Lili. E și acum terorizată de ideea că ai fi putut afla din jurnalul Evei, că ea era la curent cu ce făceai. Și că le-ai putea ucide pe ea și mama ei. Știi ce mi-a spus, Alex? Această fetiță de 15 ani mi-a spus că nu are nicio îndoială, că tu i-ai ucis și pe Eva și pe Costin. Și că la nevoie, ai omorâ-o și pe ea. Când toată lumea îl căuta pe ucigașul Costin, ea era sigură că el nu mai trăiește. Și se temea de tine. O fetiță de 15 ani...

- Îmi pare rău. Nu era o amenințare reală. Îmi era groază că Eva îți va spune și... Aș fi pierdut tot - pe tine, familia noastră...

- Familia noastră?! Pierdeai funcția de la județ...

- Nu despre asta era vorba.

- Oo, ba exact despre asta era vorba. Familia noastră n-a fost pentru tine decât o fațadă. Respectabilitatea de care aveai nevoie. "Alex Martin, familistul convins". Ai fi pierdut într-adevăr, totul, dacă s-ar fi aflat că ești un pedofil, care-și viola fiica vitregă în timpul campaniei electorale. Și din toate, funcția era cea care te-ar fi durut cel mai tare. Acolo nu-ți puteai îngădui să pierzi.

- Maura...

- Abține-te de la minciuni inutile. Mi-e scârbă să ți le mai aud. Spune-mi cum ai trecut de la viol, la omor? Vreau să știu ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

- Nu încerci mai întâi, să mă scoți de-aici?

- Ți-am spus. Nu fac nimic pentru tine, până nu aflu adevărul. Nu mă duci de nas, Alex. Știm amândoi că odată ieșit de-acolo, n-o să mai recunoști nimic.

- Așteaptă să mă așez. Să-mi găsesc o poziție, cât de cât... Îmi zvâcnește piciorul... Mă doare tot corpul.

- Și-atunci, de ce tragi de timp? Ți-am cerut doar câteva minute de adevăr, doar atât.

- Adevărul... Cine va mai putea restabili vreodată, adevărul?... În noaptea aia, n-a fost vina mea. Sau nu doar a mea, Maura.

- Nu!

- Ea s-a repezit la mine, crede-mă. Ajunsesem acasă târziu, era aproape 11 noaptea și eram frânt de oboseală. Nu-mi ardea să... Am întrebat-o doar ce mai face și dacă vorbise cu tine la telefon. Atât. Jur. Ne-am întâlnit în hol, cred că ea venea din bucătărie, avea un sandviș neîncheput în mână, iar eu dinspre garaj.

- Era în pijama?

- Nu, mi-a făcut impresia că numai ce intrase în casă. Era îmbrăcată așa cum au găsit-o, cu sandalele în picioare și am întrebat-o pe unde a umblat. Mi-a spus că niciunde, dar mințea. Golanul nici nu plecase încă, mai târziu am înțeles că o aștepta în curte.

- Se temea pentru ea și încerca s-o păzească de tine. Asta făcea ”golanul”, Alex. Eva îi povestise tot. Îl chema Costin, iar tu îi știai numele foarte bine, atunci când l-ai depozitat ca pe o marfă în tranzit, în lada frigorifică. Lui Costin îi păsa de Eva cu adevărat și avea de gând să facă orice, ca să n-o mai poți atinge.

- Dar cine era acest Costin, ca să-și aroge drepturi în familia mea?

- Familia ta! Tu ești conștient de ceea ce spui? Te auzi?

- Da. Îți dai seama că tu mă desculpi pe mine, fără să vrei?

- Serios?... Logica ta mă înfioară. Vrei să-mi explici?

- Ai recunoscut că erau porniți împotriva mea, deși nu le dădusem niciun motiv.

- Nici un motiv!

- Cel puțin, nu în seara aceea. Eram frânt de oboseală, abia așteptam să mă vâr în pat și să dorm. Eva s-a repezit la mine și mi-a spus ceva, nu mai știu ce... O obrăznicie, în orice caz.

- Auzi! Cum și-o fi permis? Oricum, nu cred. Eva te ocolea și se ferea din calea ta.

- S-a repezit la mine cu pumnii, din senin, Maura.

- Nu minți, Alex! Eva n-ar fi făcut niciodată una ca asta. Cât de josnic poți fi? Ți-am atras atenția că fiecare minciună te va costa scump.

- Bine! O să fiu sincer. Mă crezi sau nu, dar nu mai știu exact ce s-a întâmplat în momentele-alea. Cred că se numește amnezie protectivă. Am uitat, fiindcă psihic nu suport amintirea. N-a fost nimic premeditat.

- Să te ajut eu? Ai vrut s-o violezi din n...

- Nu, nu, nu! În noaptea aia eram la pământ, n-aveam chef de așa ceva. Nu s-a întâmplat nimic de-acest gen, în cele două seri în care ai fost internată ultima oară. Jur!

- Și-atunci, ce s-a întâmplat? De ce mi-ai omorât copilul? Adevărul, Alex!

- Adevărul, Maura! Am găsit-o îmbrăcată de oraș, cu sandalele-n picioare, de parcă numai ce ar fi intrat și ea în casă. Era ora 11 noaptea și am întrebat-o unde a fost. Bine, tot adevărul! Am întrebat-o dacă a fost iar cu golanul ei și dacă s-a regulat cu el. Ea mi-a răspuns că e singurul ei prieten și că de-acum încolo, n-o s-o mai pot atinge. Așa că m-am enervat și... nu mai știu bine, credemă. Am zgâlțâit-o puțin de brațe. Poate i-am dat o palmă... Am văzut că s-a dezechilibrat, dar n-ar fi pățit nimic, dacă în cădere nu s-ar fi lovit de marginea mesei din hol. S-a lovit teribil. Am auzit izbitura, când a dat cu capul. M-am trezit dintr-odată, cu ea inconștientă pe podea și un fir de sânge curgându-i de pe tâmplă...

- De masa din hol, s-a lovit?... Deci acolo, s-a întâmplat.

- Da.

- De asta ai mutat tu masa aia afară, în curte? N-am înțeles, dar eram prea distrusă ca să-mi pese. Ai sperat să spele ploaia, orice urmă de pe ea?

- Nu. O ștersesem foarte bine, nu rămăseseră urme. Pur și simplu, n-am mai suportat să o văd în calea mea. Urăsc masa aia, aș pune-o pe foc. Dacă tu crezi că mie mi-a fost ușor...

- Încetează, lichea!

- Îți jur, Maura! N-am vrut să se întâmple una ca asta!... Îți jur că n-am vrut nici

măcar s-o rănesc, darmite s-o omor. Pantofii ăia cu toc au fost de vină, cum ne-a zis și legista. S-a dezechilibrat, s-a împiedicat... M-am speriat îngrozitor, am îngenuncheat lângă ea să văd cât e de grav, dar abia respira și nu mai mișca. Atunci m-am trezit și cu namila aia de băiat, peste mine. Stătuse pitit în curte și a dat buzna în hol, strigând ca apucatul.

- Costin era acolo, ca să o apere de tine. Ca să o protejeze.

- Dar n-aveam de gând să-i fac nimic. De e ce anume s-o protejeze, la miezul nopții?

- Tocmai fiindcă era miezul nopții. Tu acționai noaptea, ca tâlharii.

- Faci speculații, Maura și greșești. Nu făcea decât să urla că am omorât-o pe Eva, că știe de la ea că eu și ea... În fine, urla niște lucruri teribile. Mă mir că n-au auzit vecinii.

- Uiți că lucrurile alea teribile pe care le urla se-ntâmplă să fie și adevărate. Încerci să lași impresia că tu ai fost victima lor, Alex?

- Știu că e o ironie, dar crede-mă, adevărul e undeva la mijloc. Eu n-am agresat în noaptea aceea, pe niciunul. I-am dat o palmă, atât. În rest, am fost nevoit să mă apăr.

- Ai fost în legitimă apărare, bietul de tine.

- Ești pe nedrept, ironică. Eu am luat-o în brațe pe Eva, m-am ridicat în picioare și i-am spus derbedeului, că toată gălăgia nu-i folosește la nimic și ar face mai bine să mă ajute, ca s-o duc repede la spital. Când a auzit de spital s-a mai potolit și am pornit amândoi spre garaj, eu tot cu Eva în brațe, până am așezat-o pe bancheta din spate... Nu mai respira. M-am gândit că murise. M-am panicat și în câteva secunde, m-am întrebat ce mai pot face. Pentru ea, din nefericire, nimic. Pentru mine, abia începea calvarul.

- Oh, da...

- Băiatul a vrut să mă omoare, a trebuit să mă apăr. Ne-am luptat, nici nu știu cum s-a întâmplat.

- Nu uita că eu am văzut ce este în lada frigorifică din colț. Am văzut punga cu

logo-ul BMW pe capul lui Costin. Prin urmare, nu încerca iar să mă minți. Singura ta șansă e să-mi spui tot adevărul, despre noaptea aceea.

- Foarte greu, când tu vezi în mine, singurul vinovat.

- Alex!... Iar uiți că nu pledezi la tribunal? Sunt eu, Maura! Eu știu cine ești!

- OK! Adevărul?... Adevărul este că derbedeul nu m-ar fi lăsat să scap. Nu era genul cu care să cazi la învoială.

- Nu, evident că nu... Dar ai fi încercat, nu-i așa? Asta faci dintotdeauna, cu toți. În felul tău, și cu mine ai făcut mereu câte o învoială. Iar eu am acceptat, deși îmi era silă...

- N-am făcut mereu învoieli cu tine. Și nu ți-ai manifestat sila, niciodată.

- N-ai fost tu capabil să o simți. Spune ce ai făcut mai departe. Deci Costin nu făcea parte din mocirla voastră, nu accepta învoieli cu tine. Și-atunci?

- Crede-mă, a fost un raționament de câteva secunde. L-am rugat să-mi dea pătura din portbagaj, s-o învelesc pe Eva. S-a îndreptat spre spatele mașinii, s-a aplecat mult înăuntru să caute, fiindcă în realitate, știi și tu că nu aveam nicio pătură acolo... M-am apropiat tiptil și am trântit capacul portbagajului peste el. Am dat destul de tare.

- Doamne!

- Ce puteam face?... Era doar amețit, s-ar fi întors și probabil că m-ar fi dovedit. Știi ce solid era. Șantierist - mulți mușchi, puțin creier... Pur și simplu, n-am avut de ales. Mi-a căzut sub ochi o pungă de plastic, în care avusesem niște piese auto. I-am tras-o pe cap, a trebuit să mă mișc foarte repede, înainte să-și revină din amețeală. Vrei să știi mai mult?... Nu cred că are rost. Când nu s-a mai zbatut deloc, l-am împins înăuntru, i-am ridicat și picioarele și i le-am trecut peste marginea portbagajului. M-am întors în casă și am cules la repezeală laptopul din camera Evei, plicurile cu bani, caseta ta cu bijuterii... În ultima clipă m-am gândit să iau gentuța ei. O lăsase pe cuier... Când am ajuns înapoi la mașină, Eva nu mai mișca, nu mai respira. I-am pus mâna la gât, nu avea puls, am fost sigur că nu mai trăia. Am fost șocat, când legista, doctorița aia ne-a spus că era încă vie când... Crede-mă, dacă aș fi știut... Nici acum nu sunt sigur că n-a greșit ea la autopsie.

- Cum poți minți cu atâta nerușinare? Pentru tine, n-a avut nicio importanță dacă murise sau era încă vie. Când l-ai omorât pe Costin, decizia ta era deja luată în privința amândurora. Eva n-a avut nicio șansă, fiindcă te-ar fi dat de gol.

- Nu poți dovedi asta.

- Dar ai recunoscut singur. N-ai spus tu, numai ce, că mai întâi ai cules de prin casă laptopul, banii și bijuteriile și abia după aceea, ai constatat că nu mai dă nici un semn de viață? Deci știai ce-ai de gând. Nici vorbă să te grăbești cu ea spre spital, unde.... Poate...

- M-ai înțeles greșit, Maura. De fapt, cred că am încurcat eu ordinea lucrurilor.

- Alex... Fiecare minciună te costă. Cu mine n-au rost manevrele tale avocățești. Poate că nu premeditaseși o dublă crimă, atunci când ai intrat în noaptea aceea, în casă. Dar în momentul în care Eva a căzut și s-a lovit, iar Costin a fost martor, ți-a devenit clar că niciunul din ei nu mai putea rămâne în viață. Așa că tot premeditare se numește. Chiar dacă amicii tăi te-ar fi scăpat de pușcărie, nu cred că ar mai fi riscat, permițându-ți să candidezi. Oficial, s-ar fi inventat o situație-n care tu să renunți de bună-voie la ea. Iar tu apucaseși să vâri bani, nu glumă la partid. Plus ambițiile tale de putere.

- Îmi pare rău dacă reduci totul, la candidatura asta nenorocită. Sau la bani. În fond, am avut impresia că ești la fel de interesată ca și mine, să câștig.

- Zău?... Asta dedește că nu ești atât de deștept, pe cât te crezi. De ani de zile te afunzi în mocirlă, Alex, iar mie îmi era scârbă să te și ating. Dar povestește-mi mai departe, ce ai făcut în noaptea aceea. Și ai grijă să nu minți, dacă vrei să ieși de-acolo.

- După aceea, să mă gândesc... Am scos mașina din garaj și... Am dus-o mai întâi, pe Eva. Era târziu, parcul era pustiu... Am intrat cu mașina pe aleea principală, am aruncat poșeta ei într-un tufiș... Apoi, am ajuns la lac și... Acolo, știi ce s-a întâmplat. Încă o dată jur că nu mai mișca și am crezut că murise.

- Probabil că asta ai crezut. Altfel ai fi sufocat-o înainte de-a o arunca în lac.

- Dacă tu nu vezi decât răul din mine...

- *Spune mai departe.*
- *Trebuia să fac ceva cu băiatul ăla.*
- *Și ți-ai dat seama că era țăpul ispășitor ideal.*
- *Era un golănaș oarecare, Maura... Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, dar după cum o pornise în viață, tot rău ar fi sfârșit-o.*
- *Uite un punct de vedere care te caracterizează. Te recunosc. Și ce ai făcut cu el, având în vedere că oricum, tot rău ar fi sfârșit?*
- *N-aveam prea mult timp de gândire. Dimineața trebuia să mă găsească acasă, așa că am ales singurul loc unde puteam lăsa și cadavrul și obiectele, fără niciun risc, măcar pentru o vreme. Aici, la cabană. Urma să scap de toate foarte repede, inclusiv de cadavru. Din păcate, lucrurile n-au mers așa de repede cum sperasem. Mi-a fost teamă să nu fiu văzut, presa mă urmărea tot timpul, poliția era și ea cu ochii pe noi... Dacă stau și mă gândesc, afurisita aia de campanie m-a îngropat. M-am ferit de toți, fără să-mi dea prin cap că tocmai tu erai cea de care trebuia să mă feresc.*
- *De Eva nu te-ai simțit bântuit deloc?*
- *Ba da. Tot timpul. Chiar și-n clipa asta... Dar și tu ți-ai jucat excepțional cărțile. Bravo! Acum, spune-mi ce vrei cu adevărat și să sfârșim cu mascarada.”*

Abia acum, ascultându-i tonul, realizează că în timp ce vorbea, el se recompunea psihic și se simțea deja mai bine. Mărturisise, își luase o piatră de pe ceea ce numea el conștiință, acum aștepta să fie răsplătit pentru bună purtare și să i se spună prețul. Un preț în monedele lumii în care se învârtea el, desigur. Ea în schimb, înghețase ascultându-l. Îl urmărise cu mintea încețoșată, imaginând trupul fetei ei, tras cu brutalitate din mașină, aruncat în apă... Zbaterea ei inconștientă și inutilă, în timp ce apa îi inunda plămânii...

- *De ce ai smuls cruciulița de la gâtul ei, Alex? Nu -i puteai lăsa lănțișorul, așa cum i-ai lăsat cerceii?*

- Nu i l-am smuls. Numai de asta nu stăteam. Pur și simplu s-a rupt. Nu știu exact când, fiindcă l-am găsit abia când am ajuns la cabană. Era pe banchetă, l-am luat și l-am pus lângă celelalte.

- Cu câtă înverșunare îl învinuiai pe bietul Costin, în fața tuturor.

- Asta nu se mai poate schimba, Maura. Drept sau nedrept, nici acum nu avem altă alternativă. Costin e vinovatul ideal. Ar trebui să înțelegi.

- Înțeleg deja, Alex.

- Dacă ții, putem aranja o mică despăgubire pentru mă-sa, ceva care să nu bată la ochi.

Alex nu se îndoise nicio clipă cu adevărat, că ea va accepta până la urmă să-i fie complice. Avusese poate, mici îndoieli, ușoare temeri, o trecătoare nesiguranță. Dar structural, domina în el carnasierul. Iar asta, pe ea o îndârjise îngrozitor. Ar fi cules pietre, le-ar fi aruncat asupra lui până l-ar fi ucis chiar atunci, dacă n-ar fi imaginat o moarte mai grea.

- Spune ce vrei și să terminăm, Maura. Vreau să ies de-aici. M-ai pedepsit destul. Nu mai pot îndura.

- Ai curățat holul, când ai revenit acasă? Știi sigur că ai desfăcut patul, ca să dai impresia că o găsești dormind. Ca să mă induci pe mine în eroare...

- Când m-am întors, am șters petele de sânge de pe masa și dalele din hol... Era foarte puțin sânge, dar... Am plâns în timp ce ștergeam. Am fost distrus. Parcă trăiam un coșmar. Îmi pare atât de rău, Maura! N-am vrut să se întâmple asta. Dacă aș putea da timpul înapoi...

- Ai fost "distrus", dar nu ți-ai pierdut prezența de spirit. Nici în noaptea aceea, nici în zilele care au urmat. Ai dirijat foarte bine suspiciunile poliției, și la-nceput chiar și pe ale mele, împotriva lui Costin. Și culmea, ai profitat de tragedie, ca să-ți creezi statutul de victimă și să atragi simpatia tuturor – presă, electorat...

- *Încetează cu toate astea. Spune ce vrei!*
- *Nu cred că mai vreau nimic.*
- *Mi-ai promis că mă ajuți. Văd că te-ai așezat din nou pe scaun.*
- *Am nevoie de câteva minute, ca să-mi revin. Nu mi-a fost ușor să te ascult. Trebuie să-mi refac forțele.*
- *Tu ești cea care-a vrut să afle tot. "Absolut tot". Eu te-am avertizat.*
- *Da, m-ai avertizat. Eu am vrut să aflu. Am avut nevoie de asta.*
- *Pot să te-ntreb și eu, ceva? Cum de ți-ai dat seama?*
- *Am găsit perla din cruciulița ei, în mașina ta.*
- *Ce perlă? O perlă din... Și n-ai spus nimănui?*
- *Nu. Ai fi preferat să spun cuiva? Poliției, eventual?*
- *Mă așteptam să-mi spui mie. Să nu mă lucrezi pe la spate. Puteam lămurii lucrurile.*
- *Te aud și nu-mi vine să cred. Gena tupeului, cum ți-am spus...*
- *N-ai spus absolut nimănui?*
- *Nu...*
- *Mă îndoiesc că nu i-ai spus nici lui, dar oricum, el va face doar ce-i spui tu. Când ai descoperit perla aia și pe unde dracului căzuse?*
- *Exact la o săptămână după ce o găsisem pe Eva, înecată. Am găsit-o vineri noaptea, după ce bătrânul trecuse pentru a treia oară, pe la mine...*
- *Nu pricep despre cine vorbești.*
- *Am căutat-o o zi întreagă, prin toată casa. Pe sub mobile, prin colțuri... Am căutat și în garaj, înainte de-a reveni tu acasă. Dar în mașina ta, sigur că n-am putut căuta decât noaptea târziu, după ce m-am asigurat că ai adormit.*

Recunosc și eu că a fost un miracol s-o gădesc acolo, între pernele banchetei din spate. Se fixase ca prin miracol, într-o cusătură.

- Acolo ai găsit-o?

- Acolo. Parcă mă aștepta. Nu mi-am revenit ore întregi.

- Dar ce ți-a venit să cauți în mod special, acea perlă? N-aveai de unde ști că se desprinsese din colier. Nici eu nu mi-am dat seama.

- Acesta a fost norocul meu, altfel o făceai dispărută, nu-i așa? Dar ai dreptate, nu aveam de unde să știu. Am bănuț doar...

- Cum?

- Adevărul este că n-am știut ce perlă caut – putea fi cea mai mare, din mijloc, sau una din cele mai micuțe, de pe brațele crucii. Am avut doar convingerea că voi găsi undeva, o perlă din cruciulița Evei și asta va fi dovada indubitabilă că tu ai mințit. N-am fost sigură de la început, de ce ai mințit. O vreme n-am înțeles... N-am vrut să-nțeleg. Mi-a fost prea greu să-nțeleg. Nu puteam concepe că poate fi posibil. Nu e ușor să recunoști că ai trăit mai bine de zece ani, lângă un monstru.

- Mă doare îngrozitor piciorul. Mi s-a umflat glezna. Nu-mi poți arunca o compresă cu apă rece?

- Da, sigur, dar nu vreau să pierd firul explicației. Vorbeam de bătrân.

- Și mi-e foarte sete. Am în mașină o sticlă mică de apă minerală. N-ai putea să...

- Bătrânul care suna la ușă, repetându-mi că Eva stătuse numai ce pe bancă, lângă el...

- Cel cu Alzheimer? Ai pomenit ceva de el. Aș prefera o gură de apă și o compresă, decât să-mi repeți aiurelile unui bătrân senil. Mă mir că le-ai putut lua în seamă.

- Nici nu le-am luat, la început. Întindea mereu mâna spre mine, de parcă ar fi ținut perla în ea. În primele două zile, n-am vrut să-l ascult. Abia în a treia, mi-a

explicat că Eva lăsase pe bancă, lângă el, o perlă roz. ”Mi-a căzut o perlă, s-o pună mama la loc”. Mâna lui era goală, n-avea nicio perlă... Sigur că nici n-avea de unde să aibă. Nici alături de Eva, nu avusese cum să stea. Viziunile unui bătrân senil, cum zici tu. Totuși, cum putea să-și imagineze el o perlă roz, despre a cărei existență nu avea habar? El nu văzuse niciodată cruciulița cu perle a Evei. Știam că nu o văzuse pe Eva, de 13 ani.

- Și-acum 13 ani, unde a văzut-o?

- Bătrânul fusese polițist. El e cel care s-a ocupat de cazul lui Octavian.

- Ah, acum înțeleg. Înțeleg și de ce ai preferat să-mi ascunzi asta. Amintirea lui Octavian a stat mereu între noi. Cum putea lipsi, tocmai acum? Devii patetică, Maura.

- Nu înțelegi nimic. Pe bătrân, nu-l mai văzusem de 13 ani și se schimbase așa de mult, încât nu l-am recunoscut. Abia după ce l-am invitat în casă și s-a așezat pe scaun, mi-am dat seama cine e. Mi-am amintit în ce împrejurare l-am văzut ultima oară. Venise să-mi spună că ancheta s-a terminat, urma să trimită dosarul mai departe și mi-a explicat de ce a murit Octavian. Îmi amintesc așa de bine momentul! Era așezat pe scaun, în vechiul living al casei și în timp ce vorbea, Eva s-a apropiat de el, și-a sprijinit un cot de genunchiul lui cu bărbia în palma ei minusculă și... cu capul dat pe spate, îl fixa fără să-l scape din ochi. Îl urmărea stând într-o poziție adorabilă, inocent teatrală, cum numai copiii sunt în stare... Serioasă, de parcă ar fi înțeles că e foarte grav, foarte important ce spune el. După câteva momente în care s-a prefăcut că n-o ia în seamă, el a săltat-o pe genunchi, a mângâiat-o pe crește și i-a spus că e frumoasă ca o păpușă. Apoi a scos o carte de vizită, mi-a întins-o mie și tot cu ochii la Eva, a zis că putem apela la el oricând, dacă ne poate ajuta cu ceva.

- Și uite că Eva a apelat! Ți-am spus că devii patetică, Maura. Nu te mai recunosc.

- Se întâmplă...

- Aiurelile unui bolnav cu Alzheimer te-au făcut să cauți o perlă, despre care habar nu aveai că se pierduse?

- Uimitor este că bătrânul a avut dreptate. Despre asta, ce zici?

- Perla ți-a trezit bănuielile în privința mea?

- Sigur că n-a fost numai asta, Alex. Au fost și alte amănunte care-mi atrăseseră atenția, dar abia după ce am găsit perla în mașină, am început să pun totul cap la cap. De exemplu, tu i-ai declarat lui Varlam că ai găsit-o pe Eva, dormind. Ori a doua zi, când am ajuns acasă, eu am găsit într-adevăr așternutul desfăcut, dar cearceaful era perfect întins, fără nicio cută. Până acum un an, Eva dormea fie pe spate, fie pe burtă, dar cu picioarele și spatele perfect întinse, uneori chiar și cu mâinile desfăcute în cruce. Dormea așa de când era mică, de parcă toată lumea ar fi fost a ei. De câțva timp, am observat că-și schimbase poziția – dormea ghemuită pe-o parte, cu genunchii la gură, strângând perna în brațe... Nu mai era copilul relaxat de altă-dată, avea o suferință, o teamă care o urmărea și în somn. Dacă aș fi înțeles la timp... În fine! Când dormea, corpul ei ghemuit lăsa o urmă vizibilă în așternut. În noaptea aceea, ai desfăcut pătura și ai aruncat pijamaua ei pe jos, la capul patului, dar ai lăsat cearceaful perfect întins. Am fost sigură că ea nu apucase să doarmă în pat, prin urmare, era ceva în neregulă în declarația ta.

- Nu mi-am dat seama.

- Nu, nu ți-ai dat. O neglijență din grabă, nu?

- Și pentru că eram afectat de ce se întâmplase, Maura. Mă tratezi de parcă nici nu mi-ar fi păsat. De parcă aș fi într-adevăr, un monstru.

- Nu te poți stăpâni – îți joci cărțile ca la tribunal. Păstrează-ți suflul, asupra mea nu are efect. A mai fost o declarație făcută tot lui Varlam, care mi-a atras atenția. Ai susținut că ai găsit etnobotanice la Eva și din grijă părintească, l-ai amenințat pe Costin, cu 2-3 zile înainte de ziua ei de naștere. Știai că el e mort și nimeni nu te mai poate contrazice și în plus, întăreai suspiciunile împotriva lui.

- Dar așa s-a întâmplat, Maura.

- Iar minți. Eu vorbisem cu Eva despre el, în legătură cu petrecerea de ziua ei. Aș fi fost gata să fac un compromis, să stabilem cu el o relație, care să ne asigure un oarecare control. M-am gândit că l-am fi putut invita, civilizat, alături de alți prieteni și colegi de-ai ei...

- Asta-i bună! Presupun că oricum, n-aș fi fost consultat.

- *Fantastic tupeu ai, Alex! Gena aia trebuie să fie la tine, cât o gogoasă! Mereu te-ai bazat pe calmul și sângele meu rece. Nu fii sigur că n-o să mi le pierd, la un moment dat.*

- *Dar...*

- *Ține-ți gura! Nu s-a pus problema să-l mai invităm, fiindcă am aflat de la Eva că era plecat pe vreo trei săptămâni, pentru nu știu ce lucrare angajată de patronul lui, tocmai pe lângă Satu Mare.*

- *Și asta înseamnă că n-a mai venit pe-aici, timp de o lună?*

- *Și eu mi-am pus întrebarea asta și ca să mă lămuresc, am petrecut mai bine de o jumătate de zi, investigând. Am fost pe la bunica lui, care îl așteaptă și-acum disperată și care mi-a jurat că în săptămânile acelea, Costin n-a venit deloc acasă. Am vorbit însă și cu șeful și cu niște colegi de-ai lui și toți mi-au spus același lucru – angajatorul le promisese un bonus, dacă termină lucrarea înainte de termen. Au lucrat și sâmbăta și duminica și niciunul n-a lipsit. Au dormit în două barăci la comun, iar Costin a fost tot timpul cu ei. Așa că n-ai vorbit cu el și nici nu l-ai amenințat. Nici nu era cazul s-o faci, dar mai ales, cred că ți-ar fi fost frică. Tu ești un laș, de felul tău... Un vierme. Nu știi să te lupți față-n față, ca un bărbat.*

- *Orice aș spune, întorci împotriva mea. Are sens să mă disculp?*

- *Într-adevăr, nu are. Și nici nu poți scoate arma din sertar, să mă ameninți cu ea, cum ai făcut cu Eva.*

- *Asta ți-a spus-o prietena aia a ei. Ce vorbesc între ele, două puștoaice...*

- *Cât poți fi de laș, Alex. Nici măcar acum, când Eva e acolo unde e, nu ai o urmă de bărbăție, de responsabilitate, de onestitate. De rușine! Nu simți un strop de remușcare! Ești gata să arunci orice murdărie asupra ei, ca să scapi tu basma curată.*

- *Spune-mi ce vrei, Maura.*

- *Am avut nevoie să știu adevărul, Alex! Atât. Ce s-a întâmplat în ultimul an și în ultima noapte a fetei mele. Nu pot să-mi iert că n-am avut nici cea mai mică bănuială, în privința ta. Asta e o vină, care mă va urmări până în ultima mea zi.*

Am fost oarbă la toate semnele pe care mi le dădea fetița mea. Atâtea lucruri, pe care mi le-am amintit mai târziu. Prea târziu.

- Regret, Maura. Crede-mă. Dacă asta are vreo importanță pentru tine, regret enorm.

- Nu are importanță, fiindcă ești un ipocrit. Regreți că am aflat. Atât. Că te-ai lăsat prins ca un iepure în capcană. De-aici de sus, chiar semeni cu un iepure gras, prins în laț.

- A trecut mai bine de-o oră, sau mi se pare mie?

- A trecut o viață, Alex. Pentru mine, a trecut o viață.

- Nu mai înțeleg ce urmărești. Ți-am spus tot ce-ai vrut să afli. Acum, poți face tu ce vrei cu mine. Sunt la mila ta.

- Ce ar mai putea face cineva cu tine, Alex?... De-acum, mie mi-ai devenit total nefolositor. Și fără schemele și tertipurile tale, nu valorezi doi bani nici pentru gașca ta.

- Ți-am mărturisit tot.

- Ei, asta mi-ar putea fi de folos.

- Aha, iată ce vrei. Un mic șantaj? Dar ești sigură că ai cu ce să mă șantajezi?

- Nu înțeleg. Privește puțin în jurul tău, e plin beciul de dovezi.

- Dacă ți-a trecut prin cap, că astea ar putea deveni probe împotriva mea, atunci ți-ai făcut socotelile greșit.

- Deci n-am suficient material, pentru o negociere cu tine.

- Pentru un mic șantaj, spune-i pe nume. Chiar mă întrebam ce urmărești. Admit spășit, că n-am bănuț niciodată ce zace-n tine. Îmi placi și-așa, nu pot să neg. Ești chiar mai apetisantă. Dar Maura, iubirea mea, îți ofer totul, fiindcă vreau eu s-o fac. Ai fost... ești singura femeie, pe care am iubit-o vreodată. Am greșit, mă simt vinovat, sunt gata să mă răscumpăr. Și sunt gata să-ți ofer totul. Dar nu încerca să mă șantajezi, fiindcă pierzi tot.

- Chiar nimic-nimic n-aș putea dovedi, într-o instanță? Ai scăpa basma curată cu cadavrul, cu bijuteriile... Cu laptopul Evei... Cu mașina în care ai o lopată...

- Dar cine crezi tu că-ți va permite să ajungi, sau să te apropii măcar de o instanță, cu așa-zisele tale probe? Un asemenea scandal nu mă implică numai pe mine. Ar putea schimba raportul de forțe politice, nu doar în nenorocitul ăsta de oraș. Încearcă să-ți pui mintea la contribuție, femeie! Dacă ar fi vorba de mine, poate că ai avea niște șanse. Dar e vorba de ei. Cu ei te pui, nu cu mine.

- Și dacă mi-aș asuma riscul?

- Ai fi desființată, Maura. Te-ar desființa alții, chiar mai înainte ca avocații mei să apuce să deschidă gura. E interesul lor, ca eu să ies curat ca lacrima din povestea asta.

- Și dacă mi-aș asuma și acest risc? Dacă aș găsi un jurnalist interesat?

- Mai e cineva, care înseamnă și-acum totul pentru tine.

- Eva?... Ce josnic poți fi! Ce-i mai poți face tu, Evei? Ce rău nu i-ai făcut deja?

- Depinde doar de tine, până unde vrei să duci scandalul. Sigur că s-ar putea repercuta și asupra ei. Mai ales asupra ei. Deocamdată, nimeni nu știe că nu mai era virgină de la 14 ani. Dacă ar ieși la iveală relațiile pe care le întreținea cu băiatul ăla, de un an de zile...

- Mizerabil nenorocit! Știi bine că tu, nu Costin... Dar ai fi în stare! Tu și Cociș, amândoi.

- Doar dacă ne împingi în defensivă, Maura.

- Cleaner-ul perfect al tuturor mizeriilor tale.

- Nu mai e al meu. E cleanerul partidului, iar tu o știi foarte bine. În acest moment, eu sunt imaginea partidului și ăsta e rolul lui - să mă lustruiască... Știi cum merg lucrurile. Chiar dacă n-aș vrea, aș fi obligat să mă apăr și să-i ofer lui, atuurile de care dispun.

- Adică pe Eva.

- Dacă m-ai obliga la asta. Deci gândește-te bine. Mai poate dovedi cineva azi, cu cine a făcut sex fata ta? Sau cu câți? Relația ei cu un derbedeu, mult prea copt pentru binele ei - era bine cunoscută. Nu cred că asta e imaginea pe care-o vrei despre ea.

- Nu pot să cred.

- Hai să terminăm cu toată mascarada asta și fii rațională, așa cum ai fost întotdeauna. Să-l lăsăm pe Costin Beltea să devină faimos!

-. ...?!

- Să-i rămână numele definitiv, pe lista celor mai căutați criminali! Dă-mi doar o mână de ajutor. Am tot ce-mi trebuie în portbagaj și crede-mă, nu-l va mai găsi nimeni niciodată.

- Și nimeni nu va ști, în afara mea și a ta. Secretul nostru de familie.

- Omul e croit să uite. Alegerile astea sunt ca și câștigate, duminică. Vei fi prima doamnă a județului. Cred că ți-ai putea lua o vacanță mai lungă, Maura. Ai putea călători... Întotdeauna ai visat să vezi lumea, dar mereu a intervenit ceva. Ai putea încerca să treci peste nenorocirea asta, care nu e doar a ta. E și a mea. Să te ierți și să mă ierți. Ce zici de o croazieră în jurul lumii?

- Vrei să-ți spun adevărul, Alex? N-ai făcut decât să-mi confirmi ceea ce am bănuț de la început – tu nu poți fi atins. Nici fizic, nici mental.

- Mă bucur că-ți dai seama. Ce nu înțeleg este de ce ai avut nevoie de tot acest circ.

- Ți-am explicat – am vrut să fiu sigură că n-am nicio șansă.

- Ai toate șansele, cât timp pricepi că eu sunt cel ce ți le oferă.

- Exact!

- Nu-mi mai simt piciorul, Maura. În schimb, mă doare tot corpul. Și mi-e sete!

- Puțin îmi pasă, Alex! Mint - sper să te doară din ce în ce mai rău! Să urlu de durere!

Înregistrarea mergea, dar nu se mai auzea nimic. Probabil că în acel moment, Alex intuise că nu apariția poliției putea fi cel mai teribil lucru, care i se putea întâmpla. Poate că ar fi dat orice, să treacă pe-acolo din întâmplare, un om în uniformă. Orice om, la urma urmei... Maura își amintea pauza aceea mare, care însemna sfârșitul real al dialogului. Și încercarea mai întâi penibilă, umilitoare, apoi disperată, a bărbatului din pivniță.

- Aș fi preferat să ne înțelegem noi doi și să mă ajuți tu, să ies de-aici. N-aș fi vrut să fiu încă o dată la mâna lui Cori, dar... Te rog, formează numărul lui. Cheamă-l pe Cori Cociș să mă scoată discret, de-aici.

- Nu știi numărul lui. Ți-am spus că pot apela direct, poliția. Pe Varlam, de la Omoruri. Nu crezi că ar fi omul potrivit la locul potrivit?

- Termină cu prostiile. Nu mai am putere. Îți dictez eu numărul lui Cori. Deschide-ți mobilul și tastează!

- Știi ce, Alex?... N-am nici un chef să văd mutra lui Cori. Așa că n-o să-l chem.

- Atunci, cheamă-l pe el.

- Nici nu mă gândesc să-l amestec, Alex.

Înregistrarea părea să meargă din nou în gol. Apoi, vocea obosită a lui Alexandru Martin.

- Maura, e de-ajuns să ceri și primești. Trec toate proprietățile, absolut tot ce avem, exclusiv pe numele tău. Și conturile din străinătate, tot... Jur! Ai cuvântul meu de onoare!

- Acum tu ești patetic! Nu-ți dai seama că dacă te las să mori acolo, jos, voi moșteni totul, fără să am nevoie de acceptul tău?

- Și crezi că ai scăpa basma curată?

- *Aș putea încerca.*

- *Vei lăsa urme, oricât de prudentă ai fi fost. Și nu ai fost - chepengul și toată încăperea aia, trebuie să fie pline de amprente tale.*

- *Mulțumesc că mi-ai atras atenția, dar n-ai observat ceva. Port mănuși.*

- *Nu le puteam observa de-aici, de jos. Denotă prudență, ca și premeditare. Bravo, dar nu-i suficient. Orice ai face, urme rămân întotdeauna. Iar Cori Cocîș știe să le caute... Crima nu e de tine, Maura.*

- *Nu, probabil că nu. Tu ești criminalul înăscut. Dar ce crimă am comis eu? Ai căzut singur, nu te-am împins eu. Nu e vina mea că în pivnița aia, nu e semnal la telefon. Nu te-am îndemnat eu să ucizi, să scapi de victimele tale aruncându-le în lacuri și pivnițe...*

- *Vorbești de parcă aș fi criminal în serie.*

-... *Să vii aici pregătit cu lopata, ca să îngropi un cadavru și pe lângă el, toate celelalte dovezi care duc la tine. Ai ajuns acolo jos, prin proprie voință, Alex. Nu eu am provocat situația-n care te afli. Tu ești criminalul familiei, nu eu.*

- *Îmi pare rău, Maura. Dincolo de toate greșelile mele, am iubit-o cu adevărat pe Eva.*

- *Taci! Ești o scârnăvie!Taci!*

Tăcere lungă. Probabil că el își evaluase pentru ultima oară lucid, șansele. Înțelesese că nu are niciuna și atunci, pe loc, decisese să aibă totuși ultimul cuvânt.

- *Indiferent de decizia ta, vreau să-ți dau lăntișorul Evei. Cel cu cruciuliță... Știu că ar însemna mult pentru tine.*

- *De ce ai face tu asta, pentru mine?*

- Pur și simplu, cred că-ți datorez măcar atât. Și poate, o să ai un gând bun pentru mine, când o să-l privești. O să încerci să ierți. Uite, mă târăsc până la lada frigorifică să iau lăntișorul de-acolo.

Trecură câteva minute, în care nu se auzi nimic, apoi o respirație grea, gâfâită. Alex gemea de durere, mișcarea îl epuizase.

”- Am adus colierul. Uite-l... Întinde o mână. Eu nu pot junge mai sus. Nu mă lasă piciorul. Apleacă-te încă puțin... Încă puțin, Maura... Dă-mi mâna!”

Maura Martin duse mâinile la față. Retrăia scena, din care nu se păstrase decât sunetul. Țipătul ei când se simțise trasă puternic în jos, apoi răcnetul lui de durere și furie, când căzuse înapoi la pământ. Singur. Înjurături pe ton ascuțit, de bărbat isteric... Gâfâieli și icnete ciudate și în sfârșit, un pocnet asurzitor și zornăit de metal pe metal. Bubuituri înfundate, probabil făcute de resturile scării scuturate cu furie... Liniște. Gâfâiala ei, în liniștea de moment. Bubuiturile înfundate ale scării, din nou...Vocea greu inteligibilă a lui Alexandru Martin, strigând, implorând, amenințând, blestemând... Apoi Țipătul ei răgușit, pe fondul respirației precipitate care-o înăbușea:

”- Să putrezești de viu în iad, Alexandru Martin! Să putrezești de viu, în iad!”

4

Un braț se întinse din spate peste umărul ei și opri reportofonul. Maura lăsă capul în jos, umerii și tot corpul ei se prăbuși, se ghemui, se ascunse între brațele fotoliului. Nu-l auzise intrând în cameră, cu atât mai puțin în casă.

- Dacă la început, am înțeles de ce ai avut nevoie de această înregistrare, acum nu mai înțeleg de ce continui s-o ascuți zi de zi.

Bărbatul se trânti cu un soi de resemnare pe scaunul alăturat, cu mâna acoperind-o protector pe a ei.

- De ce te torturezi singură în acest mod, Maura?

- L-am înregistrat, fiindcă putea fi găsit încă în viață. Ar fi mințit din nou. Ar fi știut să se victimizeze. Ar fi spus orice, iar Cociș l-ar fi acoperit. Aveam nevoie de propria lui mărturisire, ca dovadă.

- Dar nu te gândești că înregistrarea te incriminează și pe tine?

Maura zâmbi șters:

- Ai avut impresia că-mi pasă? Aici, acolo, oriunde în lumea asta, mi-e totuna... Am vrut s-o răzbun pe Eva. Și pe Costin. Nu m-a interesat prețul pe care l-aș putea plăti eu.

- Înregistrarea asta nu mai are ce căuta în casa ta. E și periculos să o păstrezi, Maura, dar mai ales, nu e bine pentru tine s-o asculți mereu. A devenit o obsesie.

- Până azi, mi-a fost teamă să nu uit la un moment-dat.

- Să nu uiți?... Cum să uiți?

- Nu m-ai înțeles. Să nu uit de ce am făcut tot ce-am făcut! Mi-a fost teamă să nu încep să uit de ce și să rămân doar cu ce am făcut... Mi-a fost teamă că memoria mea ar putea diminua cu timpul, josnicia lui. Că aș putea regreta că l-am lăsat acolo. A fost și asta o crimă.

Bărbatul lăsa capul pe spate, cu privirea fixată în gol. "Dar asta, oricum se va întâmpla într-o bună zi, Maura... Mai devreme sau mai târziu, totul se diluează, nuanțele se schimbă, până și ura, sau dorința de răzbunare își pierd din virulență. O să obosești și o să-ți dai seama că nu mai ai putere pentru ele. Ai urât destul. Te-ai răzbunat destul. Atunci, ai să rămâi doar tu, cu tine. O să-ți dai socoteală, sau nu... Și în mod sigur, mie mi se va întâmpla la fel."

Nu-i spuse și ei ceea ce gândea. Nu era momentul. Nu va fi niciodată. Sunt gânduri ce rămân nespuse. Cuvinte ce rămân nerostite. O ascultă doar pe Maura, vorbind. Vorbea foarte rar chiar și cu el și mai deloc, cu alții. Era umbra celei ce fusese cândva. Dar azi se întâmplase ceva cu ea. Simțea după multă vreme în ea,

nevoia dramatică de a vorbi.

- Astăzi, am citit jurnalul Evei - îi spuse, dintr-odată.

- Dar de unde...

- A fost aici Varlam. Cel care s-a ocupat de cazul ei.

El știa cine era Varlam, iar asta nu era de natură să-i curme îngrijorarea.

- Și ce a vrut?

Maura își lipi palma de locul în care simțea cruciulița , se răsuci pe scaun întorcându-se spre el și-i spuse despre laptopul argintiu și fișierul cu parola Octavian.

- Știam de la Lili tot ce-i făcuse, dar să citești totul descris în cuvintele ei este... E insuportabil. Acum știu că nu voi regreta niciodată. Nu știu dacă sunt capabilă să renunț definitiv la înregistrare, dar nu mai am nevoie de ea. Singurul meu regret e că te-am amestecat și pe tine. Mă refer la povara asta, pe care ar fi trebuit s-o port singură.

- Maura, sunt fratele tău.

- Am avut nevoie de tine, fiindcă singură mi-ar fi fost imposibil. Când am intrat prima oară în pivnița cabanei și am descoperit cadavrul lui Costin, eram singură. Stupoarea... oroarea pe care am trăit-o atunci...

- N-ar fi trebuit să te duci singură. Dacă Alex te-ar fi surprins acolo, n-ar fi riscat să te lase în viață. Acum erai îngropată în pădure, alături de Costin.

- Probabil. După asta, n-am mai avut alt gând decât să-i răzbun în felul meu și pe Eva și pe Costin. Dar singură, nu aș fi reușit. Treptele scării... Urmăririle cu mașina, ca să prindem momentul în care se va duce la cabană, pentru a scăpa de cadavru și de probe... N-aș fi avut putere pentru toate astea. M-aș fi prăbușit și aș fi renunțat. Iar el ar fi îngropat cadavrul și dovezile și ar fi învins din nou.

- Sunt fratele tău, Maura - repetă el. Știi ce a însemnat Eva pentru mine. Și nu cred că ai comis o crimă. Alex a fost un ucigaș, care venise să sape groapa victimei lui și a picat singur în ea. Tu n-ai făcut decât să-l lași acolo unde căzuse

singur.

5

- Alex a fost un om de nimic. Genul de individ care cerea palme. La propriu.

Fratele ei se aplecă spre ea și tentă un zâmbet, care nu-i ieși.

- Îți aduci aminte? Recunosc că am avut o satisfacție diabolică să-i ard un pumn în nas, în seara aia - spuse. Nu s-ar fi dat în lături de la nimic, pentru un amărât de punct în sondaje. Când l-am auzit că mă roagă să-i dau ”puțină bătaie” la întrunirea aia, ”să nu doară rău, dar să lase urme!” – nu mi-a venit să cred. A ieșit în curte, pe întuneric și mi-a șoptit să-l lovesc ușor, dar neapărat să rămână urme pe față, ca să se vadă clar în fotografii. A fost singura solicitare din partea cumnatului meu, la care am răspuns cu plăcere.

Maura făcu o grimasă – era și dispreț și amărăciune în ea. Și regret. La urma-urmei, Alexandru Martin fusese ani de zile, bărbatul ei.

- Scăzuse urât în sondaje și începuseră să-i dezgroape procese, clienți, parteneri - își aminti. Cu pumnul tău în nas, a schimbat cursul dezbaterii în câteva minute. A apelat la tine cu toate că nu te putea suferi, fiindcă n-avea încredere în lichelele din jurul lui. Dar nu se aștepta să-l pocnești cu atâta sete.

- Probabil că nici eu – veni răspunsul, spășit. Nici eu nu mă omoram după el...

- Bine că te-ai oprit la primul pumn.

- Nu m-am oprit eu, el a căzut grămadă... N-am avut timp să-l pocnesc și a doua oară. A scos un geamăt lung și a rămas lat, după care s-a ridicat în patru labe și s-a târât în sediu. Îmi pare rău să ți-o spun, dar dincolo de retorica emfatică, era doar o mămăligă. Mi-e teamă că-l omoram, dacă-i mai trăgeam una.

Ea întoarse capul, de parcă s-ar fi ferit de-o imagine dureroasă. Fratele ei îi puse mâna pe braț, preocupat. Se ofilea de luni de zile, sub ochii lui.

Se făcuse destul de târziu, când el intră cu o tavă mare, pe care erau două cești cu ceai aburind și o farfurie cu câteva felii de pâine prăjită, unse cu un rest de unt găsit în frigider. Nimic nu mai găseai de mâncare prin casa, altădată așa de plină, a soră-si. Pâinea era veche, noroc de prăjitorul care preluase feliile și le transformase în ceva ronțăibil. Găsise în dulap un borcan aproape gol, din care abia reușise să răzuiască o linguriță de miere, pentru a-i îndulci măcar ei, ceaiul. Așeză tava pe masa din sufragerie, se așeză și el pe colț, chiar lângă ea și trase ceștile și farfuria în dreptul lor. Maura alunecase din nou printre fantomele ei, cu privirea pierdută în gol și maxilarele încleștate.

- Am făcut un ceai, Maura... Mănâncă te rog, măcar o felie de pâine prăjită. Măine, dacă tot nu vei ieși din casă, o să-ți fac niște cumpărături.

Era chiar mai îngrijorat pentru ea, decât voia să arate. Nu-i plăcea s-o lase singură, dar la sfârșitul zilei, ținea ea însăși să rămână singură și-l trimitea la casa lui. Avea o soție drăguță și un băiețel de opt ani, care-l așteptau într-un apartament elegant de bloc, cu perspectivă frumoasă spre parc. El îl moștenise de la părinții lor, fiindcă Maura renunțase în favoare lui. Casa încăpătoare rămasă de la tatăl Evei, ei i se părușe întotdeauna mai mult decât suficientă.

- M-ai rugat să trec pe la bunica lui Costin, s-o întreb dacă are nevoie de ceva - își aminit. Am fost aseară, direct de la serviciu. A mulțumit și a spus că n-are nevoie de nimic.

- Bănuiam - oftă ea.

- Dar m-a rugat să-ți transmit ceva, ce credea că-ți va face plăcere. Prietena lui Costin e însărcinată. Și-a dat seama târziu, după dispariția lui, așa că el nu știa. La ecografie i-au spus că e băiat. Îi vor pune numele Costin.

- Cum altfel?

- Fata asta - parcă Dorica o cheamă - nu are pe nimeni și stă cu chirie, așa că

bătrâna a chemat-o să stea la ea, în vechea odaie a lui Costin. Zicea că oricum, va avea nevoie de ajutor mai târziu, cu copilul. Îi va prinde bine o bunică. Așa că de luna viitoare, se mută împreună.

Maura întoarse capul spre el. Zâmbea cu o lumină pe față. Zâmbea printre lacrimi, dar zâmbea.

7

- Trebuie să plec. Îmi promiți că ștergi înregistrarea din reportofon? – întrebă. Sau măcar, ascunde-o undeva, să nu rămână la îndemâna oricui.

- Promit. Chiar dacă nu acum, dar o s-o șterg.

El se ridică, adună cu muchia palmei câteva firimituri de pâine căzute pe masă și le puse într-una din farfurioare. Strânsese totul pe tavă și tocmai se îndrepta spre bucătărie, când ea îl chemă înapoi.

- Ce s-a întâmplat? - o întrebă.

- Ce mai știi de vechiul tău prieten, Michi Panait? Parcă era procuror la București.

El se încruntă, încercând să-și dea seama ce vrea.

- Da, lucrează la DNA. M-am întâlnit acum un an cu el, la mare. De ce măntrebi?

- Ce fel de om e?

- Doar îl știi și tu. E exact cum a fost. Ambițios, căpos. Ca un bulldog. Cred că e al dracului, dacă-își înfige colții în tine. Oftă adânc, lăsă înapoi tava pe masă și se așeză iar pe scaun. Cred că știu ce ai în minte, Maura.

- Da? - făcu ea. Și crezi că-mi poți aranja o întâlnire cu el?

- Sigur că pot, dar nu știu dacă e bine. Aș prefera să te potolești. Alex nu mai există.

- Dar Coriolan Cociș, da. Și dovezile pe care le-a mistificat, sau le-a ascuns...

Fratele ei umflă obrajii și lăsă aerul afară, cu zgomot.

- Vorbim mâine, de acord? Noaptea e un sfetnic bun. Dacă și mâine vrei să iei legătura cu Michi, îl caut la telefon și-l rog să te primească. Cred că o să-i facă plăcere. Era îndrăgostit de tine-n tinerețe, știai?

- Nu, nu mi-ai spus niciodată. Nu l-am văzut de ... nici nu mai știu. De la moartea lui Octavian, cred. Pe vremea aia lucra aici.

- Probabil că va trebui să faci un drum până la București. O să te duc eu cu mașina, că e drum lung și nu te las singură.

- Cu cât mai departe, cu-atât mai bine. Sub ochii lui Cociș, n-aș fi putut mișca nimic. Sunt sigur că bănuiește ceva, dar n-are dovezi.

- Te-ai gândit că dacă-i duci lui Michi laptopul Evei, îl bagi la apă pe Varlam?

- Dar cine-a zis că o să-i duc laptopul Evei? Nici n-o să pomenesc de el.

- Dar cum altfel au ajuns la tine fișierele astea?

- Mâine o să-mi cumperi tu o tabletă. Una simplă, care nu bate la ochi. O să transfer cele două fișiere care mă interesează, din laptop pe un stick și de-acolo, în tabletă. Mâine noapte o să trec prin parc, în zona wireless free și o să-mi trimit mie însămi fișierele de pe tabletă, de la o adresă falsă. Eu voi primi fișierele de la un adresant anonim, n-au decît să depisteze ei de unde a venit emailul. Bineînțeles că o să distrug tableta și-ți voi da ție să păstrezi pentru o vreme, laptopul vechi al Evei. Încă mi-e teamă să nu mă trezesc cu Cori Cociș, răscolindu-mi casa. O să-ți dau și cruciulița și nasturii... Tot ce-l poate incrimina pe Varlam.

- Cruciulița?! Și ce nasturi? - bâigui el.

- E ceva ce n-am apucat să-ți spun.

- Dumnezeu, ce mai e?

- Nu e atât de grav, pe cât o să-ți pară. De fapt, el știe tot. Varlam, vreau să spun.

- Cum adică? Ce știe?

- Că eu am fost ultima ființă care l-a văzut pe Alex viu, acolo în pivniță și deci....

- De unde știe?

- Și-a dat seama că eu am fost. Știe că nu eu l-am omorât, dar... Știe tot. Lasă-mă să-ți explic și nu intra în panică, te rog. Știi că imediat după dispariția lui Alex, au făcut percheziții, inclusiv Petre Beraru, soțul Dianei, cu comisarul Varlam. Din câte îmi amintesc, doar Varlam a intrat în garaj. La o zi sau două după ce l-au găsit în pivniță, Varlam a revenit pe neașteptate și mi-a cerut pur și simplu voie, să arunce din nou o privire prin garaj.

- Și i-ai permis?

- Sincer, puțin îmi păsa. L-am văzut învârtindu-se câteva minute prin garaj, mi s-a părut că nici el nu știe ce caută. Abia azi am revăzut totul și am realizat că-i atrăsese atenția încă de prima dată, o bluză neagră de dantelă pe care o uitasem acolo. L-am văzut luând-o în mână și privind-o cu atenție. Imediat după aceea, a plecat.

- Dar ce e cu bluza aia neagră?

- Eram îmbrăcată cu ea la vila de vacanță, în ziua-n care... ziua cu Alex.

- Și?

- La sfârșit, când își dăduse seama că am de gând să-l las acolo, Alex mi-a spus că dacă întind mâna, încearcă să-mi dea cruciulița Evei. L-am crezut. M-am aplecat mult, era cât pe ce să mă las păcălită de el, pentru ultima oară... A făcut un salt în sus, scrâșnind din dinți, cu ultimele puteri. Totul s-a petrecut fulgerător, nici n-am realizat bine ce se întâmplă. A dat drumul lăncșorului din mână, a încercat să mă tragă-n jos și era cât pe ce să cad în cap. Cred că spera să mă vadă murind înaintea lui.

- Știu episodul, nici nu vreau să mi-l mai amintesc.

- Când mi-am smuls mâna dintr-a lui, Alex s-a agățat de bluza mea, a sfâșiat-o și mi-a rupt doi nasturi.

Maura apucă mâna fratelui ei, scoase din buzunar punguța de probe și i-o răsturnă în căușul palmei.

- Astăzi, Varlam mi-a adus punguța asta de plastic, cu cei doi nasturi negri. Uite, unul din ei păstrează în firul de ață, o fâșie mică de dantelă neagră. Alex îmi spusese că orice aş face, întotdeauna rămân urme, iar Cori Cociș va ști să se orienteze. Abia azi am înțeles exact ce a vrut să spună. Varlam l-a găsit cu pumnul încleștat pe cei doi nasturi, ”de parcă și-ar fi lăsat în acea mână, un testament ” - chiar așa s-a exprimat. A vrut să fie sigur că vor fi găsiți, iar Coriolan Cociș ar fi știut ce înseamnă și unde să caute. Și din fundul iadului, Alex tot m-ar fi învins. Ar fi fost suprema lui răzbunare.

Pe ultima frază, își vârî mâna sub bluză, scoase la iveală cruciulița cu perle și i-o arătă.

- Iar cruciulița Evei... Varlam a recuperat-o de pe treapta ruptă, unde căzuse din mâna lui Alex. Îi lipsea o perlă și am pus-o la loc.

Zâmbea din nou printre lacrimi, dar zâmbea.

EPILOG

Toate posturile naționale transmisese breaking news, încă de dimineață. De fapt, repetau aceleași imagini cu Coriolan Cociș, procurorul-adjunct din A., coborând în apropierea sediului DNA, dintr-un Opel vechi de 5 ani, la al cărui volan nu părea să se simtă prea confortabil. Făcuse un sacrificiu de imagine care-l costa scump, fiindcă nu-i stătea în fire, iar prietenii știau de ce. De pe scaunul din dreapta, coborî cam amorțit avocatul lui, care încercă să țină piept năvălirii barbare a ziariștilor, ce-i copleși instantaneu. Clientul său ezită o clipă, apoi își croi drum luând mulțimea direct în piept. Ținea capul sus și nu părea să audă vreo întrebare.

- Nu știm de ce a fost chemat clientul meu - afirmă ritos avocatul, fără să clipească.

Vă spunem noi - replică o femeie ce ținea ridicat un microfon. Ancheta în cazul morții lui Alexandru Martin, vă spune ceva? - strigă o alta. E adevărat că ați ascuns și ați mistificat probe? E adevărat că Martin era mort de trei săptămâni când l-ați găsit, nu de câteva ore, cum ați declarat presei? Dvs. ați dat ordin să se falsifice rapoartele medico-legale, în cazul lui Martin, cât și al lui Costin Beltea, domnule procuror-șef adjunct? E adevărat că ați cunoscut și ați ascuns numele adevăratului ucigaș al Evei Martin și al lui Costin Beltea?

În biroul lor de la serviciul Omoruri, Vladimir Zira întoarse ochii de la ecran și-l privi pe Varlam, de-a dreptul năuc. Acesta în schimb, nu părea foarte surprins. Stătea cu picioarele ridicate lejer pe birou și mușca dintr-un măr. Renunțase la fumat și ținea cură de slăbire.

- L-am crezut intangibil - suflă Zira, de parcă s-ar fi temut să nu spulbere minunea. Nu-mi vine să cred că îndrăznește cineva să se atingă de Coriolan Cociș.

- Probabil că și el a crezut la fel - ridică din umeri Varlam.

- O asemenea scurgere de informații nu poate fi întâmplătoare. Cineva l-a vrut pus la zid și scos din joc definitiv.

- L-au lăsat ai lui din brațe, altfel ar fi fost greu. De fapt, Alex Martin i-a pus capac. Însă oameni precum Coriolan Cociș sunt greu de scos din joc definitiv.

Știu prea multe, îi au pe mult prea mulți la mână. Măcar pentru o vreme însă, va fi scos din peisaj.

- Va da declarație de martor și Beraru - clipi Zira, preocupat.

- El n-a avut nici în clin, nici în mână cu afacerea Alexandru Martin. Și nu el trebuie să răspundă, fiindcă i s-a luat pur și simplu, dosarul Evei Martin. Cociș trebuie să explice de ce a ținut să le lucreze singur, ce a făcut cu probele și ce fel de rapoarte a întocmit.

- Vei fi chemat și tu.

- Posibil. Într-o zi, trebuia să se spargă buboiul. Dacă mă cheamă, o să mă duc. În orice caz, mie Cociș mi-a dat ordin clar, să las totul pe mâna lui. Ne-a interzis formal să intrăm în pivniță, să ne apropiem de cadavru și mai ales, să luăm vreo imagine de-acolo.

- Și poți dovedi că-n pofida ordinului primit, noi n-am făcut-o?

- Nu eu trebuie să dovedesc asta. Cociș trebuie să aducă dovada că am făcut-o.

Varlam manevră câteva taste în telefon, după care-l puse pe masă. Glasul lui Coriolan Cociș se auzi atât de clar, încât Zira tresări surprins și făcu ochii mari.

”- Vă rog să nu vă apropiați de cadavru! Izolați locul și-atât, ne-am înțeles?

- *Am înțeles, dar nici nu ne-am fi putut apropia, fiindcă avem o problemă.*

- *Ce problemă?*

- *Scara pe care se coboară în pivniță e ruptă. Nu avem cum să ajungem la cadavru. Avem nevoie de-o scară și...*

- *Rezolvăm noi. Stați deoparte. Nu vă apropiați de perimetrul respectiv, nu cumva să fotografiați, ne vom ocupa noi de tot. Răspunzi cu capul pentru nerespectarea ordinului! S-a înțeles?*

- *Am înțeles, domnule procuror- șef adjunct. O să vă așteptăm în curte.*

- Aa, da... Și să vină unul din voi în șosea, să ne aștepte ca să ne conducă.

- Am înțeles, domnule procuror- șef adjunct. În cât timp să trimit?

- Cum adică?... Imediat. Suntem deja pe drum.”

- Ai înregistrat dialogul cu el? - întrebă Zira stupefiat și izbunci în râs.

- Eram avertizat de Beraru, așa că știam la ce să mă aștept. Aș fi fost de neiertat dacă în toți acești ani, n-aș fi învățat și eu ceva, de la Coriolan Cociș...

Era o zi neobinuit de frumoasă, de sfârșit de octombrie, iar Varlam simți că nu mai are stare. Îi spuse lui Zira ceva despre o treabă care-l aștepta undeva și plecă din inspectorat pe jos, lăsând pașii să-l ducă unde-l trăgeau ei. Traversă rapid parcul, până în capătul dinspre iaz. Îi recunosc silueta bondoacă de la distanță, chiar dacă acum era bine intrată la apă... După ce-l uitase atâta timp, nu suporta să-l mai știe singur, dar constată surprins că Bătrânul nu era singur și își dădu seama destul de repede cine se afla lângă el. Spre capătul din stânga al băncii stătea o femeie cu umeri înguști și trup atât de micuț, că părea o fetiță. Era îmbrăcată în negru, doar părul roșcat, tuns scurt dădea o pată de culoare în lumină. Varlam se așeză pe banca din spatele lor, pe o latură a aleii principale. Îi despărțeau mică pajiște arsă de soare și nu-i putea auzi foarte bine, dar le putea urmări fiecare gest. Oricum, nu păreau să-și vorbească, erau doar doi oameni, o femeie pentru care timpul nu mai conta și un bătrân, aflat la capătul lui. Stăteau la un braț distanță unul de altul, ea cu spatele drept, el cu umerii încovoiați, amândoi cu privirea pierdută peste apa liniștită a iazului. La un moment-dat, femeia făcu o mișcare, ca și când și-ar fi amintit de ceva. Își luă geanta de-alături, Varlam nu înțelese de ce, până nu o văzu desfăcând din șervețele de hârtie două sandvișuri subțiri, pe care le așeză cu grijă între ei. Luă unul din ele și îl puse în mâna bătrânului, îmbiindu-l ușor să-l ducă la gură. El rămase cu sandvișul în dreptul gurii, până ce femeia îl apucă pe celălalt și luă o îmbucătură mică. Varlam o putu vedea din profil, repetând gestul care-l îmbia pe bătrân și abia atunci, mușcă și el ascultător din sandvișul lui. Mestecă rar și dădu din cap, ca un fel de aprobare. Era bun. Continuară să mestece la fel de tăcuți, cu privirea pierdută înapoi, peste ape. Doi oameni care mâncau unul pentru altul. Care știau că altfel, n-ar fi putut înghiți nimic, nici unul, nici altul. Când gustarea se sfârși, femeia făcu un ghemotoc din ambele șervețele și-l vârî în geantă. Scoase în

schimb o sticlă mică de apă și două pahare de plastic. Turnă pe rând și ritualul paharului cu apă îl repetă cumva, pe cel al sandvișului dinainte – aceleași sorbituri rare, cu ochii pierduți înaintea lor. Bătrânului îi era însă mult mai sete, iar ea îi turnă răbdătoare încă o dată.

La scurt timp după asta, el lăsa capul pe spate, privind nemulțumit în sus. Venise soarele peste ei, era cald și mirosea a alge putrede. Femeia îi copie involuntar mișcările și ajunse probabil la aceeași concluzie, fiindcă adună sticla și paharele, le puse la loc în geantă și-și agăță geanta de umărul stâng. Se ridică mai întâi ea, destul de greoi, ca un om suferind. Îl ajută totuși pe bătrân să se ridice și el, sprijinindu-l de brațul ei drept. Străbătura o potecuță bătătorită până în aleea principală, dar el pășea destul de dificil, iar femeia făcea un efort vizibil să-l susțină și să-i fie cu adevărat de ajutor. Varlam se ridicase deja în picioare, gata să alerge în întâmpinarea lor. Bătrânul îl privi fără urmă de interes și trecu pe lângă el vorbind găfâit, total indiferent. Evident că nu-l recunoscuse.

-...cum poți tu să spui la toată lumea, am întrebat-o, că aş avea boala aia... Să spui că eu nu mai știu cine sunt...

Maura Martin îl observase de la distanță pe Varlam, dar pe măsură ce se apropiau, clătină ușor din cap, făcându-i semn că nu. Să nu facă pasul spre ei. Să nu-l mai tulbure inutil. Mulțumeau, dar se descurcau singuri. Mulțumesc – repetară ochii ei, mulțumesc...

Varlam rămase în picioare pe mijlocul aleii, cu mâinile încordate stingher în nevoia lui patetică de-a fi cumva, de folos.

-...dacă vreun cunoscut mă vede rătăcit, să știe ce am și să mă aducă acasă... Sunt foarte supărat pe ea.... Dar trebuie să mă-ntorc repede, că altfel se supără și pleacă. O caut și n-o mai găsesc... O caut, o caut...

Vocea Bătrânului se pierdu pe măsură ce se îndepărtau, iar ultimele cuvinte, Varlam mai mult le ghici, fiindcă le mai auzise o dată. Doi oameni care nu mai aveau nevoie de nimeni – recunoscă în sinea lui, cu un soi de umilință. Doar unul de altul...

SFÂRȘIT

Octombrie, 2016

ALTE ROMANE DE ACELAȘI AUTOR

OPȚIUNEA CRIMĂ PE APEL AUTOMAT

(detective and mystery, crime investigation)

Published at SMASHWORDS 2016

OCHII DIN UMBRA UNUI ASASIN

(crime in school, crime investigation, social drama, political implications)

Published at SMASHWORDS 2016

MISTERUL CASEI DINTRE PLATANI

(crime investigations, political and social drama, historical implications)

Published at SMASHWORDS 2016

UMBRE PRELUNGI DIN ASFINȚIT

(mystery, crime)

Published at SMASHWORDS 2016